

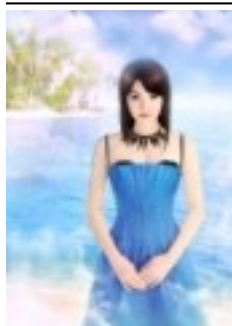
Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời

Contents

Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời	2
1. Chương 1: Vào Hang Sói	2
2. Chương 2: Tên Đàn Ông Đáng Ghét	4
3. Chương 3: Dày Vò	6
4. Chương 4: Khó Chịu	8
5. Chương 5: Bị Chọc Tức	10
6. Chương 6: Chạy Về Nhà	12
7. Chương 7: Trai Đẹp Cứu	13
8. Chương 8: Chạy Trốn	15
9. Chương 9: Sĩ Nhục	17
10. Chương 10: Chịu Khuất Phục	19
11. Chương 11: Nghỉ Ngơi	21
12. Chương 12: Tự Mình Đưa Tới Cửa	22
13. Chương 13: Ông Nội Hẹn Gặp	24
14. Chương 14: Nén Giận	26
15. Chương 15: Vô Tình Chọc Giận	28
16. Chương 16: Ở Lại Nhà Âu Dương	30
17. Chương 17: Ba Mẹ Hai Bên Gặp Mặt	32
18. Chương 18: Cố Ý Gây Khó Khăn	34
19. Chương 19: Khoảnh Khắc Mập Mờ	36
20. Chương 20: Truyền Thông Phỏng Vấn 1	37
21. Chương 21: Truyền Thông Phỏng Vấn 2	39
22. Chương 22: Truyền Thông Phỏng Vấn 3	41
23. Chương 23: Lam Ngọc Chết Ván	43
24. Chương 24: Lam Ngọc Chết Ván 2	45
25. Chương 25: Bị Đánh Thành Đầu Heo	47
26. Chương 26: Đánh Người	49
27. Chương 27: Gặp Lần Đầu Đã Quen Thân	51
28. Chương 28: Không Ai Nhường Ai	53
29. Chương 29: Đi Làm	55
30. Chương 30: Vô Tình Gặp Âu Dương Văn	56
31. Chương 31: Ăn Cơm	58
32. Chương 32: Cô Không Muốn	60
33. Chương 33: Ác Ma Trùng Phạt!	62
34. Chương 34: Bị Giam Lồng	64
35. Chương 35: Đặt Áo Cưới	66
36. Chương 36: Bắt Gian	68
37. Chương 37: Chơi Đùa	70
38. Chương 38: Gây Chuyện Ở Câu Lạc Bộ	72
39. Chương 39: Đánh Nhau Ở Câu Lạc Bộ	74
40. Chương 40: Hôn Lễ	76
41. Chương 41: Không Có Sức Phản Kháng	77

42. Chương 42: Viện Điều Dưỡng	79
43. Chương 43: Mỹ Nhân U Buồn	81
44. Chương 44: Cô Muốn Mẹ	83
45. Chương 45: Dã Chiến	85
46. Chương 46: Cá Chậu Chim Lồng	87
47. Chương 47: Hành Hạ Đến Triệt Để	89
48. Chương 48: Tự Sát?	90
49. Chương 49: Tượng Gỗ	92
50. Chương 50: Tượng Gỗ (2)	93

Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, HEConverter: ngocquynh520Số chương: 123 chươngEdit: sunnyhuynhCô —— ở đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-phu-nhan-chay-roi>

1. Chương 1: Vào Hang Sói

“Không cần, buông tôi ra!” Trong một căn phòng nào đó của tòa biệt thự Âu Dương truyền ra tiếng rống to kiêu ngạo của một tiếng cô gái, làm cho những người hầu bên ngoài lưỡng lự không dám đến gần, bên trong phòng trang trí rất xa hoa, lấp lánh thiết bị tinh xảo, giờ phút này trên giường lớn đôi nam nữ đang dây dưa đầu sức xem xem cuối cùng người nào tanh.

“Đã đưa tới cửa rồi, vì sao còn muốn tôi thả ra?” Âu Dương Lãnh nhìn cô gái bất khuất dưới thân mình cười khế, vẻ mặt đầy ý cười tà ác, đáng tiếc nụ cười ấy không biểu đạt trong mắt, khiến cho ánh mắt to tròn của cô gái dưới người ngấn nước.

“Anh. . . Khốn kiếp!” Vu Thiệu bị tức giận không nhẹ, trên dưới bộ ngực phập phồng chạm vào cánh tay anh đang áp chế, khiến đôi mắt Âu Dương Lãnh nheo lại, cô quả nhiên trời sanh là báu vật, bản thân mình cũng chỉ cảm thấy cô thú vị mà thôi.

“Cô tức giận thật đẹp!” Giờ phút này cô ở dưới thân mình, đôi mắt quyến rũ kín đáo, bởi vì tức giận làm hai gò má cô ửng đỏ, khiến anh rất muốn hôn lên, nhưng mà bây giờ không phải lúc!

“Cút ngay, không cho phép đụng tới!” Vu Thiệu bị chọc tức, căn bản không biết bộ dạng của mình hấp dẫn anh đến cỡ nào, chỉ một lòng muốn rời khỏi lồng ngực của người này, chỉ cần nghĩ đến mình bị ba thiết kế, đưa chính mình lên trên giường của anh, cô cảm thấy tức, tại sao mình phải bị bọn họ định đoạt!

“Bây giờ đã quá muộn rồi?” Âu Dương Lãnh nhìn cô, nhếch miệng, lại gần môi cô: “Tại sao không đồng ý hôn sự?”

“Anh. . . Không nên tới gần!” Trong lòng Vu Thiện luống cuống, chưa từng có một người đàn ông dám dựa vào gần mình như vậy, mà trái tim của mình có cảm giác giống như sắp nhảy ra, khiến cô càng tức giận hơn! Tại sao cô có thể có cảm giác với tên đàn ông ác ma này!

“Thiện nhi! Một cái tên rất hay.” Trầm thấp đọc tên của cô, anh nhớ mẹ của cô thích gọi cô như vậy, giọng nói có sự kiêu ngạo của người làm mẹ, mà anh cũng cảm thấy vào lúc mình kêu nhũ danh của cô thì thân thể cô run một cái.

“Không được gọi tôi như vậy!” Vu Thiện càng thêm dùng sức giãy giụa, lại bị anh hai ba cái liền hóa giải, mà cả người cô một chút hơi sức cũng không còn, hơi thở không ổn thở dốc.

“Thiện nhi! Cần gì lãng phí hơi sức như thế? Ba cô bảo cô đến tìm tôi, không phải là sai cô phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi sao?” Âu Dương Lãnh không buông cô ra, vẫn tiếp tục áp chế, đối với cô trọn mắt giống như không nhìn thấy.

“Anh cố ý?” Vu Thiện không tốt lành gì hỏi, anh và ba hợp lại sao? Tại sao có thể? Đáy mắt cô thoáng qua bi thương, chẳng lẽ lời đồn đãi trong công ty ba là thật?

“Giao cô cho tôi.” Âu Dương Lãnh bá đạo ra lệnh, nhìn thẳng người con gái dưới thân, vẻ bất khuất trên mặt cô gây nên hứng thú của anh, vốn chỉ là muốn biết cô biết bị ba lợi dụng thì sẽ có phản ứng gì, nhưng bây giờ không thể thỏa mãn anh, anh muốn thưởng thức cô.

“Không, không thể!” Vẻ mặt anh thay đổi như thế nào? Đôi mắt đều biến sắc, nhìn dáng vẻ của anh không phải là muốn hôn mình chứ? Làm thế nào đây? Cô nhất thời luống cuống, gương mặt trắng bệch.

“Wow, để cho tôi nếm thử một chút mùi vị của cô.” Lúc lại gần cô, trong mũi ngửi được hơi thở thơm ngát của người con gái trên người cô thoang thoảng, đó là một mùi vị rất êm dịu, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, anh không vui, trong lòng kêu gào, muốn mình trừng phạt cô, mà anh cũng đã làm rồi, thừa dịp lúc cô còn muốn kháng nghị, che lại tất cả lời nói của cô, xâm lược tất cả ngọt ngào của cô.

“Không. . . Uh!” Anh ta không thể đối với mình như vậy, huống chi cô vốn không biết anh, đúng là ba ba đã không để ý đến nguyện vọng của mình, đưa mình đến nơi này, cô không thể thỏa hiệp! Nhưng hơi thở của anh đã làm cho lý trí chính mình toàn bộ tan rã, để cho cô vốn không có hơi sức phản kháng, chỉ có thể đi trầm luân cùng anh.

“Xem nào, biết điều rồi đấy.” Giọng cười yếu ớt trầm thấp vang bên tai cô, làm cho lý trí của cô thu hồi lại, nghĩ đến việc anh ta vừa mới làm với mình, gương mặt đỏ lên, tại sao mình có thể trầm luân trong kỹ thuật hôn của anh ta vậy chứ!

“Cút ngay.” Rốt cuộc thu hồi giọng nói của mình, cô tức giận muốn đánh người, lại phát giác mình không thể động đây, lúc này mới phát hiện ra, mình bị anh trói lại! Trời ơi, đây là tư thế gì thế!

“Sao còn cay cú như vậy chứ, muốn mưu sát chồng sao?” Âu Dương Lãnh mặc dù giọng nói mang theo ý cười, nhưng động tác của anh lại không hợp với giọng nói, động tác nguy hiểm, bàn tay cũng đặt trên cổ cô, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tự tay giết cô.

“Anh muốn gì?” Cô khấn trương nuốt nước miếng dưới ánh mắt lãnh lẽo của anh, cô biết anh nhất định sẽ giết mình, hoảng sợ nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt mình vốn không dám thở.

“Ngoan ngoãn làm thiếu phụ nhân của tập đoàn Âu Dương.” Nếu như không phải vì ứng phó với ông nội, chặn lại miệng của ông nội thì anh ra thủ đoạn này sao? Mà mình nghĩ đến trước tiên là cô.

“Đừng có mơ! Tôi không lấy.” Vu Thiện tức giận muốn giãy giụa, bất đắc dĩ bị trói chặt quá làm cô không thể giãy dựa thoát ra, không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng cự tuyệt.

“Cũng không phải do cô, ngoan ngoãn ở chỗ này đi.” Nói xong rời phòng, mặc cho cô kêu gào.

“Anh đi đâu vậy? Mau cởi trói cho tôi, nếu không thì anh cứ đợi mà coi!” Vu Thiện tức miệng mắng to, anh lại có thể bỏ lại mình ở nơi này!

Bây giờ anh không rảnh để ý tới cô, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, đi tới cửa, thím Lan vừa lúc mở cửa, người đến là một người đàn ông cao lớn cường tráng làm cho gương mặt đẹp trai của anh thoáng

chốc tươi cười .

“Lãnh, cậu để cho tôi đợi rất lâu rồi!” Người đàn ông cười tươi giống như ánh mặt trời, khỏi phải bàn so với nụ cười xấu xa của Âu Dương Lãnh, ánh mặt trời khỏe mạnh, chỉ là trong mắt của anh không có ít đi nụ cười.

“Thời gian này đối với cậu mà nói không coi là nhiều.” Dẫn đầu xoay người mang anh đi lên phòng khách lầu hai phòng khách, khi đi ngang qua phòng của anh ở lầu hai thì vẫn như cũ nghe được tiếng Vu Thiện nhục mạ mình, nhưng anh mắt điếc tai ngơ.

“Lãnh, cô ấy là ai vậy? Sao lại ở trong phòng cậu, lại còn dám mắng cậu?” Người đàn ông mở cửa phòng ra, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nằm trên giường, không nhúc nhích mắng Âu Dương Lãnh, gò má ửng đỏ tăng thêm phần xinh đẹp.

“Âu Dương Lãnh, anh mau cởi trói cho tôi!” Nhìn thấy anh và một người đàn ông xuất hiện, mặt cô ửng đỏ, ánh mắt người đàn ông này không chút khách khí nhìn cô, giống như mình là người sao Hỏa.

“Ngoan một chút đi, cô gái.” Không nhìn thấy đôi mắt cô đỏ, thúc người đàn ông tránh ra, đi đến phòng khách bên kia, bị cô vé lên ** vẫn còn bị bỏng, nhưng anh không nghĩ đoạt lấy cô nhanh như thế, trước hết để cho cô nếm chút đau khổ.

“Anh. . . Trở lại!” Thân thể của cô bị trói, cả người trừ đầu ra thì toàn thân cũng bị chặn bao trùm, trừ miệng ba có thể nói chuyện bên ngoài, toàn thân không thể động đậy! Nhìn anh rời đi, mình thật sự ở lại chỗ này sao? Làm thế nào đây? Nước mắt cô theo gương mặt chảy xuống, nhưng cô cứng rắn chịu đựng, cô tự nói với mình, nhất định phải thoát khỏi khuất nhục này!

“Lãnh, có chuyện gì xảy ra?” Người đàn ông tên Hà Tường hỏi, vừa đi theo Âu Dương Lãnh đi tới phòng khách, hôm nay anh cố ý chạy về chính là muốn thương lượng với Lãnh một ít chuyện, nhưng không nghĩ đến Lãnh lại giấu một cô gái trong nhà! Là cô gái dạng gì mà đáng giá đến độ Lãnh hao phí thời gian công sức lớn như vậy nhốt cô?

2. Chương 2: Tên Đàn Ông Đáng Ghét

“Lãnh, có chuyện gì xảy ra?” Người đàn ông tên Hà Tường hỏi, vừa đi theo Âu Dương Lãnh đi tới phòng khách, hôm nay anh cố ý chạy về chính là muốn thương lượng với Lãnh một ít chuyện, nhưng không nghĩ đến Lãnh lại giấu một cô gái trong nhà! Là cô gái dạng gì mà đáng giá đến độ Lãnh hao phí thời gian công sức lớn như vậy nhốt cô ta?

“Không có việc gì, cô gái này nhất định bắt tôi dùng một chút thủ đoạn mới chịu đồng ý gả cho tôi.” Âu Dương Lãnh cười cợt, Vu Thiện này không giống với những người phụ nữ khác, cũng đáng giá mình tốn chút công phu, chỉ là cô ta thật không nghe lời, cần tự mình dùng thủ đoạn cứng rắn.

“Con gái cần được yêu thương, đừng có quá đáng.” Hà Tường cười cười, con gái thôi mà, không phải là hò hét là tốt rồi, hướng chỉ lại là một cô gái xinh đẹp: “Cô là Vu Thiện?” Phải biết Âu Dương Lãnh làm việc đều có mục đích và điều kiện, không có hai thứ này, anh sẽ không đưa phụ nữ về nhà, bên ngoài có rất nhiều cô gái mơ ước trở thành người đàn bà của anh ta.

“Ừ, là cô ấy, chỉ là cô ấy khác với những cô gái kia, cũng sẽ không giống những hạng gái nào đó.” Âu Dương Lãnh gạt đầu một cái, xem như đồng ý lời của anh, nếu như không phải là biết cô là kiểu người gì ngay từ lúc mười năm trước, hôm nay anh đã không phải dùng thủ đoạn dè hèn làm cho cô đi đến bên cạnh mình như vậy.

“Cậu làm như vậy, cô ấy sẽ không tức giận chứ?” Hà Tường và Âu Dương Lãnh đã đi vào phòng, đóng cửa lại, cách vách Vu Thiện vẫn còn không ngừng mắng Âu Dương Lãnh, khiến người ta không khỏi che tai lại cho thanh tịnh, anh hếch mày lên hỏi.

“Yên tâm, chút giận dỗi này tớ sẽ không để cho cô ấy giận lâu đâu, hướng chi đây là cách rời đi chỗ đó tốt nhất đối với cô ấy.” Âu Dương Lãnh nâng lên nụ cười tự tin, nhớ tới trước đó nhận được điện thoại của cô gái kia, bây giờ anh cũng còn có chút xúc động trước sự thay đổi lớn.

“Tốt nhất là như vậy, tớ hiểu rõ cậu chỉ muốn tốt cho cô ấy, nhưng đừng gây phiền toái trên người.” Hà Tường rõ ràng biết chân tướng của sự kiện, mặc dù anh rất không đồng ý với cách làm của Âu Dương Lãnh, nhưng không khuyên nổi Âu Dương Lãnh, cũng đành phải nghe theo anh ta thôi.

“Thôi, đừng nói nữa, sự tình của người bên kia có chuyện gì xảy ra? Ngay cả cậu cũng cần phải xuất động?” Âu Dương Lãnh khoát tay, ý bảo Hà Tường không nên nói chuyện của Vu Thiện nữa, anh khá tò mò, là hạng người gì, phải kinh động Hà Tường ra tay mới có thể giải quyết?

“Chuyện này nói rất dài dòng, tớ từ từ nói.” Hà Tường biết Âu Dương Lãnh không muốn nói tiếp, cũng không miễn cưỡng, nói toàn bộ chuyện lần này mình xuất hiện ở thành phố S ra, khiến Âu Dương Lãnh nghe cũng nhú mày, chuyện này rất khó xử lý.

“Đáng chết, buông tôi ra.” Sau khi bọn họ rời đi, Vu Thiện nỗ lực giãy giụa, ngay cả cổ tay cũng mài đến xước da, cũng không chút nào để ý, muốn mau sớm rời đi nơi quái quỷ này, ở trong mắt Âu Dương Lãnh, cô nhìn thấy sự tàn khốc, không một chút thương tiếc.

Cô không cần gả cho một tên đàn ông khát máu, có trời mới biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì, hướng chi nếu như không phải gả cho người đàn ông mình yêu, cô tình nguyện làm ni cô cũng tốt hơn bị một tên ác ma giết hại.

Bất đắc dĩ cô giãy giụa thế nào cũng không cởi được, làm đầu cô chảy đầy mồ hôi, làm sao đây, nếu như mình không thể rời đi, sau khi người đàn ông kia làm xong việc, sao mình đi được? Đang giãy dụa, cửa ở căn phòng cách vách mở ra, Vu Thiện bắt đầu lo lắng, nguy rồi, bọn họ đi ra rồi sao?

“Cô đừng uống phí hơi sức, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở lại chỗ này là tốt rồi.” Chẳng biết lúc nào Âu Dương Lãnh đứng ở cửa phòng, nhìn Vu Thiện nằm trên giường giống như mới vừa làm xong vận động dữ dội, trên trán cô mồ hôi hấp dẫn sự chú ý của anh, từ từ đi bộ đến bên giường, nhìn gương mặt cô kiều diễm ngăn người, cô thật là đẹp.

“Anh làm cái gì?” Vu Thiện phòng bị hỏi, toàn thân cô đã làm xong phản kích, mặc dù mình không có cởi ra, nhưng cô sẽ ở lúc anh tới gần, toàn lực công kích, ngăn cản anh.

“Tại sao cô phải quật cường như vậy? Đồng ý gả cho tôi không phải rất tốt? Như vậy thì không cần chịu khổ nhiều như vậy.” Giống như là lăm bầm lầu bầu, Âu Dương Lãnh không nhịn được đưa bàn tay ra, lau gương mặt của cô, cô là người con gái cá tính nhất mình đã từng thấy, không có bị tướng mạo hơn người của mình hơn hấp dẫn, cũng không bị gia thế kinh người của mình dẫn dụ.

“Anh cút ngay, đừng đụng vào tôi!” Vu Thiện tránh bàn tay của anh ra, sắc mặt không tốt nhìn Âu Dương Lãnh, bộ dạng của mình bây giờ chính là do anh tạo thành, cô hận đến độ muốn giết anh.

“Như vậy không ngoan, vậy cô cứ tiếp tục ở lại chỗ này.” Âu Dương Lãnh ngạo mạn cô, chưa từng có cô gái nào dám trợn mắt nhìn mình như vậy, cô là người đầu tiên, nhưng mà anh chắc là sẽ không rat ay với cô.

“Anh là tên vô lại, anh không thể đối với tôi như vậy!” Vu Thiện nén nước mắt trong hốc mắt, tức giận gào lên, quơ hai tay bị trói, muốn đánh anh cho hả giận, dù cho mình không thể rời đi, cũng muốn cho anh biết, mình không phải là dễ bị khi dễ.

“Đây là cái gì?” Âu Dương Lãnh vô tình thoáng nhìn, khi nhìn rõ cổ tay cô siết bị thương chảy máu, vội vàng bắt được cánh tay cô vung lên, đưa đến gần trước mặt mình nhìn, cô vì muốn rời đi mà không thương tiếc mình!

“Chuyện không liên quan đến anh!” Vu Thiện cả kinh, muốn giấu tay mình cũng đã không còn kịp nữa, bị Âu Dương Lãnh kiểm chế nắm cổ tay bị thương, lực độ của mình rõ ràng có khống chế, sao cô ấy lại có thể bị thương nghiêm trọng như thế!

“Thím Lan, mau mang hòm thuốc tới đây.” Không để ý đến việc cô giãy giụa, Âu Dương Lãnh cũng không biết tại sao mình khẩn trương như vậy, anh tự nói với mình, mình chỉ là không muốn cô bị thương trong

chính nhà mình mà thôi.

“Không cần anh làm bộ tốt bụng!” Vu Thiện nghiêm mặt, xem vẻ khấn trương trên mặt anh là giấu cợt, anh quá ghê tởm, anh trối mình ở nơi này, lại còn dám quát tháo đối với mình!

“Thiếu gia, hòm thuốc tới.” Thím Lan vội vàng đưa hòm thuốc cho Âu Dương Lãnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi, cô vẫn để ý tình hình lâu hai, nghe lời nói của thiếu gia, cũng nhìn thấy cổ tay tiểu thư nhà họ Vu bị thương, thiếu gia đây là có chuyện gì thế?

“Tay của cô cần bôi thuốc.” Không nói nhiều, trực tiếp đem cổ tay của cô đặt trên chân mình, một tay lấy ra băng gạc, sau đó cẩn thận giúp cô bôi thuốc, mới vừa rồi cổ tay của cô trắng nõn trơn mềm, bây giờ đã bị máu tươi thay thế, anh có cảm giác thật là đáng tiếc.

“Anh đi đi, không cần anh làm bộ tốt bụng!” Nhìn thấy động tác của anh, Vu Thiện bối rối, tại sao anh khấn trương vì mình như vậy? Nhưng cô không cần sự đồng tình của anh.

“Hừ, đừng tưởng rằng bản thiếu gia tốt bụng, tôi chỉ thì không muốn nhìn thấy máu mà thôi!” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói, anh cũng bị hành động của mình làm cho tâm phiền ý loạn, cũng không còn truy cứu cảm xúc của bản thân mình vì sao mà đến.

“Anh cút đi!” Vu Thiện bị anh nói như vậy, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ trước đây, đối với anh tràn đầy đề phòng, người đàn ông vốn không có trái tim ở trước mắt, tại sao mình lại cho rằng anh sẽ đối với mình tốt nhỉ.

“Nếu như cô muốn tiếp tục ở lại nơi này, cứ việc chọc giận tôi.” Âu Dương Lãnh nói chuyện lạnh nhạt, không có chút tí ti nào để ý đến sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, tức giận thay cô chùi vết mau, dịu dàng thay cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó bôi thuốc, thái độ thận trọng này giống như là đang che chở cho người con gái mình yêu mến.

Vu Thiện không nói gì thêm, như cũ phòng bị nhìn hành động của anh, rất sợ anh sẽ thương tổn tới mình, biết anh đang tập trung thoa thuốc cho cổ tay mình, cô mới thả lỏng xuống, nghi hoặc nhìn anh.

3. Chương 3: Dày Vò

Vu Thiện không nói gì thêm, vẫn phòng bị nhìn động tác của anh, rất sợ anh sẽ làm bị thương tới mình, biết anh tất cả đều vì thoa thuốc trên cổ tay mình thì cô mới thả lỏng, nghi ngờ nhìn anh.

Âu Dương Lãnh cũng không nói gì, bầu không khí nặng nề bao trùm xung quanh bọn họ, anh tỉ mỉ thay cô xử lý vết thương, sau đó đứng dậy, lãnh khốc nói: “Chỉ cần cô đồng ý cùng tôi kết hôn, cô sẽ tự do.”

“Tại sao là tôi?” Vu Thiện không hiểu nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt cô, mình chọc tới anh ta khi nào vậy? Từ trước tới giờ mình không biết anh ta, cô xác định trước đây mình chưa từng thấy qua anh.

“Cô gái, đừng không biết điều, ngoan ngoãn làm thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương, cô có biết hậu quả!” Nói đến đây, nét mặt Âu Dương Lãnh hòa hoãn, ngay từ mười năm trước anh đã biết cô, chỉ là cô đã không còn nhớ rõ mình.

“Cái gì? Tôi không hiểu!” Vu Thiện dừng cảm tưởng mắt nhìn anh, mình vốn không biết anh ta là ai! Huống chi cô vốn cũng không cần làm thiếu phu nhân của tập đoàn gì đó, cô chỉ muốn cùng mẹ sống tốt qua ngày.

“Cô không phải cần hiểu, chỉ cần ngoan ngoãn là được rồi, tôi cho cô thời gian suy nghĩ, hi vọng có thể nghe được câu trả lời hài lòng.” Nâng lên ý cười thoáng hàm chứa dụng ý xấu, nhìn cô gái vẫn còn đang cố gắng suy nghĩ, anh chỉ muốn bồi thường cô mà thôi, huống chi chỉ có để cho cô trở thành người đàn bà của mình, cô mới không bị khi dễ.

“Anh có ý gì?” Anh ta muốn làm cái gì? Nhìn dáng vẻ của anh ta, giống như không dễ dàng thả cô, anh ta là nghiêm túc? Làm thế nào đây?

“Ngoan ngoãn ở lại chỗ này, thím Lan sẽ chăm sóc cô.” Để lại cho cô một ánh mắt sâu xa khó hiểu, Âu Dương Lãnh không tiếp tục để ý đến cô, xoay người bước đi tao nhã rời phòng của anh, đi về phía đại sảnh.

“Anh đi đâu vậy? Không thể bỏ tôi lại chỗ này!” Nhìn thấy anh rời đi, Vu Thiện không khỏi hoảng hốt, cô không muốn ở lại chỗ này, cô muốn về nhà! Đáng tiếc Âu Dương Lãnh cố ý muốn cho cô ở chỗ này từ từ suy nghĩ rõ ràng, đối với giọng kêu gào của cô không chút nào để ý.

Âu Dương Lãnh đi tới cửa, Hà Tường đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy anh ra ngoài, héch mào lên tiến lên đón: “Cô ấy không sao chứ?” Mới vừa rồi ở cửa nhìn thấy hình ảnh bọn họ mập mờ dán một chỗ.

“Ừ, thím Lan, chăm sóc cô ấy cho tốt vò” Không nhìn Hà Tường một cái, quay đầu nhìn thím Lan đang đứng sau lưng nói, thím Lan hiểu ý tứ thiếu gia, gật đầu một cái cung kính trả lời: “Dạ, thiếu gia, nhưng muốn thả mở Vu tiểu thư sao?”

“Không cần, chờ tối nay tôi trở về rồi hẵng nói.” Âu Dương Lãnh giao phó, nhìn lâu hai một cái, ánh mắt lo lắng, làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ giờ phút này của anh.

“Dạ, thiếu gia.” Thím Lan không có nói nhiều, bà cũng không biết tình huống bây giờ là như thế nào, tối hôm qua đột nhiên Vu tiểu thư bị đưa đến trên giường thiếu gia, bà là người làm, dĩ nhiên không dám hỏi.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh dẫn đầu đi về phía cửa, nếu vì ông muốn kết hôn với cô, anh nhất định sẽ cưới, không cho phép cô phản kháng, hừ, ông đã dùng tập đoàn áp chế mình phải kết hôn, như vậy người ứng tuyển của anh chính là cô!

“Lãnh, chờ tớ một chút.” Hà Tường nhìn Âu Dương Lãnh rời đi cũng không quay đầu, buồn cười đi theo anh, Lãnh làm cái gì vậy?

“Thiếu gia đi thông thả.” Thím Lan hoàn thành trách nhiệm tiễn thiếu gia ra cửa, nhìn bọn họ ngồi lên xe đi về phía đường cái, tại sao thiếu gia không thả Vu tiểu thư? Chỉ là bà tương đối hiếu kỳ, thiếu gia có phải hay không đã thích Vu tiểu thư rồi, nếu như vậy, vậy cũng tốt, bởi vì bà cảm thấy Vu tiểu thư so với những cô gái thiếu gia lui tới trước đây tốt hơn rất nhiều.

Âu Dương Lãnh ngồi lên chiếc xe thể thao do quân gia lái tới, mắt lạnh nhìn Hà Tường ngồi vào , đột nhiên tâm tình không tốt, sắc mặt cũng khó coi theo.

“Lãnh, Sao vậy?” Ánh mắt Âu Dương Lãnh thay đổi khi mình ngồi lên? Có chuyện gì xảy ra? Anh ta nhớ tới chuyện trước kia sao? Hay là đang nhớ Vu Thiện trên lầu?

“Nhà cậu còn muốn về không? Tiễn cậu về.” Âu Dương Lãnh nổ máy, lái xe ra khỏi biệt thự Âu Dương, trong đầu của anh hiện lên đều là dáng vẻ của Vu Thiện đáng, cô nhanh như vậy đã xông vào trong đầu của mình rồi? Đây không phải là hiện tượng tốt.

“Đưa tớ đến khách sạn.” Nghe được Âu Dương Lãnh muốn đưa mình về nhà, Hà Tường lắc đầu, tạm thời anh sẽ không về ngôi nhà kia. Trong đó có rất nhiều hồi ức của mình, bây giờ anh không có tâm tình nhớ đến chuyện lúc trước!

“Ừ.” Âu Dương Lãnh nhẹ nhàng lái xe trên đường, trên mặt âm trầm, không thích trong đầu mình có bóng dáng của cô, anh luôn luôn thích chơi phụ nữ, những cô gái luôn mơ ước ngồi lên vị trí phu nhân tổng giám đốc đều không phải là cô gái tốt, năm đó cô gái kia chính là như vậy, sau đó phát hiện không thương cha, thể nhưng bỏ lại mình rời đi, Âu Dương Lãnh nắm chặt tay lái, trên tay gân xanh nổi lên, hô hấp dồn dập, khiến Hà Tường nhìn thấy lo lắng không thôi.

“Lãnh, cậu không sao chứ?” Hà Tường lo lắng hỏi, bọn họ là anh em cùng nhau lớn lên, là anh em thân giao!

“Tớ không sao.” Âu Dương Lãnh quay đầu lại cười với Hà Tường, để cho anh không phải lo lắng, bỗng nhiên lại nghĩ đến khi anh nằm trên giường Vu Thiện, thật sự cô rất đẹp, nhưng tính tình cay cú, so với những cô gái ở cùng mình trước kia khác nhau, cô khơi lên hứng thú của mình.

Vu Thiện tức giận nhìn chằm chằm trần nhà, nhớ tới tối hôm qua, từ trước đến giờ ba không thân thiết gì với mình, chợt bảo mình về nhà ăn cơm, còn không cho mẹ theo tới, lúc ấy cô đã cảm thấy kỳ quái, tư

tưởng ba trọng nam khinh nữ, khiến ông không để ý đến thân phận mẹ là vợ cả, đẩy mình và mẹ ra, sau đó ở cùng người đàn bà khác, rồi sinh hai đứa con trai, lần này càng không có chỗ đứng cho mình và mẹ!

Thì ra bảo mình về nhà ăn cơm chính là muốn đưa mình đến trên giường người đàn ông này, trái tim Vu Thiện đang rỉ máu, ba vốn cũng không xem mình là con gái của ông, thế nhưng vì công ty, không tiếc đưa mình đến trên giường người đàn ông khác!

Mình sẽ không khuất phục, cô nhất định phải thoát khỏi hoàn cảnh khốn khổ này, không có ai có thể làm như vậy cô như vậy, bây giờ lòng của cô hoàn toàn bị dày vò, làm thế nào? Lúc này cô phải rời khỏi đây thôi, cô rất nhớ mẹ.

Bây giờ mình vẫn đang bị trói, mới vừa rồi Âu Dương Lãnh thay mình bằng bó vết thương vẫn còn ở đau, mà nếu như lúc này mình xuất hiện trước mặt mẹ, mẹ nhất định sẽ lo lắng.

“Vu tiểu thư, muốn uống nước sao?” Thím Lan xuất hiện ở cửa, nâng khay đi vào, nhìn thấy trên mặt Vu Thiện bị thương, trong lòng thở dài, thiếu gia chọc Vu tiểu thư khóc rồi.

“Thím đi ra ngoài, đừng vào.” Vu Thiện quay mặt, không muốn cho người ta nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của mình, nơi này không phải là nhà của mình, tại sao có thể để người ngoài nhìn thấy bộ dạng mình đã khóc.

“Vu tiểu thư, tôi là thím Lan, thiếu gia bảo tôi đến chăm sóc cho cô.” Thím Lan mỉm cười đến gần, không thêm để ý chút nào đến sắc mặt Vu Thiện khó coi, từ ái nhìn Vu Thiện, cô và con gái mình gần bằng tuổi, nhưng so với con gái của mình lại thành thực rất nhiều, dựa vào cô có thân phận là đại tiểu thư của nhà họ Vu, hẳn là một cô gái ngây thơ sao lại trở nên tang thương như vậy!

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Vu Thiện vốn không phản ứng với bà, ở trong mắt cô, quản gia này thoát nhìn rất từ ái, cũng như anh, cũng không phải là người tốt lành gì, mặc dù bà không có làm chuyện gì thật có lỗi với cô.

4. Chương 4: Khó Chịu

“Cô Vu, cô đừng như vậy, không tốt cho thân thể của cô đâu.” Thím Lan không bị giọng nói không tốt của cô dọa lui, ngược lại đi tới bên cạnh cô, cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt cô, thăm thở dài, thiếu gia đã dọa cô Vu thành bộ dạng như thế này, sau này sao cô Vu yêu thiếu gia được chứ. lqđôn

“Đi đi, đừng động vào tôi.” Vu Thiện nhíu mày, trên khuôn mặt người phụ nữ tự xưng là thím Lan, hiện ra vẻ quan tâm không phải là giả vờ, bà ta muốn làm gì?

“Haizzz, cô Vu, cô đồng ý với thiếu gia đi, đối với cô như vậy không tốt.” Mặc dù thím Lan không biết tại sao thiếu gia phải đối xử với cô Vu như vậy, nhưng bà tin thiếu gia làm như vậy nhất định là có ý của cậu ấy.

“Anh ta bảo bà làm thuyết khách?” Vu Thiện chán ghét nhìn bà, sắc mặt thoáng cái khó coi, mình ngoan ngoãn ở nhà với mẹ, lúc nào thì chọc tới người đàn ông kia, ngay cả người làm cũng muốn chen một chân vào?

“Cô Vu hiểu nhầm rồi, là thím Lan vượt khuôn!” Thím Lan không ngờ tâm lý đề phòng cô lại nặng nề như vậy, một chút gió thổi cỏ lay, cô sẽ xù lông toàn thân lên bảo vệ mình.

“Vậy bà đi ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh.” Vu Thiện không để ý tới bà, trong lòng đang nghĩ tới một chuyện khác, từ tối hôm qua đến bây giờ mình chưa về nhà, có thể mẹ đang lo lắng cho mình không? Còn bên bà sao còn chưa tới đưa mình về?

“Vậy cô Vu có chuyện gì thì cứ lớn tiếng gọi thím Lan nhé.” Thím Lan thấy cô hoàn toàn không muốn nói chuyện với mình, cũng không muốn tự tìm mất mặt, dù sao bây giờ cô ấy bị thiếu gia trói như thế, cho dù ai cũng chẳng có tâm tình tốt được.

“Vâng.” Vu Thiện chỉ phát ra một chữ đơn, sắc mặt khó coi như cũ, cô không cần người khác đồng cảm. Huống chi chuyện này vốn không liên quan gì tới cô, ghê tởm nhất chính là ba, thế mà xem mình như hàng hóa đưa tới trên giường người đàn ông khác!

“Vậy cô Vu, thím Lan đi ra ngoài đây!” Thím Lan nhẹ giọng thở dài, lặng lẽ ra khỏi phòng, nhưng bà cũng không khóa cửa, để phòng cô Vu có chuyện gì, mình có thể kịp thời xuất hiện.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Vu Thiện bình tĩnh lại, cẩn thận nhớ lại tất cả chuyện quái quỷ xảy ra tối hôm qua. Ba đột nhiên bảo mình về nhà ăn cơm, còn người phụ nữ hầu hạ bên cạnh ba, lần này chẳng những không nói lời khó nghe, ngược lại vẻ mặt ân cần, lúc ấy cô vẫn còn rất chán ghét, muốn mình cẩn thận một chút. Nhưng không ngờ rằng cô chỉ nói một câu với ba, uống một ngụm trà thôi, thế mà tỉnh dậy lại chính là ở chỗ này?

Cô phải đi về xem, hỏi sao ba lại đối xử với mình như vậy, cho dù mình không được ông ta cưng chiều, cũng không thể đưa mình tặng cho người khác chứ? Cô là người, không phải là hàng hóa! Cô muốn vì mình lấy lại công đạo, nhưng mình phải rời đi như thế nào đây?

“Thiếu gia, cậu đã về?” Lầu dưới đột nhiên truyền tới giọng nói của thím Lan, giọng rất lớn, hình như là cố ý nhắc nhở mình, người đàn ông kia trở lại? Anh ta nghĩ thế nào để đối phó với mình? Cô mới không tin, người đàn ông kia lại thật lòng muốn kết hôn với mình.

“Lãnh, phòng của anh ở đâu?” Giọng nói đặc biệt nũng nịu của một người phụ nữ đột nhiên xuất hiện dưới lầu, khiến cho Vu Thiện khó tránh khỏi tràn đầy tức giận, anh ta mang phụ nữ về nhà? Trong lòng có cảm giác phiền não.

“Ở lầu hai, bảo bối, muốn à?” Dưới lầu, một người phụ nữ xinh đẹp bám vào trong ngực Âu Dương Lãnh, bộ dạng vô cùng mềm mại khiến Âu Dương Lãnh nhíu mày, thím Lan nhìn thấy trực tiếp cau mày, mới vừa rồi bà cô ý lớn tiếng hỏi thăm thiếu gia đã về, cô Vu cũng nghe được chứ?

“Lãnh, anh quá mạnh mẽ, làm hại Mỹ Nhi muốn đây này!” Người phụ nữ không chút xấu hổ nói, tuyệt đối không để ý người làm đang có mặt ở đó. Không biết tại sao hôm nay Lãnh lại mang mình về nhà họ Âu Dương, từ trước tới bây giờ cũng chưa từng mang bất kỳ người phụ nữ nào về nhà, sao lại không khiến cô ta vui vẻ cho được!

“Đi thôi, chúng ta đi lên lầu.” Anh ôm eo nhỏ của người phụ nữ, xoay chuyển bước chân rồi đi lên lầu. Đương nhiên anh biết vừa rồi thím Lan cố ý lớn tiếng hỏi mình, là để cho Vu Thiện biết mình trở về, anh muốn lên xem cô có khỏe không.

“Lãnh, anh nôn nóng quá.” Người phụ nữ tiếp tục cười duyên đi theo anh lên lầu hai, trong lòng cô ta tràn đầy hưng phấn, đây là lần đầu tiên mình tới nhà anh, có thể đi vào phòng anh, nếu như mình cố gắng một chút, có phải có thể ngồi lên vị trí phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương hay không!

“Không vội, em chịu được sao?” Âu Dương Lãnh cười lạnh, trong lòng vô cùng chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục trêu chọc người phụ nữ. Những người phụ nữ này thật tham lam, vì chiếm được ghế phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, mà không ngại có ý định dùng bất cứ thủ đoạn hèn hạ nào trên người mình.

“Anh thật là hư. Lãnh... Cô ta là ai?” Mỹ Nhi đi tới trước cửa mở miệng hỏi, vốn muốn trực tiếp nhào lên trên giường, nhưng phát hiện có một người phụ nữ đang trợn to mắt quan sát, lạnh lùng nhìn mình, trên người phát ra hơi thở giống như Lãnh!

Âu Dương Lãnh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thâm sâu khó lường nhìn Vu Thiện nằm trên giường anh, hôm nay anh đang làm việc trong tập đoàn Âu Dương, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nhiều loạn trái tim anh.

“Lãnh, nói chuyện với anh đó, cô ta là ai? Tại sao ở trên giường của anh?” Ngón tay Mỹ Nhi chỉ vào Vu Thiện, giọng nói the thé, nơi này vừa nhìn thì biết là phòng đàn ông, chỗ này chính là phòng của Lãnh, người phụ nữ này không biết liêm sỉ chút nào, thế mà dám leo lên giường của Lãnh!

Trên khuôn mặt Vu Thiện thoáng hiện vẻ khó chịu, nếu không phải mình không thể động đây, sao cô sẽ cho phép mình bị một người phụ nữ chỉ vào mũi mà mắng, còn tội đồ đầu sỏ chính là người đàn ông đứng tựa

cửa, vẻ mặt anh ta là không có ý định lên tiếng?

“Rốt cuộc cô là ai? Tại sao leo lên giường của Lãnh?” Mỹ Nhi không được Âu Dương Lãnh đáp lại, nên phát tiết tức giận lên trên người Vu Thiện, một cái tát nện lên mặt Vu Thiện khiến mặt cô lệch đi, bên trái khuôn mặt thoáng chốc hiện lên dấu vết năm ngón tay đỏ rực.

“Bốp,” âm thanh vang dội đánh thức thần kinh Âu Dương Lãnh, anh không ngờ Mỹ Nhi lại ra tay đánh Vu Thiện, nhất thời không kịp ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị đánh lệch qua một bên, vết đỏ lập tức hiện bằng một bàn tay cỡ lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Âu Dương Lãnh nổi giận, lúc anh đang muốn hung hăng dạy dỗ Mỹ Nhi thì nhìn thấy vẻ mặt Vu Thiện đầy hận ý nhìn chằm chằm Mỹ Nhi, ánh mắt kia ngay cả anh là một người đàn ông cũng thấy hoảng sợ, anh đứng im không nhúc nhích.

“Người phụ nữ đê tiện!” Vu Thiện chậm chạp quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trên gương mặt đau rát nhấc nhở mình thật sự là bị đánh, đây là sau khi bị ba đánh, lần thứ hai bị đánh, lại còn là do một người phụ nữ không quen biết. Cô hung hăng nhìn chằm chằm cô ta, lửa giận trong lòng bốc cháy! Nếu như không phải mình bị trối lại, cô nhất định sẽ đánh trả!

“Cô mới là phụ nữ đê tiện!” Mỹ Nhi bị chọc giận, mặc dù mình bị ánh mắt lạnh như băng của cô ta khiến kinh hoàng, không dám tiến lên một bước, nhưng từ thái độ Lãnh không ngăn cản thì biết được, người phụ nữ trước mắt này chỉ là cố ý leo lên giường Lãnh, cho nên Lãnh mới mặc kệ để mình đánh cô ta.

5. Chương 5: Bị Chọc Tức

“Đồ phụ nữ đê tiện!” Vu Thiện lặp lại, ánh mắt không chịu khuất phục nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh đang tựa người trên cửa, người phụ nữ này chính là Âu Dương Lãnh mang về, anh ta muốn cho người phụ nữ trước mắt này dạy dỗ mình sao?

“Cô mới là phụ nữ đê tiện!” Mỹ Nhi quả thực bị chọc vô cùng tức giận, hận không thể xé nát Vu Thiện, mình chưa từng bị xúc phạm như vậy. Người phụ nữ đáng chết này, thể mà lại dám nói mình như vậy trước mặt Lãnh! Cô ta nâng tay lên, muốn đánh phía bên kia mặt của Vu Thiện một lần nữa, bị Âu Dương Lãnh kịp thời ngăn lại.

Vu Thiện nhắm mắt lại yên lặng chịu đựng một cái tát này, nếu như Âu Dương Lãnh muốn dạy dỗ cô, chắc chắn mình sẽ bị, đau xót đột nhiên xâm chiếm lòng cô. Rốt cuộc mình đắc tội với Âu Dương Lãnh chỗ nào mà anh ta lại đối với mình như vậy, cô chưa từng có cảm giác mình vô dụng như bây giờ, cho dù trước kia bị ba đuổi ra khỏi nhà, cô cũng chưa từng tuyệt vọng như vậy.

“Đủ rồi! Đi theo tôi.” Âu Dương Lãnh kịp thời kéo cổ tay Mỹ Nhi lại, ép buộc cô ta rời đi cùng với mình, mới vừa rồi anh nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt Vu Thiện, trong lòng không khỏi đau nhói, cũng biết mình có chút quá phận.

“Lãnh, em dạy dỗ cô ta thay anh, tại sao cô ta có thể ngủ trên giường của anh được chứ!” Mỹ Nhi bất mãn bị lôi kéo ra ngoài, chiếc giường lớn đó là mình vẫn luôn muốn nằm lên, lại bị một người phụ nữ không rõ lai lịch chiếm đoạt, cô ta muốn cướp lại.

“Câm miệng, nếu không cút ra ngoài.” Âu Dương Lãnh không nhìn được trực tiếp ném người phụ nữ lên giường trong phòng khách, thật không biết tại sao đầu óc mình lại nóng như vậy, thể mà dẫn loại phụ nữ này về nhà.

“Lãnh, không cần, người ta chỉ là thấy bất mãn thay anh.” Mỹ Nhi nghe giọng điệu bức bối của Âu Dương Lãnh, trong lòng đột nhiên giật mình, mình phản ứng có chút quá đáng. Có phải Lãnh cho rằng hình tượng mình không tốt, đều do người phụ nữ kia, nếu như không phải do cô ta chiếm đoạt chiếc giường mình hằng mơ ước, mình sẽ sai lầm trước mặt Lãnh sao? Đều là lỗi của cô ta.

“Vậy thì ngoan ngoan đi.” Âu Dương Lãnh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên đều là vẻ mặt chịu nhục của Vu Thiện, vẻ tuyệt vọng trên mặt cô khiến anh đau nhói mắt, mà rốt cuộc mình đang làm gì vậy?

“Đúng vậy, Lãnh, đều là lỗi của cô ta, Mỹ Nhi sẽ ngoan.” Vốn là muốn tiếp tục chửi bới người phụ nữ kia trước mặt Lãnh, Âu Dương Lãnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt Âu Dương Lãnh, cô ta chuyển ngược lại sửa miệng.

“Ng ngoan ngoan nằm trên giường chờ tôi.” Âu Dương Lãnh không liếc qua cô ta một cái, bảo cô ta nằm trên giường, anh cúi người đốt lửa trên người cô ta, để mình tập trung tinh thần vào cảm giác vui sướng, từ chối hình ảnh Vu Thiện liên tục xâm nhập vào trong đầu.

Vu Thiện vốn cho rằng mình sẽ bị đánh, nhắm mắt đợi rất lâu cũng không thấy động tĩnh gì, cô chậm rãi mở mắt, nơi này ngoài mình ra đã không còn bất cứ người nào, trong lòng cô nhẹ nhàng thở phào. Vốn cho là Âu Dương Lãnh sẽ không ngăn cản người phụ nữ tên Mỹ Nhi đánh mình, thế nhưng không phải anh ta để cô ta dạy dỗ mình sao? Tại sao tạm thời lại thu tay lại? Cô mới không thêm tin Âu Dương Lãnh có lòng thương xót, Mỹ Nhi đúng không, chờ đi, cô sẽ đòi lại một cái tát này.

Đã không có ai, Vu Thiện cho phép mình nghỉ ngơi, đang lúc cô thả lỏng người, bên trong phòng sát bên cạnh lại truyền tới tiếng động làm người ta buồn nôn, trong thoáng chốc Vu Thiện căng cứng người, người đàn ông này không sửa được tính ăn bẩn!

“Cô Vu, cô đói không?” Thím Lan xuất hiện ở cửa, mới vừa rồi bà cũng nghe được tiếng động nhưng nhìn thấy thiếu gia cũng ở đó nên bà không tiện ra mặt, hiện giờ thiếu gia đang có chuyện để làm, còn cô Vu cả một ngày chưa ăn gì, sẽ đói bụng.

“Tôi đói bụng.” Vu Thiện liếc về cái khay thím Lan đang bưng thoáng cái trong lòng vui vẻ, cô nghĩ ra cách làm thế nào để rời đi, cho nên rất bình tĩnh nói, hơn nữa quả thực cô rất đói bụng, không có sức sao mình rời đi được.

“Vậy cô Vu, thím Lan dứt cô ăn.” Thím Lan vô cùng vui vẻ, tất cả là vì Vu Thiện bắt đầu chịu ăn gì đó rồi, mới vừa này thiếu gia bảo mình bưng cơm cho cô Vu, có thể thấy được thiếu gia quan tâm tới cô Vu, chỉ là không biết mà thôi.

“Vâng.” Vu Thiện hiếm khi không bày ra sắc mặt cho thím Lan nhìn, yên lặng để bà dứt mình ăn, nhưng trông mắt cô thỉnh thoảng lại nhìn chăm chú vào con dao găm trong mâm, yên lặng chờ thời cơ, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác, ngàn vạn lần dừng để cho thím Lan phát hiện.

Thím Lan rất có trách nhiệm dứt cơm cho cô ăn, cố ý xem nhẹ tiếng động phát ra từ trong phòng bên cạnh, cẩn thận quan sát vẻ mặt cô Vu, nhưng phát hiện cô Vu hình như không có việc gì, ăn cơm mà mình bưng tới. Đối với những tiếng động nghe không lọt tai kia, lần này thím Lan lo lắng thay cho thiếu gia, nếu như thiếu gia thật sự muốn kết hôn với cô Vu, ngày tháng khó trôi qua sau này chắc không còn xa.

Yên lặng cơm nước xong Vu Thiện giả vờ muốn uống nước trái cây, bảo thím Lan đi làm. Thím Lan thấy Vu Thiện đã không giống như lúc xế chiều, cho rằng cô không còn giận đối với thiếu gia nữa, càng vô cùng vui vẻ đi tới phòng bếp ép nước trái cây, lại quên mất thu chén bát, để cho Vu Thiện có cơ hội.

Nhìn thím Lan đi xuống lầu Vu Thiện thấy cơ hội không thể vụt mất, lập tức đưa tay cầm dao găm sau đó giấu vào trong tay áo mình rồi đắp chăn lên, không để người ta nhìn thấy. Làm xong hết thấy cái trán của cô đã đổ mồ hôi, đôi nam nữ trong phòng bên cạnh không biết thẹn thùng vẫn tiếp tục như cũ, trong lòng Vu Thiện cười lạnh, Âu Dương Lãnh, tôi sẽ không làm theo ý nguyện của anh.

“Cô Vu, nước trái cây đây.” Thím Lan mỉm cười nói, nâng ly nước cam trong tay đưa tới trước mặt Vu Thiện, kê sát vào bên miệng cô, Vu Thiện ngoan ngoan uống hết nước trái cây, thím Lan mới hài lòng mỉm cười.

“Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi.” Vu Thiện quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thím Lan, sợ mình không nhịn được nổi giận, nhưng cô không muốn giận hờn với thím Lan, bởi vì thím Lan vô tội.

“Cô Vu, cô nghỉ ngơi đi, thím Lan đi ra ngoài.” Thấy vẻ mặt mỏi trên gương mặt Vu Thiện, cộng thêm mình đã hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao phó, cũng biết cô đã rất mệt, cho nên bà không nói gì rời đi.

Nhìn thím Lan đi ra ngoài, Vu Thiện âm thầm cầm dao găm trong tay di chuyển tới cổ tay, muốn một đường cắt đứt sợi dây, nhưng sau khi dùng sức mấy cái sợi dây vẫn không dịch chuyển như cũ, chuyện gì xảy ra vậy? Cô cầm cây dao ra nhìn, thiếu chút nữa thì bị tức chết, chỗ nào là dao găm chứ, rõ ràng là một món đồ chơi!

Đây là đồ chơi gì vậy? Thế mà lại treo cột mình như thế, thím Lan cố ý? Vu Thiện bị chọc tức gương mặt giận đến phình to ra, cặp mắt sáng lên nhìn ra cửa, nếu như giờ phút này Âu Dương Lãnh đứng ở cửa, nhất định sẽ bị bộ dạng này của cô hù chết!

6. Chương 6: Chạy Về Nhà

Vu Thiện tức giận không hề nhẹ, nhưng cũng không thể tránh được, phát hiện mình không thể đi, Vu Thiện, mi không thể bỏ cuộc, mẹ vẫn chờ mi trở về. Trong lòng Vu Thiện thâm động viên mình. Sau khi suy nghĩ ánh mắt đã bình tĩnh lại, cô tiếp tục nắm chặt dao găm trên tay, chậm chậm mài, nếu mình nhất thời không thể rời đi, như vậy thì cứ thông thả thôi, hi vọng mẹ không lo lắng cho mình. lequydion

Rất lâu sau, tiếng động trong phòng bên cạnh cũng dừng lại, Vu Thiện không khỏi thở phào, cô cũng không biết rốt cuộc mình làm sao, chẳng muốn suy nghĩ gì, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, cố ý xem nhẹ tiếng mở cửa phòng bên cạnh, còn có giọng trêu chọc thân mật của hai người.

“Lãnh, anh mạnh mẽ thật đó, người ta muốn ở lại.” Giọng nũng nịu mềm mại của Mỹ Nhi truyền vào trong tai Vu Thiện, khiến Vu Thiện cười lạnh trong lòng, một đôi cầu nam nữ, ông trời sẽ thu nhận.

“Bảo bối muốn, lần sau tới.” Âu Dương Lãnh cố ý nói lớn tiếng, lúc đi ngang qua phòng anh, trông thấy Vu Thiện nhắm mắt lại nằm trên giường giống như đã ngủ, anh không khỏi thở phào, tựa như mình rất sợ Vu Thiện, không, không phải anh sợ Vu Thiện, chỉ là không muốn nhìn thấy hận ý trong mắt cô.

“Vâng, lần sau Lãnh dẫn em về nhé.” Mỹ Nhi rúc vào trong ngực Âu Dương Lãnh, lúc đi ngang qua căn phòng kia cố ý liếc mắt một cái, hắc hắc, để cho cô biết Lãnh là của một mình tôi, đừng hòng cướp anh ấy.

“Vậy em ngoan ngoãn đi.” Âu Dương Lãnh mang theo Mỹ Nhi rời đi, bảo tài xế đưa cô ta rời khỏi nhà họ Âu Dương, sau đó anh trở lại phòng của mình. Thím Lan đã ngồi, nói vậy chắc Vu Thiện đã ăn cơm rồi, anh đi tới mép giường nhìn về mặt cô ngủ bình thản, trên má trái của cô còn dấu ấn bàn tay Mỹ Nhi đánh, rất rõ ràng, anh không khỏi phiền muộn, lúc đấy tại sao mình không kịp thời ngăn cản, nếu như vậy thì cô cũng sẽ không bị đau thế này.

Vu Thiện chỉ nhắm mắt lại, rõ ràng biết Âu Dương Lãnh đang ở trước mặt mình, rõ ràng cô nghe thấy mùi thơm mát đàn ông trên người anh ta truyền tới, trong lòng hận không được anh nhanh chóng rời khỏi chỗ này, người đàn ông này vừa rồi còn làm chuyện kia với phụ nữ, thế mà giờ dám xuất hiện trước mặt mình!

Haizz, Âu Dương Lãnh cam chịu cầm hòm thuốc lúc trước để bên cạnh, từ khi cô tới chỗ này đã bị thương hai lần, mình vốn là muốn để cô thoát khỏi chỗ đó, lại khiến cô bị xúc phạm. Anh lấy thuốc tiêu sưng, tỉ mỉ bôi thuốc giúp cô, nhưng lúc bôi thuốc trên mặt cô, rõ ràng cô vì đau mà né tránh tay anh bôi thuốc, trong lòng thấy áy náy với cô. Chắc cô rất đau, nếu không cũng sẽ chẳng có động tác như vậy, là mình làm hại cô gặp phải chuyện như thế.

Vu Thiện vốn tưởng rằng Âu Dương Lãnh sẽ nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng không nghĩ tới Âu Dương Lãnh lại bôi thuốc lên mặt mình giúp cô, trong lòng càng thêm cười lạnh. Âu Dương Lãnh, thu hồi trái tim đồng cảm của anh đi, tôi sẽ không vì sự giả vờ có ý tốt mà sẽ cảm kích anh, tôi vĩnh viễn nhớ sự khuất nhục hôm nay là do anh mang lại cho tôi! Cô vẫn nhắm mắt lại, không nhìn tới Âu Dương Lãnh, cũng không ngăn cản hành động anh ta bôi thuốc cho mình, cô không muốn trưng khuôn mặt bị thương này xuất hiện trước mặt mẹ, như vậy sẽ làm mẹ lo lắng.

Âu Dương Lãnh bôi thuốc cho cô xong cũng không ở lại mà vội rời đi, lúc này Vu Thiện mới mở mắt nhìn bóng dáng anh ra khỏi phòng, tại sao người đàn ông này lại muốn đối xử với mình như vậy? Ba nhận được

bao nhiêu lợi ích từ anh ta?

Bất kể như thế nào mình cũng phải biết rõ ràng rành mạch chuyện này, cô sẽ không vô duyên vô cớ chịu uất ức như vậy, hiện tại không muốn suy nghĩ nữa, chờ tinh thần ổn định về nhà, cô tiếp tục mài sợi dây, nhắm mắt lại ngủ.

Kể từ khi Vu Thiện bị ép buộc ở lại nhà họ Âu Dương đã ba ngày, ngày nào Âu Dương Lãnh cũng xuất hiện trước mặt cô, đích thân tự tay bôi thuốc lên cổ tay cô. Đối với hành động giống như lấy lòng của anh, Vu Thiện không thèm để vào mắt, không phải cô độ lượng mà là cô hoàn toàn mặc kệ Âu Dương Lãnh. Hiện tại cô cần chính là phải nhanh chóng cắt đứt sợi dây kia, trả lại tự do cho mình. Dưới sự cố gắng của cô sợi dây sắp đứt đoạn, điều này khiến cô càng hưng phấn hơn. Còn thím Lan, ngày nào cũng nấu rất nhiều đồ ăn ngon cho cô, không để cô phải đói bụng. Còn Âu Dương Lãnh ngoại trừ ngày nào cũng xuất hiện đúng giờ ở bên ngoài thì không có động tác dư thừa nào cả. Anh thấy Vu Thiện “Ngoan ngoan” như thế cũng yên lòng, anh cho rằng Vu Thiện đã nghĩ thông suốt, hôm nay là ngày thứ ba, tối nay Vu Thiện sẽ phải cho mình câu trả lời. Nghĩ đến Vu Thiện sẽ đồng ý gả cho mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, anh mong chờ nhanh tới đêm.

Vu Thiện chưa từng nghĩ tới vấn đề gả cho anh, cô biết tối nay chính là cơ hội cuối cùng để mình rời đi, bởi vì sợi dây đã bị cô cắt đứt từ hồi trưa. Sợi dây trên chân cũng đã đứt, cô có thể hoạt động tay chân dưới chân mà mấy ngày rồi không được cử động, cô nhất định phải nắm đúng thời cơ chạy về nhà.

Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện đã ổn định hơn nhiều liền bảo thím Lan trông chừng cô, anh thì đi làm, vừa nghĩ tới tối nay Vu Thiện sẽ nói với mình là muốn gả cho mình, tâm tình rất vui vẻ, Âu Dương Lãnh cũng không nghĩ gì nhiều, mà hưng phấn đi ra cửa. lequydoon

Cơ hội tới rất mau, thím Lan có chuyện phải đi ra khỏi nhà để lại hai người giúp việc ở nhà, Vu Thiện thấy thím Lan đi ra cửa cô nhanh chóng duỗi thẳng tay chân ở trong phòng. Vết thương trên cổ tay cô đã đóng vảy, không nhìn ra được gì, gương mặt bị thương cũng đã khá hơn, ít nhiều nhờ Âu Dương Lãnh cẩn thận bôi thuốc. Còn bây giờ chính là lúc mình rời đi, cô cởi quần áo trên người xuống, toàn bộ quần áo này là

Âu Dương Lãnh bảo thím Lan chuẩn bị cho mình, rất thoải mái, cũng rất hợp phong cách của cô, nhưng Vu Thiện không nghĩ tới những điều này.

Cô cởi quần áo xuống đặt trên giường, để người ta tưởng cô vẫn còn ở trên đó, nhét gối đầu vào tạo thành dáng người. Cô vừa hành động vừa run run, cô còn tìm ra mấy bộ quần áo ở trong tủ quần áo trong phòng, đều là đồ của phụ nữ. Nhìn những bộ quần áo đấy, trong lòng cô cảm hận, cái tên Âu Dương Lãnh để nhiều quần áo phụ nữ ở trong nhà như vậy, rõ ràng chính là thường xuyên mang phụ nữ về qua đêm!

Cô hiểu nhầm, đây là Âu Dương Lãnh chuẩn bị cho cô, Âu Dương Lãnh một lòng muốn Vu Thiện thoát khỏi nơi đó, ở lại bên cạnh anh là tốt nhất, nhưng Vu Thiện không biết dụng tâm của anh.

Mặc quần áo tử tế xong, Vu Thiện búi tóc dài của mình lên, đeo mũ vào, không ai nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng dưới vành mũ. Vu Thiện đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, chỗ này bảo vệ không nghiêm ngặt, rất tốt, cô thầm than thở trong lòng, từ nơi này nhảy xuống cô cũng không sợ. Hiện tại không thể suy nghĩ nhiều như vậy, cô tung người nhảy xuống ổn định, văng văng rơi xuống đất, không kịp cảm nhận chân truyền tới đau đớn sâu sắc đã vội vã xuyên qua vườn hoa, gặp chỗ tường thấp leo tường rời đi, hành động thần không biết quỷ không hay!

7. Chương 7: Trai Đẹp Cứu

Dường như động tác như vậy là chuyện thường như cơm bữa, Vu Thiện không để ý đau đớn trên chân mà nhanh chóng đi lên đường cái, không có thời gian vì thím Lan sẽ nhanh chóng quay lại, đây là cơ hội duy nhất của cô, cô phải rời khỏi đây!

Lúc chạy đến bên lề đường cô mới nhớ tới ở đây là khu nhà giàu, khắp nơi đều là biệt thự, rõ ràng là chỗ ở của người có tiền, sao có thể có taxi xuất hiện! Vu Thiện dừng chạy, có chút nhụt chí đứng bên đường, mình đã chạy ra khỏi đó rồi, nhưng rồi đi thế nào đây! lquydon

Kinh Sở ngồi ghế sau xe nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, gần đây công ty xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà anh xử lý rất tốt, không để những kẻ giả tạo kia có cơ hội. Song anh cảm nhận có một thế lực không biết tên đứng đằng sau điều khiển tất cả, anh nhắm mắt lại suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện.

Tài xế tận tình lái xe, chậm chậm lái về hướng công ty, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy tổng giám đốc nhắm mắt lại, bộ dạng vô cùng mệt mỏi, anh ta thân là tài xế, đối với chuyện công ty cũng không biết mấy, nhưng nghe được bao nhiêu lời đồn về công ty, nói vậy chắc tổng giám đốc đối phó rất mệt mỏi!

Vu Thiện quan sát ven đường, nơi này một chiếc xe cũng không có, làm sao bây giờ? Thời gian càng muộn thì đối với mình càng bất lợi, trong lòng cô gấp gáp, ngộ nhờ để Âu Dương Lãnh trở về mà phát hiện không thấy mình, không biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì, cô không muốn bị bắt về.

Chợt có một chiếc xe xuất hiện ở chỗ rẽ, xe chậm chậm chạy tới gần khiến hai mắt Vu Thiện thoáng chớp tỏa sáng, có phải ông trời nghe thấy lời kêu cứu của mình hay không, cho nên phái người tới cứu mình! Cô hưng phấn không nhịn được nhìn xe càng chạy càng gần, cô làm xong mọi sự chuẩn bị chờ lúc xe gần tới thì chạy ra trước xe, nhờ chủ nhân chiếc xe dẫn cô rời đi, cô sẽ đền đáp.

Tài xế biết trên đường không có ai cho nên cũng không để ý đường xá phía trước nên không phát hiện ra có người, chờ lúc anh ta phát hiện ra thì thiếu chút nữa đụng phải một người phụ nữ! Anh ta vội vàng thắng xe, Kinh Sở không ngờ rằng có chuyện như vậy, nhất thời không chú ý, thân thể anh thiếu chút nữa đập vào ghế ngồi phía trước, thật may là anh phản ứng nhanh. Lúc đang muốn ngẩng đầu mắng tài xế, đột nhiên có một cô gái cả người mặc áo màu đen bó sát người, lộ ra thân hình tuyệt mỹ hấp dẫn ánh mắt anh. Mặc dù không thấy khuôn mặt cô, nhưng cảm giác hơi thở lạnh lẽo toàn thân giống một người phụ nữ rất thân quen trong trí nhớ, khiến trái tim anh không khỏi rung động.

Tài xế bị người đột nhiên xuất hiện dọa sợ đến cả người run rẩy, nhưng anh ta nhanh chóng khôi phục lại, vội vàng mở cửa bước xuống, lúc vốn định lớn tiếng mắng thì lại kinh hoảng nhìn thấy người phụ nữ ngồi vào phía sau xe nhanh như một làn khói, ngồi cùng một chỗ với tổng giám đốc, và còn ra lệnh cho mình, “Lái xe đi, nhanh lên một chút!”

Thật vất vả Vu Thiện mới chặn được một chiếc xe, làm sao bỏ qua thời cơ như vậy, không để ý tới thiếu chút nữa bị đụng, trong lòng hoảng sợ vội vàng chạy vào ngồi phía sau xe, không để ý đến còn có một người đàn ông trên xe, lại còn phân phó tài xế lái xe đi.

Tài xế bị mấy hành động liên tiếp cả kinh không lấy lại được tinh thần, nhìn thấy vẻ căng thẳng trên khuôn mặt cô, nhưng không được tổng giám đốc ra lệnh anh ta không dám lái đi, làm sao bây giờ? Ngộ nhờ tổng giám đốc trách tội, thì mình ăn không hết đâu.

“Cô là ai, xuống xe ngay, chiếc xe này không phải để cô ngồi!” Tài xế lấy lại tinh thần, nghiêm mặt lạnh lùng, hung tợn nhìn chằm chằm người phụ nữ ngồi ở phía sau, cô ấy ngồi rất gần tổng giám đốc nhưng tổng giám đốc lại không có bất kỳ khó chịu nào, anh ta sợ ngây người.

“Lái xe!” Kinh Sở bình tĩnh ra lệnh, rõ ràng anh ngửi thấy mùi thơm trên người phụ nữ đột nhiên xông vào này, rất giống với cô gái trong trí nhớ. Mặc dù không biết tại sao cô phải chạy vào xe của mình, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của cô cũng biết cô đang trốn tránh người ta, cô đang sợ sao? Nếu không sao cả người lại run rẩy không ngừng? Có phải mới vừa rồi thiếu chút nữa bị đụng xe nên khiến cô sợ?

“Vâng, tổng giám đốc.” Lúc này Vu Thiện mới lấy lại tinh thần, biết xe đã khởi động lòng của cô mới từ từ hết cuồng loạn, cũng lúc này mới phát hiện người đàn ông trên xe đang nhìn mình không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu cảm xúc của mình.

Vừa nhìn đã kinh ngạc, nhìn kỹ người đàn ông này, gương mặt dịu dàng tuấn tú, giờ phút này mê man nhìn mình, vẻ mặt sáng lấp lánh, đôi môi màu hồng mất màu hạt dẻ, khiến người ta muốn nhào vào, cả người toát ra khí chất cương nghị, không phải giống khí chất như Âu Dương Lãnh.

Tại sao mình lại nhớ tới tên Âu Dương Lãnh khốn kiếp kia, sau này anh ta và mình chẳng có một chút quan

hệ nào! Hiện giờ cô phải đi về hỏi xem những chuyện này là do ai bày ra! Nhưng bây giờ phải về thăm mẹ đã, không biết hiện bà thế nào.

“Cô là ai?” Kinh Sở lên tiếng hỏi, anh thấy người phụ nữ trước mắt nhìn mình nhưng suy nghĩ lại bay xa, điều này làm cho anh khó chịu, anh không thích trong mắt cô không có mình, khiến lòng tự ái của phái nam bị tổn thương.

“À, anh đừng gần như vậy!” Vu Thiện lấy lại tinh thần nhưng phát hiện người đàn ông này thế mà lại cách mình gần như vậy, thiếu chút nữa gần như ôm mình, Vu Thiện cả kinh, vội vàng kéo dài khoảng cách của hai người, người này làm sao vậy?

“Rốt cuộc cô là ai? Ai phái cô tới?” Kinh Sở nheo tròng mắt, con người đen nhánh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn hơn so với mình tưởng tượng, cô giống như một tinh linh đi lạc trong rừng, đột nhiên xông vào trái tim mình.

“Anh nói gì?” Anh ta nói quốc ngữ sao? Sao mình nghe không hiểu? Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của anh ta, chẳng lẽ trong mắt anh ta mình trở thành người phụ nữ hư hỏng? Vu Thiện im lặng nhìn anh, mình chỉ muốn ngồi đi nhờ xe của anh ta mà thôi.

“Đừng giả vờ ngạc, chẳng lẽ hán không nói cho cô biết, đừng giả bộ vô tội trước mặt tôi sao?” Kinh Sở không vui nhìn cô chằm chằm, sự kinh ngạc trong mắt cô truyền tới mắt mình, giống như mình thật sự tin tưởng cô vô tội.

“Có phải có chứng ảo tưởng không hả, vả mặt ngu ngốc quá.” Vu Thiện khinh thường anh, nghĩ cũng biết người đàn ông trước mắt này đang nghĩ cái gì. Nhìn anh ngồi xe nổi tiếng, quần áo gọn gàng láng bóng, cũng biết người đàn ông trước mắt không phú túc quý, không phải là người bình thường, nhất định anh ta cho là mình cố ý thu hút sự chú ý của anh ta.

“Cô gái này, nói lại lần nữa!” Kinh Sở tức giận nhìn người phụ nữ không hiền lành trước mắt, cô lại dám chửi anh ngu ngốc ngay trước mặt! Có phải cô cho rằng mình không dám đánh cô, mặc dù anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng anh sẽ vì cô mà phá lệ.

8. Chương 8: Chạy Trốn

“Á, anh đừng nóng giận, tôi chỉ là nói ngoài miệng mà thôi.” Vu Thiện nhìn thấy sắc mặt anh thoáng chốc thay đổi, cười ha ha, nhất thời trong lòng ảo não, tại sao mình có thể nói như vậy với ân nhân cứu mạng mình chứ, cho dù anh không thật lòng cứu mình, cũng được xem như là người mang mình rời khỏi đây. lquydoon

“Nói, có phải hán ta phái cô tới đây không?” Kinh Sở tiếp tục hỏi, cố chấp muốn từ trong miệng cô biết được, có phải người kia phái cô tới hay không, dường như làm thế thì có thể giải thích được mình bị cô hấp dẫn, sẽ không mất mặt.

“Ai chứ? Tôi không biết!” Vu Thiện lắc đầu một cái, không hiểu anh muốn hỏi gì, trực giác cho biết mình không thể thừa nhận, cũng không biết mình phải thừa nhận cái gì, chỉ có thể giả vờ hồ đồ, cô liếc nhìn cảnh sắc bên ngoài xe, đã vào khu phố xá náo nhiệt rồi.

“Cô tên gì?” Kinh Sở nhìn thấy bộ dạng này của cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, anh sẽ điều tra rõ ràng rốt cuộc người phụ nữ trước mắt này là ai, hiện giờ anh muốn biết tên của cô.

“Không nói cho anh.” Lúc Vu Thiện nhìn thấy khu phố sầm uất đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc, người đàn ông trước mắt này nhìn đáng sợ thì biết không tốt bụng bỏ qua cho mình, vậy thì mình tự cứu mình, hơn nữa đi tới chỗ này cô không còn sợ nữa rồi. Thừa dịp lực chú ý của người đàn ông kia đang trên người mình, cô lặng lẽ mở hé cửa xe, sau đó cô nhảy xuống xe dưới con mắt kinh ngạc của người đàn ông, lăn trên mặt đất mấy vòng. Sau khi dừng lại lập tức chạy về phía tòa nhà cao tầng bên cạnh, rất nhanh thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lập tức biến mất ở trước mắt.

“Cô đi đâu vậy?” Đột nhiên chứng kiến động tác đáng sợ của cô, không ngờ rằng lúc xe còn chạy tốc độ cao thế mà cô cứ như vậy nhảy xuống xe, dọa Kinh Sở hoảng sợ lớn tiếng gọi thì nhìn thấy cô vũng vàng lẫn mấy vòng rồi đứng lên chân thấp chân cao rồi đi, anh bảo tài xế lập tức dừng xe, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tất cả tối đều đặc biệt đột ngột, giống như cô bất thành linh xuất hiện, lại biến mất như hư không, chỉ còn mùi thơm của con gái quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe. Kinh Sở nhìn về hướng cô biến mất, hình như vừa rồi cô bị treo chân, cô không sao đấy chứ?

Tài xế dừng xe, nhưng nhìn thấy tổng giám đốc không có ý muốn xuống xe, một màn mạo hiểm vừa rồi vẫn còn lưu trong mắt anh ta như cũ, người phụ nữ này không muốn sống nữa rồi, may là mình chạy xe không nhanh lắm, nếu không nhất định sẽ gãy tay gãy chân.

Kinh Sở không ra lệnh lái xe đi, vẫn cứ duy trì tư thế như cũ, nhìn hướng cô biến mất, rốt cuộc cô gái có khí chất mê say này là ai? Tại sao cô đứng lúc xuất hiện trước mặt mình? Mục đích của cô là gì? Cô đột nhiên chạy đi như vậy, là sợ việc bị bại lộ sao? Lê(Quý)Đôn

Bất kể là kiểu nào cô cũng khiến mình có hứng thú, nếu như hẳn phải tới một người phụ nữ đẹp như vậy cho mình, anh nhận lấy cũng không sao. Nếu như không phải thì anh cũng sẽ có biện pháp biết cô là ai.

“Lái xe.” Kinh Sở thu hồi tầm mắt, khôi phục bộ dạng tỉnh táo, anh ngồi thẳng người nhắm mắt lại, trong đầu lưu lại bóng dáng Vu Thiện rời đi như cũ, rốt cuộc cô là ai? Tài xế nhận lệnh lập tức lái xe chạy về hướng công ty, bị trì hoãn một lúc, đi tới công ty đã muộn lắm rồi.

Vu Thiện chân thấp chân cao đi tới tòa nhà cao tầng, quay đầu liếc nhìn chiếc xe dừng ven đường, người đàn ông kia không đuổi theo tới đây, chỉ nhìn theo bóng lưng mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Vu Thiện quay đầu nhìn lại, người đàn ông này cô nhớ kỹ, cô sẽ báo đáp anh đã đưa cô một đoạn đường, nhưng hiện giờ phải đi tìm mẹ, nhìn xem mẹ thế nào. Cô có chút lo lắng cho mẹ, không biết người phụ nữ kia có nhân lúc mình không có ở đây bắt nạt mẹ hay không nữa.

Cô không để ý đến chân khập khiễng, bước từng bước rời đi, chân đau đến lợi hại, còn cả vết thương lớn nhỏ khắp người, làm sao bây giờ? Biết đáng về này mà mẹ nhìn thấy, bà lại đau lòng!

Cô đi tới trước cửa hàng quần áo, quần áo chỗ này thoát nhìn kém xa nhãn hiệu quần áo trên người mình, so sánh hai cái với nhau, cũng nên mua một bộ bình thường một chút, nhìn như vậy sẽ không cảm giác không được tự nhiên.

“Cô cần gì ạ?” Nhân viên phục vụ đi tới hỏi, người phụ nữ trước mắt rất xinh đẹp, nhưng trên người có rất nhiều vết thương nhỏ, thoát nhìn thấy mà giật mình, cô ta bước ra để Vu Thiện đi vào.

“Tôi cần một bộ quần áo, cô tìm giúp tôi đi.” Vu Thiện đi theo cô ta vào, cảm giác cô gái này rất đặc biệt, tuyệt đối không giống như những người phụ nữ nịnh hót kia, nhìn thấy bộ dạng này của cô nên để cô đi vào.

“Thưa cô, tôi, tôi đi một lát sẽ trở lại.” Nhân viên phục vụ nói xong liền đi chọn quần áo, Vu Thiện ngồi trên ghế salon, cẩn thận nhìn chân mình, haizzz, đang yên đang lành tự nhiên bị treo chân, làm sao bây giờ?

“Quần áo cô cần đây.” Nhân viên phục vụ trở lại đưa cho cô một bộ quần áo mới, khiến Vu Thiện vừa nhìn thoáng cái sáng mắt lên, bộ quần áo này rất xinh đẹp, không ngờ rằng ở chỗ này cũng có quần áo đẳng cấp như vậy!

“Cảm ơn cô, tôi đi thay.” Vu Thiện cũng không khách khí, cầm quần áo đi thay, nhân viên phục vụ nhìn theo cô, cô ta cảm thấy người phụ nữ trước mắt mặc vào chắc chắn nhìn rất đẹp, ánh mắt của cô sẽ không nhầm.

Vu Thiện thay quần áo đi ra soi gương, oa, quả nhiên rất hợp với cô, khiến cô thoát nhìn vui tươi hơn, có sức hấp dẫn hơn trước, nhân viên phục vụ nhìn thấy cũng không nhịn được than thở: “Thưa cô, cô mặc vào rất đẹp!”

“Có thật không? Nhìn rất đẹp à?” Vu Thiện quay đầu hỏi, cô muốn chính là hiệu quả này, để cho mẹ nhìn thấy sẽ không lo lắng cho mình mấy ngày này đi chỗ nào. Còn mình cũng khỏi phải lo lắng khiến người ta nhìn ra bản thân mấy ngày nay trôi qua không tốt.

“Vâng, nhìn rất đẹp.” Nhân viên phục vụ chẳng keo kiệt quả quyết khen tặng cô, ánh mắt cô ta quả không sai, bộ dạng và khí chất của cô là điểm sáng lớn nhất, Vu Thiện hài lòng đứng trước gương ngắm nghía.

“Bao nhiêu tiền vậy?” Vu Thiện mỉm cười hỏi, cảm giác nhân viên nữ này không giống với những người khác, điệu bộ khiến cô có cảm giác rất thân thiết, nhìn chỗ này trang trí xung quanh, cũng không giống những nơi khác.

“Số này.” Nhân viên phục vụ đưa giá tiền cho cô xem, Vu Thiện nhìn thấy liền cầm thẻ ngân hàng trên người đưa cho cô ta, ý bảo cô ta cà thẻ. Nhân viên phục vụ nhận lấy, sau khi cà xong nhìn cô. Vu Thiện bị cô ta nhìn có chút ngượng ngùng, vội vàng xoay người, lại nhìn ra bên ngoài thế mà trời gần tối rồi!

Nguy rồi, mình chỉ mãi chạy lại còn thử quần áo, quên mất chuyện chính, bây giờ trời cũng đã muộn cô phải nhanh chóng trở về. “Tôi đi đây! Quần áo kia để ở chỗ này của cô, lần sau tới lấy.” Nói xong cũng không chờ nhân viên phục vụ kịp phản ứng đã vội rời đi, chạy về phía nhà mình!

Cô vừa chạy vừa nghĩ, mẹ phải chờ con đó, bây giờ Thiện Nhi sẽ trở về đây, trong lòng Vu Thiện thầm nghĩ, ngày trước mỗi lần mình không ở nhà mẹ sẽ rất lo lắng, còn người phụ nữ kia sẽ tới cửa gây hấn!

9. Chương 9: Sĩ Nhục

Cô vẫy một chiếc taxi ven đường sau đó ngồi lên và nói địa chỉ, tiếp theo bảo tài xế chạy nhanh lên một chút, tài xế bị vẻ mặt khẩn trương của cô làm kinh hoảng, nghĩ rằng cô đã xảy ra chuyện gì đó nên lập tức tăng tốc độ xe. Sau khi tới địa chỉ cô nói, Vu Thiện rút ra tờ giấy giá trị to đưa cho ông ta, ngay cả tiền lẻ cũng không cần, vội chạy về nhà. Tài xế nhìn động tác của cô không rời đi mà ngược lại lo lắng nhìn cô, cảm giác giống như nhà cô đã xảy ra chuyện gì đó.

Vu Thiện đi tới cửa nhà, cô không có chìa khóa nên phải đứng ở đó, cô thấy trong nhà đen thui thoáng chốc trái tim kêu lộp bộp, mẹ không ở nhà ư? Sao lại tối đen thế này! lequydoon

Thời gian này mẹ hẳn nên ở nhà, sao trong nhà lại tối thui, mẹ đi đâu? Mình không ở nhà vừa mới mấy ngày đã thay đổi? Nhà bên cạnh có người, Vu Thiện lập tức chạy tới hỏi, “Thím ơi, thím biết mẹ con đi đâu không?”

Thím Trương nhà bên cạnh nhìn thấy Vu Thiện trở về vội vàng nói: “Sao giờ cháu mới về, mẹ cháu chờ cháu rất lâu, không thấy cháu trở về thì không yên lòng, nên đi đâu đó, cũng đã hai ngày rồi chưa thấy quay lại!”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Mẹ nhất định rất lo lắng cho mình mới có thể đi tìm mình, đáng chết, nếu để cô biết mẹ chịu giày vò ở chỗ đó, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho đồ tiện nhân kia!

“Tiểu Thiện à, nhanh đi đón mẹ cháu về đi, trời cũng tối rồi.” Thím Trương tình ý sâu xa nói, tình hình trong nhà Vu Thiện bà rất rõ, nhưng bà cũng chẳng có năng lực giúp đỡ.

“Vâng, cháu sẽ đi, cảm ơn thím Trương.” Nói xong liền chạy ra đường, tài xế taxi nhìn thấy cô chạy như bay vội hô to: “Cô ơi, ở đây có xe.” Quả nhiên suy đoán của ông ta không sai, nhà cô đã xảy ra chuyện.

“À, cảm ơn bác.” Vu Thiện nghe thấy tiếng kêu, nhìn thấy tài xế vừa chở mình lúc này đứng ven đường, lập tức leo lên xe ông, không kịp nói gì đã đưa ra địa chỉ để ông lái tới đó, tài xế nhanh chóng lái xe chạy về hướng cô nói.

Xe chạy như điên trên đường, tài xế có thể cảm nhận được sự nôn nóng trong lòng Vu Thiện nên lái xe cực nhanh. Trong lòng Vu Thiện vô cùng căng thẳng, đều do người đàn ông là ba cô, lần nào cũng chỉ biết để người phụ nữ kia bắt nạt mẹ, không phải chỉ là sinh được hai đứa con trai thôi sao?

Xe nhanh chóng lái tới trước một ngôi biệt thự, Vu Thiện muốn đưa tiền cho tài xế bị tài xế đưa tay từ chối: “Cô, lúc này cô đã đưa nhiều tiền rồi, cô mau đi đi, tôi đứng đây chờ cô.”

“Cảm ơn bác!” Vu Thiện nhìn bác tài xế trước mắt lần đầu tiên gặp mặt, bác ấy là người tốt, giúp đỡ mình như vậy! Vu Thiện gạt đầu một cái, xuống xe đi thẳng vào biệt thự, tài xế nhìn bóng lưng của cô, sao ông ta lại cảm thấy hơi thở trên người cô gái này khiến người ta có cảm giác rất tang thương!

Vu Thiện đi tới cửa, người đàn ông bộ dạng quản gia nhìn thấy cô xuất hiện lập tức mở cửa, giống như đã sớm đoán được cô sẽ xuất hiện: “Đại tiểu thư, cô đã về, ông chủ chờ cô ở trong phòng.”

“Vâng, ông dẫn đường đi.” Còn đối với sự xuất hiện của ông ta Vu Thiện cũng không thấy bất ngờ, trên đường đi cô đã hiểu rõ chuyện này, sắp đặt cục diện này hoàn toàn là vì mình, có thể bọn họ muốn lợi dụng mẹ mình để ép buộc mình, xem ra ông ta không đạt được mục đích thì không bỏ qua rồi.

“Đúng vậy, bên này thừa tiểu thư.” Dường như quản gia biết Vu Thiện đang suy nghĩ gì, xoay người dẫn cô đi vào biệt thự, đối với chuyện của chủ nhà, ông ta khó mà nói gì đó, chỉ có thể nhìn tiểu thư đi vào trong.

“Con đã đến rồi.” Vu Thành ngồi trên ghế salon, tổng giám đốc công ty Vu thị chừng 50 tuổi, dáng dấp vững chãi bình tĩnh, mắt tuyệt đối không giống những người đàn ông có ý đồ xấu. Đối với chuyện mình làm, trong mắt không hề có chút chột dạ, ngược lại cho rằng đó là đạo lý hiển nhiên.

“Tiểu thư, ông chủ, tôi đi pha trà nhé?” Quản gia thức thời rời đi, để lại không gian cho cha con bọn họ. Vu Thiện lạnh mặt nhìn người đàn ông vẫn còn có thể nhàn nhã ngồi trên ghế salon, tại sao sau khi ông ta có thể làm ra chuyện đưa mình đến nhà Âu Dương, vẫn còn có khả năng đứng lý hợp tình như thế? Hiện giờ ngay cả mẹ mà ông ta cũng không buông tha!

“Cô đây là thái độ gì? Đừng quên mẹ cô vẫn còn ở chỗ này!” Sắc mặt Vu Thành bị vẻ mặt cô khiến không chịu nổi, mặc dù cảm thấy mình không làm gì sai, nhưng nhìn thấy hận ý trong mắt con gái, vẫn bị đâm đau nhói.

“Hừ, vốn dĩ tôi không biết còn có người muốn bán con gái cầu vinh hoa! Xem như là thấy được thủ đoạn của đường đường tổng giám đốc công ty Vu thị.” Vu Thiện cười lạnh, tức giận trong lòng đè nén xuống đáy, giọng nói tất nhiên rất kém.

“Cô... Hừ, đừng khoe miệng lưỡi nhanh, đừng quên mẹ cô.” Vu Thành cũng cảm giác mình nhụt chí, mặc dù mình không thích con gái, nhưng nếu như không phải vì công ty, ông ta vốn cũng không muốn nhìn thấy mặt cô.

“Hừ, mẹ ở đâu?” Vu Thiện hỏi, nhìn chỗ ở nguy nga, còn chỗ mình ở thì chật hẹp, đây chính là nhà họ Vu sao? Trong lòng càng thêm căm hận chỗ này, vì mình không phải là con trai, nên người đàn ông trước mắt đã đuổi mẹ và mình ra khỏi chỗ này!

“Cô đồng ý với tôi, gả cho Âu Dương Lãnh mẹ cô sẽ bình yên!” Vu Thành nói ra mục đích, ông ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy con gái, hận ý trong mắt cô rõ ràng như vậy, khiến ông ta như bị gai nhọn đâm.

“Ồ, đây không phải là đại tiểu thư sao? Sao rảnh rỗi tới vậy?” Ở trên cầu thang tầng hai, một người phụ nữ dáng dấp quyến rũ vừa xuất hiện, nếu như không phải đã lớn tuổi, sợ rằng khuôn mặt bà ta càng thêm yêu mị!

“Hừ, người phụ nữ đê tiện!” Vu Thiện lớn tiếng nói, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt người phụ nữ sau khi nghe cô nói thì trắng bệch, đang đưa thân hình rần nước đi xuống. Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Vu Thiện, trong lòng liền tức giận, tiện nhân này còn muốn bám vào danh tiếng đại tiểu thư nhà họ Vu sao? Cô ta bất quá cũng chỉ là cô gái đê tiện mình đuổi ra ngoài mà thôi.

“Bốp.” Một cái tát bất thành linh nện lên mặt Vu Thiện, Vu Thiện bị đánh lệch cả đầu. Đinh Hoa cười hả lòng, cô gái này đáng đánh, nhưng suy nghĩ một lát lại cười hả lòng. Cô ta bị mình hiền kẻ đưa lên giường đàn, nhìn cơ thể cô ta, chắc không chịu nổi người đàn ông mạnh mẽ, coi như là cô ta may mắn, nhặt được một tên đàn ông đẹp trai!

“Bốp.” Một tiếng vang mạnh hơn lúc này, đồng thời trên mặt Đinh Hoa cũng xuất hiện dấu vết năm ngón tay, lực đạo rõ ràng càng lớn hơn so với lúc này bà ta đánh. Đinh Hoa phải lùi về sau mấy bước, trừng mắt không có ý tốt nhìn Vu Thiện trước mặt, hoảng sợ phát hiện chân mình đang run rẩy.

“Người phụ nữ đề tiện, cái tát này dễ chịu hơn chứ?” Trên mặt Vu Thiện hằn lên dấu vết ngón tay khiến cô thoát nhìn cực kỳ hung ác, hung tợn nhìn chăm chăm bà ta, dáng vẻ như tới từ địa ngục khiến Đinh Hoa run rẩy. Trước kia bà cũng từng đánh cô ta như bây giờ, cô ta cũng chỉ nhìn mình lom lom, còn bây giờ thế mà lại ra tay đánh trả!

10. Chương 10: Chịu Khuất Phục

“Cô dám đánh tôi, cô không muốn sống nữa rồi!” Đinh Hoa nổi giận, khi nào thì bà ta bị sỉ nhục như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình đánh người ta, lúc nào thì bị một tiện nhân đánh chứ! Đinh Hoa muốn tiến lên đánh Vu Thiện, bị Vu Thành cản lại. lequyddon

“Đừng làm rộn, cô ta bây giờ là người của Âu Dương Lãnh!” Vu Thành cho rằng qua mấy ngày, Âu Dương Lãnh đã làm chuyện kia, cho nên ông ta không muốn chọc Âu Dương Lãnh lần nữa. Đối với Vu Thiện, ông ta không cảm thấy áy náy, trước kia bọn họ âm ỉ thế nào ông ta cũng không để ý, nhưng lần này thì không được!

“Hừ, coi như cô tốt số!” Đinh Hoa tức giận bất bình nhìn chăm chăm Vu Thiện, một cái tát này bà ta sẽ đòi lại, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

“Mẹ ở đâu?” Vu Thiện hỏi lại lần nữa, ánh mắt thẳng tắp nhìn Vu Thành, nếu không cho cô gặp mẹ, cô sẽ không đồng ý.

“Mẹ cô rất tốt, chỉ cần cô đồng ý gả cho Âu Dương Lãnh, tất nhiên tôi sẽ để bà ta trở về.” Ngụ ý chắc chắn là không để cô gặp mẹ mình, điều này khiến Vu Thiện rất bất mãn.

“Tôi muốn gặp bà!” Vu Thiện tỏ rõ ý nguyện của mình, không nhìn thấy mẹ cô không yên lòng, ai biết bọn họ có ngược đãi mẹ hay không!

“Bốp.” “Cô không có quyền lựa chọn!” Vu Thành thấy cô quật cường như vậy, tức giận nện một cái tát, không thèm để ý tới con gái sẽ càng hận mình chút nào, lần này cô bị đánh phải lùi ra sau mấy bước.

“Ông...” Vu Thiện che mặt mình, quật cường trợn to hai mắt nhìn Vu Thành, ông ta chưa từng đánh mình, lần này lại hung ác như vậy! Lòng cô càng lạnh hơn, khi ông ta đưa mình tới trên giường đàn ông, cô cũng chưa hận lợi hại như vậy, một cái tát này, coi như là trả lại tất cả ân tình rồi!

“Nhớ cho kỹ, cô phải thành công bắt Âu Dương Lãnh buông tha cho Vu thị, tôi mới bỏ qua cho mẹ cô.” Vu Thành từ chối nhìn Vu Thiện, cái này thân là con gái của ông ta phải làm.

“Ồ, nếu không đồng ý chính là không muốn nhìn thấy mẹ cô rồi.” Vừa nghĩ tới đến bây giờ người phụ nữ kia vẫn còn bá chiếm vị trí phu nhân nhà họ Vu, bà ta liên hận, mình sinh hai đứa con trai cho Vu Thành, so ra lại kém hơn con tiện nhân kia sao?

“Bà câm miệng.” Vu Thành hung ác trừng mắt bà ta, ý là bảo bà ta đừng nói kích thích Vu Thiện nữa, mặc dù vẫn chưa biết thái độ của Âu Dương Lãnh đối với Vu Thiện là như thế nào, phàm là chuyện thì phải suy nghĩ thông suốt, mới đi bước kế tiếp được.

“Được, tôi đồng ý, nhưng ông cũng phải bảo đảm không thể tổn thương mẹ tôi, nếu không tôi sẽ bảo Âu Dương Lãnh tiếp tục thu mua Vu thị!” Cho dù bị đánh gò mà đau đớn, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu ưỡn ngực, trên khí thế người không thể thua cuộc, vì mẹ cô chịu khuất phục. Cô đánh cuộc Vu Thành sợ Âu Dương Lãnh, quả nhiên chứng kiến Vu Thành nghe thấy lời mình, trên mặt đột nhiên tối xuống, khiến Vu Thiện biết mình đã đoán đúng.

“Được, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ta, đừng quên chuyện cô đã đồng ý làm!” Lần này Vu Thành xoay mặt nhìn con gái, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thẳng vào con gái. Dáng dấp nó thật đẹp mắt, giống như mẹ của nó, đều là mỹ nhân, chỉ là không sinh được con trai ông ta mới để cho Đinh Hoa vào cửa, nhưng vị trí phu nhân của nhà họ Vu, từ đầu tới cuối là bà.

“Tôi nói được làm được, chờ tin tức của tôi!” Vu Thiện nhìn Vu Thành, cũng biết tôi nay mình không thể gặp mặt mẹ, cho nên cô không cố chấp đối nghịch với Vu Thành, liền xoay người rời đi, để lại Vu Thành và Đinh Hoa nhìn bóng lưng cô biến mất.

“Xí, không phải chỉ là một tiện nhân sao? Còn dám làm màu trước mặt bà đây!” Đinh Hoa nhìn về hướng bóng lưng cô lẻ của cô nói lời khó nghe, dẫu tay trên mặt truyền tới đau đớn rõ rệt, trong lòng thầm mắng, cô gái thối tha đáng chết, lại dám đánh mình.

“Im miệng, còn chưa nhận được bài học sao?” Nhìn bóng lưng con gái quật cường rời đi, thoáng chốc Vu Thành cảm thấy mình giống như già đi rồi, từ lúc nào Vu Thiện biến thành bộ dạng này? Vu Thành xoay mặt hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Hoa một cái, khiến trong lòng Đinh Hoa nhụt chí, trong lòng càng thêm hận Vu Thiện, vẻ mặt tràn đầy ý cười nịnh hót, đi tới bên người Vu Thành.

“Thành, anh xem con gái anh giỏi quá, thế mà dám đánh em, anh xem mặt em nè! Em không bỏ qua đâu, anh phải giúp em.” Nũng nịu ngã vào trong ngực Vu Thành, giọng nói mềm mại, ý đồ khiến Vu Thành dời lực chú ý.

“Đáng đời bà, nó là người của Âu Dương Thành, bà còn dám chọc nó!” Nói đến đây Vu Thành đẩy bà ta ra, đêm đó cũng là bà ta nói bên tai mình, nên dùng thuốc đưa Vu Thiện tới trên giường Âu Dương Lãnh, như vậy mới có thể khiến Âu Dương Lãnh buông tha cho Vu thị, nhưng hiện giờ ông ta có chút không xác định.

“Thành! Sao anh nói như vậy chứ.” Đinh Hoa bất mãn cực kỳ, đã biết cả đời chỉ có thể sống dưới bóng người phụ nữ khác, lần này lại bị Vu Thiện người mình xem thường tát một cái, bà ta tức giận sao có thể bỏ qua!

“Không đếm xỉa tới bà.” Vu Thành hất tay bà ta ra, xoay người đi lên lầu hai, Diệp Mẫn bị ông ta đưa tới viện an dưỡng, nếu như Vu Thiện muốn nhìn thấy bà, ông ta không biết phải làm thế nào để cho cô biết, Diệp Mẫn có hội chứng uất ức rất nghiêm trọng, cần nơi điều trị tốt.

“Ông...” Đinh Hoa tức giận giậm chân, cũng không níu Vu Thành lại, chỉ có thể nhìn Vu Thành đi lên lầu, bà ta cười âm u, Vu Thiện, mày chờ xem, tao nhất định sẽ trả thù rất tàn nhẫn.

Vu Thiện bưng mặt từ từ đi ra cửa, quản gia nhìn thấy cô đi ra ngoài vội mở cửa, cung kính nói: “Tiểu thư yên tâm, phu nhân không sao, tôi sẽ chăm sóc tốt cho phu nhân.”

“Ông nói gì?” Vu Thiện nghe thấy, vui mừng ngẩng đầu lên nhìn quản gia, ông ta nói mẹ không sao? Là thật ư?

“Tiểu thư không nghe nhầm đâu, phu nhân rất khỏe, hiện tại tiểu thư không thích hợp để gặp bà. Sau này có chuyện gì tôi sẽ báo cho tiểu thư.” Quản gia vẫn là bộ dạng bình thản đó, bình tĩnh hơn Vu Thiện nhiều.

“Ông chắc chắn chứ?” Vu Thiện vẫn còn muốn hỏi, trong lòng cô chỉ có mẹ, nếu như ngay cả mẹ cũng mất đi, mình sống nữa cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

“Đúng vậy, tiểu thư đi nhanh đi, để người ta nhìn thấy sẽ không tốt.” Quản gia nói người ta, là chỉ Đinh Hoa.

“Vâng, tôi biết rồi, phiền quản gia quá.” Chỉ cần biết mẹ khỏe thì cô không có gì quá lo lắng, cũng tin quản gia trước mắt này sẽ chăm sóc tốt cho mẹ, từ trước kia ông vẫn đối xử với mình và mẹ rất tốt.

“Tiểu thư đi thông thả.” Quản gia cung kính nói, không nhìn Vu Thiện một cái.

“Vâng, tạm biệt.” Vu Thiện ra khỏi cửa cũng không quay đầu lại rời đi, ngồi lên xe taxi đứng chờ ở cửa, dặn bác tài lái xe, tài xế nhanh chóng khởi động máy, chạy như bay rời khỏi nhà họ Vu.

Lúc Vu Long trở về, vừa lúc nhìn thấy Vu Thiện ngồi lên xe rời đi, ánh mắt uống say lim dim nhìn hướng Vu Thiện rời đi, nói lầm nhảm: “Cô gái này trở về làm cái gì? Cô ta muốn chiếm đoạt tài sản sao?”

11. Chương 11: Nghỉ Ngơi

Nhìn cô ngồi lên xe đã khởi động, Vu Long neho tròng mắt độc ác, trong lòng hung dữ nói: Vu Thiện, cho dù cô trở về tôi cũng sẽ không để cô vui vẻ sống qua ngày! Đừng tưởng rằng có Âu Dương Lãnh bảo vệ thì tôi không dám làm gì cô. Nghĩ lung tung xong, Vu Long vừa lắc lư vừa đi vào nhà, ném Vu Thiện ra ngoài chín tầng mây. lequydoon

Vu Thiện mệt mỏi ngồi ghế sau xe taxi, cô đưa bàn tay nhỏ bé xoa mi tâm, cảm giác mấy ngày nay mệt chết đi được. Đầu tiên là mình bị ba dùng thuốc đưa lên giường Âu Dương Lãnh, tiếp theo là mẹ bị ba khống chế, sau đó là ép mình gả cho Âu Dương Lãnh, rồi cuộc trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Trước đây từng nghe người ta nói về Vu thị, Vu thị bị Âu Dương Lãnh ác ý tấn công, chẳng những cổ phiếu công ty giảm xuống, ngay cả hợp đồng đã ký xong cũng có thể bị hủy, còn đối phương cho dù phải đền tiền vi phạm hợp đồng cũng muốn phá hợp đồng.

Khó khăn thật sự hay là Âu Dương Lãnh giở trò quỷ sau lưng? Tại sao? Chẳng lẽ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, anh ta rất vui vẻ? Vu Thiện càng chán ghét Âu Dương Lãnh, ẩn tượng đối với anh càng xấu hơn lúc ban đầu.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy chân mày cô nhíu chặt lại, còn thấy cô một mình đi ra ngoài thì lơ mớ cảm giác được chuyện không phải quá thuận lợi, nhưng ông ta cũng không quấy rầy, chỉ là cảm giác cô có hiếu hơn con gái mình một chút, mà mình muốn không được.

Hai người không nói chuyện, cho đến lúc tài xế lái xe về tới gần nhà cô, tài xế mới dừng xe lại, Vu Thiện lấy lại tinh thần, cô áy náy nhìn tài xế cười cười, “Cảm ơn bác.” Cô mỉm cười khiến vết thương trên mặt hơi đau, một bên là Đinh Hoa đánh, một bên là ba đánh.

“Cô gái, cô có muốn đi bác sĩ không?” Tài xế lo lắng hỏi, vì cô cười rất khó coi, bộ dạng không xinh đẹp như lúc trước.

“Không cần ạ, cháu sẽ chăm sóc tốt cho mình.” Vu Thiện xuống xe, nói với tài xế tốt bụng, chuyện như vậy trước kia thường hay xảy ra, không có chuyện gì là không vượt qua được.

“Cô gái, có chuyện gì đừng gánh hết trên người, cẩn thận thân thể.” Tài xế nhìn cô nói rồi lái xe rời đi.

“Cảm ơn bác.” Nhìn tài xế rời đi, trong lòng Vu Thiện thấy cảm kích, ít nhất lúc cô lo lắng cho mẹ, tài xế đã giúp cô rất nhiều.

Về đến nhà Vu Thiện nằm trên giường nhìn đầu giường, tối nay mẹ không ở nhà, cô cảm giác mình vô cùng cô đơn, vì trên gương mặt đau đớn khiến cô trần trọc trở mình ngủ không yên ổn. Lúc cô lặn qua lộn lại, ngoài cửa sổ có một bóng đen ẩn thân trong bóng tối, cô không phát hiện ra được.

“Tổng giám đốc, cô ấy ở nhà.” Về mặt Hắc Mộc không biểu cảm nói vào trong điện thoại với người bên kia đầu dây, anh ta nhìn người phụ nữ bên trong phòng lặn qua lộn lại, trên gương mặt cô có dấu vết năm ngón tay, mới vừa rồi ở ven đường anh ta nhìn thấy rõ ràng, nhưng anh ta không nói chuyện này cho tổng giám đốc biết.

“Rất tốt, cậu theo sát cô ấy, còn có phải chú ý đừng để người ta quấy rầy cô ấy.” Âu Dương Lãnh dặn dò, biết cô an toàn trái tim anh không khỏi yên ổn lại, ngay cả chính anh cũng không cảm giác được thay đổi này.

“Vâng, tổng giám đốc còn gì dặn dò không?” Hắc Mộc hỏi, hoài nghi cảm rề trong lòng, ngày trước tổng giám đốc chưa từng vì một người phụ nữ nào mà quan tâm như vậy, cô ấy là người phụ nữ như thế nào?

“Giám sát chặt chẽ cô ấy.” Âu Dương Lãnh nói xong câu này liền cúp điện thoại, nghĩ tới xế chiều nhận được điện thoại của thím Lan nói Vu Thiện đi rồi, anh lập tức nóng lòng chạy về nhà, vốn cho rằng tối nay có thể nhận được câu trả lời mình muốn, nhưng không ngờ rằng cô lại trốn tránh rời khỏi mình.

Nhìn mình trong gương, dấu vết trên gương mặt đã không còn rõ nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ có thể chờ đợi. Vu Thiện bắt đầu đi bôi thuốc lên mặt, ngày mai dấu vết trên gương mặt có thể biến mất, nếu cô đồng ý chuyện của Vu Thành thì sẽ làm được, huống chi mẹ còn ở trong tay Vu Thành.

Vu Thiện cứ như vậy nghỉ một ngày ở nhà, không ra khỏi nhà một bước, Hắc Mộc vẫn luôn ở gần bên cạnh nhà cô. Âu Dương Lãnh thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Hắc Mộc, muốn biết tình hình mới nhất của cô, ngay cả Hắc Mộc cũng cảm thấy Âu Dương Lãnh quá để ý tới Vu Thiện rồi.

Âu Dương Lãnh vốn muốn tới nhà Vu Thiện tìm cô, nhưng bị Vu Thành người phụ trách của công ty Vu thị gọi điện tới cản bước chân, anh vẫn đang bực sao Vu Thành gọi điện thoại cho anh làm cái gì, nhưng sau khi nghe thấy lời ông ta, trong lòng không nói ra được có tư vị gì.

Vu Thiện đồng ý giả cho mình, mình nên cao hứng, nhưng có phải Vu Thiện chính miệng nói ra hay không, anh thế nào cũng không tin, cô gái quật cường đó làm sao có thể đồng ý với mình như vậy?

Bị anh giam ở nhà mấy ngày, cũng không đồng ý giả cho mình, sao trở về một chuyến cô đã đồng ý? Chẳng lẽ cô vì công ty ba có? Nghĩ đến điều này lửa giận trong lòng anh tăng thêm, anh chỉ muốn hung hăng giày vò cô!

Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đã sớm nắm giữ hành tung của cô, chỉ biết mình rời đi nhà họ Âu Dương mấy ngày anh không phải người tới tìm cô, điều này khiến cô an tâm không ít. Cô nhìn mình trong gương, dấu vết trên gương mặt đã không còn rõ ràng, chỉ còn lại màu đỏ nhàn nhạt, nếu như không nhìn kỹ, rất khó có thể nhìn ra.

Khi còn bé cô không chỉ hỏi mẹ một lần, tại sao ba không dẫn bọn cô về nhà, còn mẹ sẽ dè dặt nói với mình, vì ba bận rộn cho nên không có thời gian đón bọn cô về nhà. Cho đến một ngày nọ, có một người phụ nữ rất đẹp bước vào cửa, vừa đánh vừa mắng mẹ, thì cô đã biết là xảy ra chuyện gì!

Thì ra ba không muốn cô và mẹ, còn để người phụ nữ khác tới bắt nạt mẹ, bắt đầu từ khi đó thì cô không hỏi mẹ chuyện của ba nữa, nhưng kể từ sau lần đó, tinh thần mẹ luôn không tốt.

Vu Thiện giấu suy nghĩ trong lòng, cẩn thận ăn mặc không muốn để Âu Dương Lãnh nhìn ra bản thân mình nhếch nhác. Cô khéo léo ra tay, trong gương xuất hiện một mỹ nhân lạnh lùng, nếu như nhìn kỹ không khó nhận ra sự buồn nhẹ giữa hai hàng lông mày của cô, nhưng cảm giác càng tăng thêm vẻ đẹp của cô.

Hắc Mộc vẫn đứng bên ngoài chờ cô, vừa rồi tổng giám đốc điện tới nói muốn đưa cô tới nhà họ Âu Dương lần nữa, anh ta vẫn chưa rõ xảy ra chuyện gì, đã thấy Vu Thiện bước ra cửa đi ra ngoài, anh ta vội vàng đuổi theo.

“Cô Vu, chào cô.” Hắc Mộc đi tới trước mặt Vu Thiện cản cô lại, thân thể cao lớn khiến Vu Thiện có cảm giác bị áp bức, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt Hắc Mộc không biểu tình nhìn Vu Thiện: “Tổng giám đốc bảo tôi tới đón cô Vu tới nhà họ Âu Dương.”

“Anh... Nói gì?” Vu Thiện tròn mắt nâu nhìn người đàn ông trước mắt, sao Âu Dương Lãnh biết mình muốn đi tìm anh ta? Chẳng lẽ anh ta đã sớm biết mình sẽ đích thân tới cửa, cho nên mới không đến tìm mình sao?

“Vâng, tổng giám đốc còn nói, muốn cô qua sớm một chút.” Hắc Mộc vẫn chất phác như cũ nói, không chút nào để ý tới đột nhiên sắc mặt cô trắng bệch, tự mình ra dấu tay xin mời cô lên xe đang đỗ chờ bên cạnh.

12. Chương 12: Tự Mình Đưa Tới Cửa

Vu Thiện không nói gì đi theo anh ta lên xe, nếu Âu Dương Lãnh đã biết mình sẽ tới, cô cũng không đấu tranh không cần thiết để làm gì, huống chi có xe đưa đón tránh cho mình ngồi xe taxi, trong lòng Vu Thiện thầm an ủi mình, không ngừng nhắc nhở mình phải chuẩn bị tốt tâm lý. lequydoon

Hắc Mộc ngồi lên ghế phụ bên cạnh ghế tài xế, sau đó xe vũng vàng chạy về hướng nhà họ Âu Dương. Hắc Mộc len lén liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi phía sau, cô đẹp hơn bất kỳ người phụ nữ nào bên cạnh tổng giám đốc, đó là vẻ đẹp mỏng manh hòa lẫn với bất khuất kiên cường, khó trách tổng giám đốc lại coi trọng cô ấy.

Nhưng mà anh ta biết, đại tiểu thư nhà họ Vu tuyệt đối không được cưng chiều, ở Vu thị không có chút quyền lực thực tế, đối với tổng giám đốc mà nói thì không hề có giá trị lợi dụng, ngoại trừ vẻ đẹp bên ngoài, đối với tập đoàn Âu Dương không có bất kỳ trợ giúp nào.

Vu Thiện cũng biết Hắc Mộc quan sát mình, nhưng cô không để ý tới, hiện giờ trong lòng cô lo lắng chính là mẹ, còn sau đó phải đối mặt với Âu Dương Lãnh, cũng khiến cho cô lo lắng không yên.

Xe nhanh chóng tới nhà họ Âu Dương, thím Lan ra đón, sau khi Hắc Mộc đưa Vu Thiện tới cửa, dặn dò thím Lan chăm sóc cô thì rời đi, khoảnh khắc thím Lan nhìn thấy Vu Thiện, kích động lôi kéo tay nhỏ bé của Vu Thiện, dẫn Vu Thiện đi vào nhà.

“Cô Vu, cô đã về, đói bụng không?” Thím Lan nhiệt tình hỏi, ngày đó sau khi cô Vu rời đi, thiếu gia đau lòng rất lâu, ở trong phòng mãi không đi ra ngoài, thím Lan cho rằng Âu Dương Lãnh rất quan tâm Vu Thiện, nhưng không biết Âu Dương Lãnh chỉ là quá tức giận.

“Thím Lan, tôi không đói, thím đừng lo.” Vu Thiện muốn đẩy tay thím Lan ra, ngoại trừ mẹ cô chưa từng thân mật với người ngoài như vậy, cô có chút không được tự nhiên.

“Cô Vu, cô đừng để ý thiếu gia, thật ra thì thiếu gia rất tốt.” Thím Lan dẫn Vu Thiện ngồi trên sofa trong phòng khách, dặn người giúp việc rót nước cho cô, sau đó thím Lan ngồi xuống bên cạnh Vu Thiện, yêu thương nói.

“...” Vu Thiện không nói gì, rõ ràng bài xích chủ đề nói về Âu Dương Lãnh, nghĩ đến mấy ngày mình bị Âu Dương Lãnh trói chặt trên giường đó, còn Âu Dương Lãnh lại cùng người phụ nữ khác làm chuyện kia, đàn ông như vậy chẳng khác gì ác ma.

“Cô Vu, sao cô không thử tiếp nhận thiếu gia xem?” Thím Lan nhìn Vu Thiện không được tự nhiên. Theo bà, cô Vu và thiếu gia cực kỳ xứng đôi, chỉ là không biết tại sao thiếu gia lại muốn đối xử với cô Vu như vậy, từ trước tới giờ thiếu gia chưa từng mang phụ nữ về nhà.

“Đừng nói nữa, thím Lan, có một số việc bà vốn không hiểu.” Vu Thiện nghiêng đầu qua một bên, nếu như không phải Âu Dương Lãnh dùng chút thủ đoạn, hôm nay mình sẽ xuất hiện ở chỗ này sao?

“Được rồi, vậy cô Vu chờ một lát, thiếu gia nhanh chóng trở về.” Thím Lan nhìn vẻ mặt cô, lắc đầu một cái rời khỏi phòng khách, để một mình Vu Thiện chờ Âu Dương Lãnh trở về.

Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện đã trở lại nhà họ Âu Dương chờ mình về, nhưng vào giờ khắc này anh không muốn trở về vội. Anh nảy ra ý nghĩ muốn đắm nhụt nhuệ khí của cô, trên người cô gái này có sự quật cường, nếu như có thể phá hủy nó, để cô biết, Âu Dương Lãnh anh muốn, không có gì là không chiếm được.

Vu Thiện đợi cả ngày, lúc tám giờ tối mới thấy Âu Dương Lãnh cùng một người phụ nữ xinh đẹp khác trở lại, trong lòng cô thầm cười lạnh, người đàn ông này chính là một con lợn giống, không có phụ nữ sẽ không sống được.

Âu Dương Lãnh tiêu sái ung dung đi tới trước mặt Vu Thiện, trông mắt thâm sâu nhìn Vu Thiện cười nhạt mình, sao cô vẫn còn bộ dạng như thế này? Đây chính là thái độ cô cầu xin anh?

Ngược lại người phụ nữ đi theo Âu Dương Lãnh trở về thiếu kiên nhẫn, cô ta thấy Âu Dương Lãnh chăm chú nhìn cô gái ngồi trên ghế sofa như vậy, không vừa lòng Âu Dương Lãnh bị cô hấp dẫn.

“Lãnh, cô ta là ai vậy, em gái anh sao?” Cố ý kẻ sát người Âu Dương Lãnh, ghé thân thể đầy đặn vào cánh tay Âu Dương Lãnh, ý muốn dời lực chú ý của Âu Dương Lãnh về trên người cô ta.

“Em đi tắm trước đi, tối nay anh tìm em.” Âu Dương Lãnh đẩy người phụ nữ ra, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt Vu Thiện. Ánh mắt cô vô tình hay cố ý nhìn người phụ nữ, Âu Dương Lãnh chợt phát hiện Vu Thiện có thể để ý sự tồn tại của người phụ nữ kia, ý nghĩa này khiến trái tim anh hơi thỏa mãn.

Vu Thiện lạnh lùng nhìn động tác của anh và người phụ nữ kia, trên mặt cố gắng giữ sự bình tĩnh, trong lòng thì thầm mắng Âu Dương Lãnh, cùng một đồng phụ nữ dây dưa không rõ, lại còn tới trêu chọc mình.

Với điều kiện Âu Dương Lãnh giàu có đẹp trai như vậy muốn dạng phụ nữ nào mà không có, theo mấy ngày cô quan sát, rất nhiều phụ nữ cam chịu làm phụ nữ sau lưng anh ta, nhưng tại sao anh ta lại lựa chọn mình?

“Lãnh, em không phải có ý đó.” Người phụ nữ vừa nghe Âu Dương Lãnh muốn đuổi mình đi, vội vàng làm nũng nói, giọng nói kiều mị hoàn toàn có thể sánh ngang với những người phụ nữ trước kia, khiến cho Vu Thiện không dám ừ đại với ánh mắt chận phụ nữ của Âu Dương Lãnh.

“Vậy ngoan đi.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói với người phụ nữ, tròng mắt vẫn nhìn Vu Thiện như cũ, nét mặt cô bây giờ được xem như là vì quan tâm tới mình sao?

“Lãnh, anh phải nhanh tới đó.” Thím Lan đứng lúc đi ra lời kéo người phụ nữ vẫn chưa muốn rời đi, người phụ nữ bước từng bước nhưng vẫn quay đầu lại nói với Âu Dương Lãnh, đồng thời không quên hung hăng nhìn Vu Thiện một cái, trong mắt tràn đầy địch ý với cô.

“Không nghĩ tới đại thiếu gia Âu Dương có giá thị trường tốt như vậy, nhưng tôi không biết tại sao đại thiếu gia Âu Dương lại có hứng thú với người phụ nữ như tôi?” Vu Thiện nhìn người phụ nữ rời đi mà vẫn còn muốn quỵên rũ Âu Dương Lãnh, không nhịn được lên tiếng châm biếm.

“Có trách mấy ngày nay tôi lạnh lùng với em hay không, ghen hả?” Âu Dương Lãnh nghe thấy lời cô thì tâm tình rất tốt, ý ngoài lời của cô dường như là đang trách mình bỏ mặc cô, khiến người đàn ông như anh cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

“Anh.... Không biết xấu hổ.” Mặt Vu Thiện bị tức giận đỏ bừng, cô vốn cho rằng mình lên tiếng châm biếm như vậy Âu Dương Lãnh nhất định sẽ nổi giận, nhưng không nghĩ tới anh ta thể mà không tức giận, tâm tình lại còn rất tốt.

“Đây chính là thái độ hôm nay em tới đây?” Trong nháy mắt Âu Dương Lãnh lạnh mặt, người phụ nữ này không thể để tâm tình anh tốt lấy một ngày, anh không biết Vu Thiện có sức quỵên rũ ảnh hưởng lớn tới mình như vậy.

“Anh...” Vu Thiện không ngờ rằng thái độ Âu Dương Lãnh thay đổi nhiều như vậy, trong lúc nhất thời kinh ngạc nhìn vẻ mặt âm u của Âu Dương Lãnh, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Em có lời nào muốn nói hay không?” Âu Dương Lãnh xem nhẹ bộ dạng hoảng hốt của cô, hạ thấp người ghé sát gần cô, mặt hai người cách nhau không tới một tấc, có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể đối phương truyền tới, ngay cả lông mi đối phương cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Anh... Đừng dựa gần tôi như vậy, tôi... Không hít thở được.” Vu Thiện không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ nhích lại gần mình, đầu dựa vào gần đầu anh ta, cô ngửa cổ lùi về phía sau, đồng thời người cũng lùi sâu vào trong ghế sofa, từ chối dựa sát vào Âu Dương Lãnh như vậy.

Hết chương 12

13. Chương 13: Ông Nội Hẹn Gặp

“Không phải em đồng ý gả cho tôi sao? Sợ cái gì?” Âu Dương Lãnh để ý vẻ căng thẳng và hoảng hốt trên khuôn mặt cô, không phải cô vẫn luôn biểu hiện rất lạnh lùng sao? Mình chỉ tới gần một chút mà cô ấy hoảng hốt thành như vậy? Anh cao hứng nổi lên suy nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Anh biết?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, con người nhanh chóng khuếch đại, cô cho rằng Âu Dương Lãnh không biết, thì ra cô đánh giá quá cao người ba vội vàng muốn bán con gái đi. lequydoon

“Tôi đã sớm nói, em ngoan ngoãn đồng ý gả cho tôi thì không cần chịu đựng những khổ cực kia rồi.” Âu Dương Lãnh nói lại lời ngày đó nói, bây giờ nhìn lại lời của anh là thật, không phải cô tự mình đưa tới cửa sao?

“Thiếu gia, ông cụ muốn cậu nghe điện thoại.” Giọng thím Lan lo lắng đột nhiên vang lên cắt đứt hai người đang nói chuyện, Âu Dương Lãnh nghe giọng điệu vội vàng của thím Lan lập tức rời khỏi Vu Thiện, đi tới gian phòng khách ở bên cạnh nghe điện thoại.

Vu Thiện vừa thấy anh rời đi, liền điều chỉnh tâm tình của mình, trong lòng thầm mắng mình, sao trước mặt Âu Dương Lãnh lại yếu thế, cho dù có chút hoảng cũng không được, cô tự trang bị cho mình, không muốn lộ vẻ yếu ớt trước mặt Âu Dương Lãnh.

“Cô Vu, hay là cô đi thay quần áo đi, ông cụ muốn thiếu gia và cô đi qua gặp ông.” Thím Lan đi tới bên cạnh cô nói, lo lắng nhìn vẻ mặt không hiểu của cô Vu.

“Thím Lan, bà nói gì? Tại sao tôi phải thay quần áo?” Nhanh như vậy đã phải đi gặp người nhà anh ta sao? Cô không muốn đâu.

“Còn chưa phục vụ cô Vu thay quần áo đi?” Giọng Âu Dương Lãnh từ sau lưng truyền tới, khiến Vu Thiện và thím Lan cùng giật mình. Vu Thiện nhìn Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, giờ phút này vẻ mặt rất lạnh lùng, trên người đã không còn tâm tình nói chuyện đùa giỡn mình như lúc này, mà biến thành Âu Dương Lãnh tàn nhẫn lúc trước.

“Cô Vu, xin mời đi bên này.” Thím Lan vội vàng kéo Vu Thiện đi lên trên phòng ở lầu hai, bộ dạng thiếu gia lại trở về vui buồn không lộ như trước kia, lúc này ngàn vạn lần không thể đắc tội với thiếu gia được.

Vu Thiện đi theo thím Lan, cô nhìn thoáng Âu Dương Lãnh, lại nhìn thoáng qua thím Lan khẩn trương kéo mình đi, hình như bà rất sợ Âu Dương Lãnh. Nhưng trước đây quan hệ của thím Lan và Âu Dương Lãnh không tệ mà, song cô không muốn hỏi thím Lan, vì chuyện của Âu Dương Lãnh cô tuyệt đối không muốn biết.

Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện và thím Lan biến mất nơi khúc quanh lầu hai, anh cũng trở về phòng mình trau chuốt lại mình, đã sớm biết ông nội sẽ bắt mình mang Vu Thiện qua, nhưng không ngờ ông nội nhanh như vậy đã biết sự tồn tại của Vu Thiện, điều này nói rõ bên cạnh mình có tai mắt của ông nội.

Vu Thiện bị thím Lan kéo vào một căn phòng rất xa hoa, không giống phòng Âu Dương Lãnh mình ở trước đó, nơi này nhìn bốn phía đều dịu mắt khiến cô thích chỗ này. Nhưng khi thấy trong tủ treo đầy quần áo nữ khiến trong thoáng chốc lòng cô hồi tỉnh, nơi này chắc là phòng giam Âu Dương Lãnh chuẩn bị cho mình.

“Cô Vu, cô thay cái này đi, đừng để thiếu gia đợi, tôi đi bảo người giúp việc khéo tay tới chải đầu giúp cô.” Thím Lan nói xong đẩy cô vào phòng tắm sau đó bà biến mất ở cửa.

Vu Thiện đóng cửa lại, mở vòi sen mặc nước vẩy khắp người, cô không bước vào bồn tắm cỡ lớn mà thím Lan đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho cô, vì cô không muốn thả lỏng, như vậy sẽ khiến cô mất đi tất cả phòng bị.

Lúc đi ra, thím Lan và một cô bé có dáng dấp xinh đẹp đang chờ cô, Vu Thiện ngồi trên ghế trang điểm mặc cho người làm nữ giúp mình chải đầu, ông cụ là chỉ ông nội Âu Dương Lãnh sao? Đi gặp ông thôi mà, cần mình ăn mặc xinh đẹp như thế này ư?

“Chuẩn bị xong chưa vậy?” Âu Dương Lãnh ưu nhã đáp bước đi tới khiến người làm nữ tay chân luống cuống, nhưng được thím Lan che dấu không để Âu Dương Lãnh phát hiện. Vu Thiện nhìn bóng dáng Âu Dương Lãnh trong gương, hiện giờ anh ta mặc một thân âu phục màu trắng, rất xứng đôi với hình tượng tao nhã cao quý của anh ta, gương mặt tuấn tú mặc dù nghiêm túc, nhưng không che dấu được vẻ cao quý bẩm sinh.

Dù Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện rất đẹp, nhưng hiện giờ cô khoác lên quần áo mình chuẩn bị cho cô, càng lộ vẻ mỹ hoặc hơn, nhất là đôi tròng mắt ẩn chứa phong tình vô hạn kia, đôi môi không trang điểm mà đỏ mọng, hợp với khuôn mặt yếu đuối, tăng thêm cảm giác khiến người ta thương tiếc.

“Xong rồi, thiếu gia đừng để ông cụ đợi.” Thím Lan nhìn Vu Thiện dưới bàn tay khéo léo của người làm nữ, cả người giống như đối một khuôn mặt mới, thấy ánh mắt thiếu gia nhìn thẳng vào cô Vu thì bà biết thiếu gia có cảm giác không bình thường với cô Vu.

“Vậy đi thôi.” Vu Thiện không được tự nhiên bẻ ngón tay mình, trốn tránh ánh mắt trần trụi của Âu Dương Lãnh, lần đầu tiên tay chân luống cuống trước mặt đàn ông, khiến cô thoát nhìn như dê con lạc đường, rơi vào trong tầm mắt thợ săn.

“Ừ, đi thôi.” Âu Dương Lãnh thu hồi tầm mắt của mình, cong cùi chỏ ý bảo Vu Thiện nín cánh tay anh, thím Lan thấy Vu Thiện ngơ ngác vội cứng rắn cầm lấy tay Vu Thiện, khoác tay cô lên trên cánh tay Âu Dương Lãnh, sau đó thúc giục hai người rời khỏi nhà.

“Thiếu gia, nhanh lên một chút.” Âu Dương Lãnh hài lòng cong khóe môi, mới vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy Vu Thiện anh hơi hồi hộp, là thứ mình chưa từng cảm nhận. Sức ảnh hưởng của cô đối với mình, đã vượt qua tầm kiểm soát của bản thân.

Hai người ăn ý ngồi lên xe, tài xế chạy về phía biệt thự ông cụ, đó là ngôi nhà không lộng lẫy như của Âu Dương Lãnh, hơi đơn giản, nhưng cũng nhìn ra là được thiết kế bởi kỹ sư nổi tiếng, bố cục rất đẹp mắt.

Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện đi tới trước mặt một người đàn ông có vẻ hơi già nua bên cạnh còn có một người đàn ông tầm 20 tuổi, người đàn ông như có như không nhìn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện. Nhưng Vu Thiện cảm thấy lúc ánh mắt người đàn ông dừng trên người mình, rất nhanh liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Ông nội, lâu không gặp, tinh thần không tệ.” Âu Dương Lãnh tự mình ngồi một bên, không giúp Vu Thiện giới thiệu, cũng không bảo Vu Thiện ngồi xuống, khiến Vu Thiện cực kỳ lúng túng, nhưng cô sẽ không ngây thơ nghĩ rằng Âu Dương Lãnh tốt bụng giúp mình giải vây.

Ông cụ Âu Dương không nói gì, nhìn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện từ trên xuống dưới, đối với Vu Thiện không chào không đố, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn Vu Thiện.

“Xin chào ông Âu Dương.” Vu Thiện đứng trước mặt ông cụ, dịu dàng chào hỏi, không thèm quan tâm tới thái độ của Âu Dương Lãnh chút nào. Ngược lại người đàn ông đứng bên cạnh ông cụ Âu Dương có cảm tình với Vu Thiện, anh ta không lộ dấu vết đưa tay chạm vào sau lưng ông cụ Âu Dương, ông cụ hiểu ý.

Hết chương 13

14. Chương 14: Nén Giận

“Cô Vu, ngồi đi.” Ông cụ phản ứng khiến Âu Dương Lãnh ngạc nhiên, mặc dù giọng điệu lạnh ngắt, nhưng trong đó có ý vị cưng chiều khiến Âu Dương Lãnh không thoải mái, liếc nhìn Âu Dương Văn bên cạnh ông nội, trong lòng cười lạnh, hiện giờ anh hiểu được nỗi lòng vui vẻ của ông nội. Nhưng cho dù làm cho ông nội vui vẻ cũng không có khả năng nhập vào tập đoàn Âu Dương.

“Cảm ơn ông nội Âu Dương.” Vu Thiện không biến sắc ngồi cách Âu Dương Lãnh một khoảng, dường như không muốn ngồi cùng một chỗ với Âu Dương Lãnh, khiến trong thoáng chốc Âu Dương Lãnh nheo tròng mắt tràn đầy lạnh băng, bất mãn với động tác của Vu Thiện, cô đang giận mình không giải vây cho cô sao?

“Cô Vu ăn cơm chưa?” Âu Dương Văn ngồi bên cạnh ông cụ Âu Dương hỏi, giọng nói nhỏ nhẹ, cử chỉ lịch sự, hoàn toàn không lạnh lùng giống như Âu Dương Lãnh, mà giống như gió xuân thổi qua.

“Cảm ơn, đã ăn rồi.” Vu Thiện lễ phép trả lời, không nói thừa một câu khiến ông cụ có chút hài lòng. Nhưng ông ta hoàn toàn không đồng ý cho Âu Dương Lãnh cưới Vu Thiện, ở trong mắt ông ta, xuất thân Vu Thiện như vậy còn chưa đủ tư cách trở thành thiếu phu nhân nhà Âu Dương.

“Không bằng uống trà đi.” Âu Dương Văn coi nhẹ ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Lãnh, bưng bình trà trước mặt lên, tự mình rót một ly trà cho Vu Thiện. Vu Thiện cảm kích cười với Âu Dương Văn một tiếng, khiến hô hấp Âu Dương Văn đông cứng lại, cô ấy đẹp quá.

“Cảm ơn.” Vu Thiện nào biết hành động của mình khiến Âu Dương Lãnh tức giận, vì việc làm của Âu Dương Văn khiến cô lâm vào hoảng sợ trước nay chưa hề có. Vu Thiện không phải không phát hiện hơi thở Âu Dương Lãnh bên cạnh mình hơi thay đổi, nhưng cô hoàn toàn không muốn để ý tới.

“Ông nội, hài lòng chưa?” Âu Dương Lãnh nói với Âu Dương Văn, vô tình cố ý cảnh cáo Vu Thiện, muốn cô thu liễm lại, đồng thời nheo mắt nhìn hành động của Âu Dương Văn. Từ trước đến giờ Âu Dương Văn luôn xem nhẹ phụ nữ, sao hôm nay lại có hứng thú nhiều với Vu Thiện như vậy?

“Nếu muốn tiến vào nhà họ Âu Dương, kém xa.” Âu Dương Thiên hừ lạnh, Vu Thiệu khó mà trèo được lên nơi cao, cho dù là con gái rệu, với thân phận cô không có ba như bây giờ, tương lai sao đặt chân vào nhà họ Âu Dương được?

“Ông nội, ông sai rồi, năng lực cô ấy có lẽ sẽ khiến ông kinh ngạc đấy.” Âu Dương Lãnh không có ý tốt nói. Ánh sáng trong mắt chỉ có ông nội Âu Dương Thiên biết, người nhà Âu Dương đều không phải là loại yếu đuối, nếu phụ nữ yếu đuối chỉ có thể bị bắt nạt, anh nhìn trúng bề ngoài quật cường của Vu Thiệu.

“Oh, như thế sao?” Âu Dương Thiên bị ý trong lời của Âu Dương Lãnh đưa tới hứng thú, liếc mắt nhìn Vu Thiệu, chỉ thấy cô ngồi nghiêm trang, bộ dạng khéo léo, nhưng tầm mắt xảo hoạt, ánh mắt tính toán cực kỳ giống người nhà Âu Dương, chỉ là hơi nghi ngờ chưa đủ kinh nghiệm.

“Ông nội, ông sai rồi, người nhà họ Vu ông hiểu được bao nhiêu?” Âu Dương Lãnh hơi dừng lại, Âu Dương Thiên làm ra vẻ như hiểu ra, ở đây nhà họ Vu cũng được xem như là danh môn, chuyện này đã sớm huyền náo trong xã hội thượng lưu.

“Tiểu tử, mau sớm giải quyết, đừng để ông nội đợi.” Âu Dương Thiên cũng hiểu, mặc dù không quá hài lòng Vu Thiệu, nhưng trong lời nói của Âu Dương Lãnh, ông ta cảm giác có lẽ Vu Thiệu là một người tài năng.

“Yên tâm ông nội, tất cả đều trong kế hoạch của cháu.” Âu Dương Lãnh ném cho Âu Dương Thiên một nụ cười, khiến sống lưng Vu Thiệu đột nhiên lạnh run. Cô rất rõ ràng trong lời nói của Âu Dương Lãnh chắc chắn là có bao nhiêu tính toán đối với mình.

Vu Thiệu và Âu Dương Văn vốn lẳng lặng uống trà bên cạnh, tuy nhiên không hiểu ý tứ trong câu chuyện Âu Dương Lãnh nói với Âu Dương Thiên lắm, nhất là Vu Thiệu, dường như hiểu ý định của Âu Dương Lãnh, quay đầu nhìn anh.

Còn Âu Dương Văn ở bên cạnh cẩn thận thưởng thức trà, dường như tất cả xung quanh đều không liên quan gì tới anh ta, nhưng có có anh ta biết trái tim anh ta đau đớn. Trong tất cả mọi chuyện, anh ta là kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Ăn khuya xong rồi hãy đi.” Âu Dương Thiên nhìn Âu Dương Văn, người cháu này tối nay rất yên lặng, tuyệt đối không nói nhiều giống ngày thường, tâm tư nó mình hiểu, chỉ là năng lực của nó không bằng Âu Dương Lãnh, còn cần phải tôi luyện nhiều hơn.

“Được, cháu cũng đói bụng.” Âu Dương Lãnh cười, kéo tay Vu Thiệu đứng dậy, dẫn đầu đi vào phòng ăn, Vu Thiệu không muốn bị anh dắt đi dùng sức hất ra, nhưng lại bị Âu Dương Lãnh kéo về.

Âu Dương Văn và Âu Dương Thiên đi theo phía sau, nhìn hành động trước mặt của bọn họ cũng không tỏ thái độ gì, Âu Dương Văn vẫn nhìn chăm chú vào Vu Thiệu, che giấu tâm tư dưới đôi mắt người ta không hay biết.

Bác quân gia Thành đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn khuya, một bàn đồ ăn khuya phong phú không thể so với bữa ăn chính, khiến Vu Thiệu không khỏi tắc lưỡi vì tầm quan trọng của Âu Dương Lãnh, chỉ là đồ ăn khuya mà thôi, thế mà bày đầy một bàn, món gì cũng có.

“Ăn đi, nhìn em gầy quá.” Âu Dương Lãnh kéo cô ngồi xuống, thái độ thân mật, thân mật giống như người yêu, khiến Vu Thiệu nghi ngờ nhìn anh, từ khi nào Âu Dương Lãnh lại quan tâm mình như vậy? Anh ta đang có chủ ý gì đây?

Vu Thiệu làm sao dám ngồi xuống, ông cụ Âu Dương còn ở phía sau, sao cô có thể ngồi xuống chứ, nhưng dường như Âu Dương Lãnh biết ý định của cô, cố chấp kéo cô ngồi xuống, bỏ qua ánh mắt kháng nghị của cô, ẩn cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn ngồi phía đối diện, đối với thái độ của Âu Dương Lãnh làm như không thấy, giống như đã sớm thành thói quen, Âu Dương Văn thay ông nội sắp xếp món ăn, bộ dạng lịch sự nhã nhặn, khiến người ta nghĩ rằng anh ta vừa sinh ra chính là một quý công tử.

Vu Thiệu trợn mắt nhìn Âu Dương Lãnh một cái, trong lòng biết Âu Dương Lãnh chính là muốn bêu xấu mình, nhưng hết lần này tới lần khác mình chẳng có biện pháp gì đối với hành vi của anh ta, khiến cô tức tối.

Vì Âu Dương Văn ngồi đối diện cô, vừa nãy Âu Dương Văn lại còn giải vây giúp cô nên Vu Thiện có cảm tình với Âu Dương Văn, lúc nhìn anh ta, cô còn cười với anh ta.

Âu Dương Văn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô cũng cười đáp trả một tiếng, bộ dạng hai người nhìn nhau cười bị Âu Dương Lãnh và Âu Dương Thiên nhìn thấy. Trong lúc vô tình tay Âu Dương Lãnh nắm chặt thành quyền, nhưng mà anh không phát hiện tâm tư của chính mình.

Bốn người đều có suy nghĩ riêng, yên lặng dùng cơm, trong lúc đó Âu Dương Văn thì thoảng nhìn thẳng vào mắt Vu Thiện, hai người ăn ý không nói lời nào nhưng Âu Dương Lãnh miễn cưỡng, mắt lạnh nhìn bọn họ ‘liếc mắt đưa tình’ trước mặt. Mặc dù anh cố gắng chịu đựng cơn giận, nhưng bầu không khí căng thẳng, khiến Vu Thiện hoặc ít hoặc nhiều cảm giác được cơn giận của anh.

Vu Thiện quay đầu lại nhìn anh, nhưng bị ngọn lửa nóng giận trong mắt anh nhìn thấy mà lạnh cả người, ánh mắt này của anh mình vốn chưa gặp, lửa giận ngập trời sắp muốn phun thẳng lên người mình.

15. Chương 15: Vô Tình Chọc Giận

Cô chưa từng chứng kiến bộ dạng đàn ông nổi giận, nhìn ngọn lửa trong mắt Âu Dương Lãnh thân thể cô không khỏi run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ngay cả đôi đũa trong tay cũng cầm không chặt, hoảng sợ nhìn Âu Dương Lãnh, anh ta sao vậy? n

“Ông nội con no rồi, chúng con đi trước.” Âu Dương Lãnh bỏ đũa xuống, không để ý sắc mặt tái nhợt của Vu Thiện nói với Âu Dương Thiên, cố chấp kéo Vu Thiện vội vã đi ra ngoài, không quan tâm Vu Thiện đi lảo đảo nghiêng ngã sau lưng anh.

“Văn, đưa anh con ra ngoài.” Âu Dương Thiên nói với Âu Dương Văn bên cạnh, liếc về phía Âu Dương Lãnh và Vu Thiện rời đi, ý là đối với biểu hiện của Âu Dương Lãnh có chút bất mãn.

“Dạ.” Âu Dương Văn lúc nào cũng biểu hiện bình tĩnh, đi theo sau lưng Âu Dương Lãnh ra ngoài, khi anh sắp ngồi lên xe, nói với Âu Dương Lãnh: “Anh đi thông thả.”

“Hừ.” Âu Dương Lãnh hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm ngó ngang tới Âu Dương Văn, dặn dò tài xế: “Đi thôi.” Tài xế nhận lệnh lập tức chạy xe ra khỏi biệt thự, ném Âu Dương Văn phía sau.

“Anh ta là em trai anh?” Sao không thấy ba mẹ anh ta? Vu Thiện quay đầu nhìn Âu Dương Văn ở phía sau, muốn hất tay Âu Dương Lãnh đang nắm tay mình ra, lại thấy lửa giận trong mắt anh, cô ngừng giãy dụa.

“Rất thất vọng? Có phải rất tiếc nuối không?” Âu Dương Lãnh cố ý bóp méo hành động cô nhìn Âu Dương Văn. Khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận thì trong lòng đột nhiên dâng lên lửa giận, cô là người phụ nữ mình chọn lựa, ánh mắt nên đặt trên người mình, Âu Dương Văn được tính là gì chứ.

“Anh...” Vu Thiện tròn mắt, có chút kinh ngạc với giọng điệu của Âu Dương Lãnh, tại sao anh ta cố ý bóp méo ý của mình?

“Nói cho em biết, em là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh tôi, chú ý hành động của mình.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng cảnh cáo cô, anh cũng cảm thấy hôm nay hành động của mình có chút khác thường, nhưng nhìn thấy bọn họ trước mặt mình, quan hệ hài hòa kiểu đó, tim anh sẽ đổ kị.

“Biến thái.” Vu Thiện chỉ nói câu này, quay đầu không để ý tới Âu Dương Lãnh, cô không đếm xỉa tới tên bệnh thần kinh.

“Biến thái cũng chỉ nhằm vào em.” Âu Dương Lãnh cũng không hiểu tại sao mình lại muốn nhìn thấy Vu Thiện nổi giận, dường như như vậy mới có thể cảm nhận được cơn giận của cô.

Hai người không nói gì thêm nữa, bầu không khí nặng nề bao trùm xung quanh bọn họ, tài xế lái xe rất nhanh, nhanh chóng trở về nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh xuống xe đầu tiên, Vu Thiện cũng xuống xe từ cửa bên kia, một trước một sau, hai người vẫn luôn duy trì một khoảng cách về đến nhà.

Thím Lan đang chờ họ, thấy họ trở về sắc mặt lo lắng mới được thả lỏng: “Thiếu gia, cô Vu, hai người đã về.” Rồi tiến lên cầm áo khoác cho Âu Dương Lãnh, lúc đang muốn cầm cho Vu Thiện, Vu Thiện lại không chịu.

“Thím Lan, tôi còn phải về, không làm phiền bà nữa.” Vu Thiện khéo léo nói, nếu cô đồng ý gả cho anh ta thì sẽ làm được, hiện giờ cô muốn về nhà, nghĩ rằng mẹ chắc cũng đã về nhà.

“Ở đây chính là nhà của em, đi lên lầu.” Âu Dương Lãnh cắt ngang lời bọn họ, không hài lòng với hành động muốn rời khỏi của Vu Thiện, anh cũng đã sửa sang lại một căn phòng cho Vu Thiện rồi, tại sao cô còn muốn về căn phòng chật hẹp đó?

“Tôi phải về nhà!” Nghe ra Âu Dương Lãnh không để cô từ chối, Vu Thiện kháng nghị, cũng không quản ánh mắt thím Lan liếc nhìn, lớn tiếng nói, cô mới không thêm ở lại chỗ này, nói không chừng tối nay còn có phụ nữ tới.

“Em nói gì?” Trong nháy mắt Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt Vu Thiện, nắm giữ bả vai cô, ép cô nhìn mình: “Em lặp lại lần nữa?”

“Thiếu gia, có gì từ từ nói.” Thím Lan lo lắng đi tới trước mặt hai người, bà muốn ngăn cô Vu lại, mỗi lần thiếu gia từ nơi đó trở về đều rất tức giận.

“Tôi phải về nhà.” Lần này Vu Thiện thấy rõ sự tức giận trong mắt anh, giọng nói cũng dần dần thấp xuống, nhưng cô vẫn dũng cảm tỏ rõ ý của mình, cô không muốn ở lại.

“Không cho phép, đừng cho là tôi không biết em muốn đi tìm Âu Dương Văn, nói cho em biết, chỉ cần em dám đi tìm cậu ta, tôi sẽ phá hủy Vu thị!” Âu Dương Lãnh độc ác trừng mắt nhìn sắc mặt Vu Thiện trắng bệch.

“Anh...” Anh ta cố ý xuyên tạc mình, cũng không tính vào đâu, nhưng mà tại sao anh ta muốn dùng Vu thị uy hiếp mình? Mình đã đồng ý gả cho anh ta, tại sao anh không chừa lại cho mình chút không gian?

“Hiểu rồi thì đi lên, thím Lan đưa cô Vu lên lầu đi.” Âu Dương Lãnh thấy nước mắt cố nén trong tròng mắt cô, cảm giác không thoải mái dâng lên trong lòng, khiến giọng nói cũng không được tốt.

“Vâng thiếu gia, cô Vu, đi lên thôi.” Thím Lan dùng sức kéo Vu Thiện, không ngừng nháy mắt với Vu Thiện, muốn cô không chọc giận thiếu gia nữa. Vu Thiện cũng biết mình không thể hành động theo cảm tính, nhưng cô chỉ là muốn trở về xem mẹ có về nhà không thôi mà.

Âu Dương Lãnh lạnh lùng nhìn Vu Thiện không tình nguyện lên lầu, trong mắt đầy ý vị cảnh cáo rõ ràng, anh đã cho người trả phòng lúc trước cô ở, ngày mai sẽ đưa đồ đến, cho dù bây giờ cô trở về cũng không vào nhà được.

“Cô Vu, cô vẫn nên nghe lời thiếu gia đi, tốt cho cô hơn.” Thím Lan tốt bụng nói, chuyện thiếu gia quyết định có rất ít cơ hội phản đối, trừ phi ông cụ nói.

“Thím Lan, bà đừng nói nữa.” Vu Thiện đi tới gian phòng lúc này vừa rời khỏi đó, bắt đầu đi ngồi trên ghế, cô thật sự rất muốn biết tình hình của mẹ, nhưng lại không thể trở về.

“Cô Vu, có phải cô có chuyện hay không?” Thím Lan nhìn ra vẻ mặt lo lắng của cô, quan tâm hỏi.

“Thím Lan, tôi muốn về thăm mẹ.” Chính sự lo lắng chiến thắng tất cả, cô hiểu mình không nên nói đi về, nhưng trong lòng cô rất khó chịu.

“Cô Vu, cô có thể gọi điện thoại mà.” Thím Lan cầm điện thoại bên cạnh đưa cho cô, ý bảo cô lo lắng thì gọi điện về nhà liền đi, cô muốn về nhà là không thể nào.

“Vâng, cảm ơn thím Lan.” Lúc này Vu Thiện mới nhớ tới là có điện thoại, nhưng trong nhà không có điện thoại, thường thì mình đều về nhà, làm sao bây giờ?

“Cô Vu, cô nói chuyện điện thoại xong thì đi nghỉ ngơi đi.” Thím Lan nói xong rồi đóng cửa lại và rời khỏi phòng.

Vu Thiện trầm tư nhìn điện thoại, suy nghĩ hay là nên điện thoại cho Vu Thành? Vu Thành sẽ đưa mẹ về sao? Không được, nếu cô đã đồng ý gả cho Âu Dương Lãnh, ông ta phải nên thực hiện cam kết.

Vu Thiện dừng cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại cô ghi nhớ trong đầu, cô không biết tại sao phải nhớ rõ số điện thoại này như vậy, chỉ biết trái tim mình lo lắng đập mạnh.

Rất nhanh đầu bên kia có tiếng trả lời. “A lô, ai vậy?” Vu Thành vốn chuẩn bị đi ngủ thì nghe điện thoại vang lên, mơ màng bắt máy, khiến Đinh Hoa ngủ bên cạnh đề cao cảnh giác.

“Là tôi.” Vu Thiện cảm giác miệng mình vô cùng khô khốc, rất lâu mới thốt nên lời, nếu như không phải muốn biết tung tích hiện giờ của mẹ, cô hoàn toàn sẽ không gọi vào số điện thoại này.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Vu Thành nghe ra giọng Vu Thiện, vội vàng lên tinh thần hỏi, Đinh Hoa nằm im nghe đoạn đối thoại của bọn họ, cái tên Vu Thành này đêm khuya nói chuyện với phụ nữ, có phải xem như mình không tồn tại rồi hay không.

16. Chương 16: Ở Lại Nhà Âu Dương

“Tôi muốn gặp mẹ!” Vu Thiện nói rõ ý của mình, cô không hiểu tại sao Vu Thành lại đối xử lạnh nhạt với mẹ như vậy, nói thế nào thì mẹ cũng là vợ do Vu Thành cưới hỏi堂堂 hoàng. lquydon

“Bà ấy không sao, cô yên tâm.” Vu Thành biết tính con gái rất giống mình, đáng tiếc lại là con gái.

“Tôi muốn biết bà thực sự không sao!” Giọng Vu Thiện có chút cầu khẩn, cô không tưởng tượng được Đinh Hoa đối xử với mẹ như thế nào.

“Cô vẫn nên tự lo cho mình đi.” Vu Thành hạ giọng, dù nói thế nào đi nữa thì nó vẫn là con gái mình.

“Tôi...” Vu Thiện còn chưa kịp nói đã nghe bên Vu Thành truyền tới tiếng hét lớn: “Được lắm Vu Thành, ông lại còn dám lén lút có phụ nữ sau lưng tôi, có phải ông không muốn sống nữa hay không.” Đinh Hoa nghe thấy Vu Thành thế mà lại dùng giọng điệu dịu dàng như thế nói chuyện, trong nháy mắt trong lòng lửa giận bốc cháy, bất chấp rống to.

“Bà cái người phụ nữ điên này.” Vu Thành nổi giận, không kịp nói gì đã đẩy Đinh Hoa ra, khiến Đinh Hoa ngã nhào trên mặt đất, Vu Thiện nghe tiếng thét chói tai tức giận của Đinh Hoa, sau đó là tiếng động hỗn loạn, sau nữa thì cái gì cũng không nghe được nữa.

Cô thở dài để điện thoại xuống, không quan tâm chuyện của Vu Thành và Đinh Hoa, nghe Vu Thành nói chắc hiện tại mẹ an toàn, còn lời quần gia vang vọng trong đầu cô, nghĩ thầm mẹ nhất định sẽ không có chuyện gì.

Cô đi tới trước tủ treo quần áo, mở cửa ra, sau đó lấy một bộ đồ ngủ rồi vào phòng tắm thay đồ, lúc gần đi ngủ xác định cửa đã khóa kỹ mới nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Lúc nửa đêm Âu Dương Lãnh đi vào thì thấy cô ngủ không yên ổn, Âu Dương Lãnh đứng ở mép giường nhìn cô, lúc thấy cô nhú chặt chân mày anh cũng trực tiếp nhíu mi, cô đang mơ không yên ổn? Về phần lo lắng chuyện gì thì anh không biết, Âu Dương Lãnh vươn tay dịu dàng xoa mắt cô, trấn an tâm tình của cô.

Một lát sau mắt cô không nhú chặt nữa, khiến trong thoáng chốc Âu Dương Lãnh thả ánh mắt dịu dàng, cô bây giờ thoát nhìn giống như một con mèo nhỏ, co rúc dưới chăn, ánh mắt không đề phòng anh.

Âu Dương Lãnh ngồi bên mép giường cô rất lâu, nhìn cô từ từ ngủ say mới trở về phòng, bất kể cô có ý kiến gì, hoặc muốn kháng nghị anh cũng sẽ trói chặt lấy cô, sẽ không để cô rời đi. Cho dù mình đồng ý một người muốn mang cô rời khỏi chỗ đó, anh cũng muốn giữ cô lại bên cạnh mình.

Sáng sớm hôm sau Vu Thiện tỉnh lại sau tiếng gõ cửa của thím Lan, cô vén mi nhìn thoáng ra bên ngoài, trời vừa mới sáng, thím Lan tìm mình sớm như vậy để làm gì?

“Cô Vu, cô rời giường chưa? Thiếu gia bảo tôi tới chăm sóc cô.” Giọng thím Lan vang lên bên ngoài cửa.

“Bà chờ một chút.” Vu Thiện nói, sáng sớm Âu Dương Lãnh muốn làm gì? Cô phủ thêm một chiếc áo khoác đi tới mở cửa, thím Lan đã đứng bên ngoài chờ.

“Cô Vu, cô rửa mặt nhanh lên, thiếu gia đang ở trong phòng chờ cô.” Thím Lan cười híp mắt nói, sáng sớm thiếu gia đã bảo mình tới đây, muốn biết tối hôm qua cô Vu ngủ có ngon giấc hay không. Còn chuyện nữa chính là thiếu gia muốn dẫn cô Vu đi ra ngoài, hình như là đi mua đồ.

“Vâng, bà làm việc của mình đi.” Vu Thiện gật đầu, sau đó trở lại phòng đi rửa mặt, bất kể mình từ chối như thế nào, Âu Dương Lãnh cũng sẽ không nghe lời mình đâu, cho nên Vu Thiện cũng lười nói.

Thím Lan sửa sang lại giường chiếu, trong lòng cười thầm, xem tình hình trước mắt, thiếu gia đối với cô Vu không phải hoàn toàn vô tình, ít nhất thiếu gia vẫn để ý tới cảm nhận của cô Vu, không biết cô Vu đối với thiếu gia thì như thế nào?

“Thím Lan, bà đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ xuống ngay.” Vu Thiện đi tới cửa phòng tắm, nhìn thím Lan vẫn còn ở trong phòng nói, cô muốn thay quần áo, không muốn thím Lan ở đây.

“Được, thím Lan đi ra ngoài trước.” Thím Lan biết con gái sẽ thấy xấu hổ, cho nên bà đi ra ngoài.

Nhìn thím Lan rời khỏi phòng, lúc này Vu Thiện mới tìm quần áo trong tủ, quần áo cô không ở đây, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận tìm một bộ quần áo mặc vào. Khi nhìn thấy bộ váy liền áo màu tím, hai mắt Vu Thiện tỏa sáng, bộ này nhìn rất đẹp, so với bộ quần áo trước thì bộ này thích hợp với mình hơn.

Lấy bộ này thôi. Lúc Vu Thiện thay xong quần áo, Âu Dương Lãnh tới gõ cửa, Vu Thiện tưởng rằng thím Lan lên thúc giục nên chẳng nghĩ ngợi gì đã mở cửa, lúc nhìn thấy Âu Dương Lãnh, Vu Thiện phản xạ có điều kiện đóng cửa lại.

Âu Dương Lãnh sao có thể để cho cô như ý, lúc cô sắp đóng cửa lại thì đưa chân chèn vào khe cửa khiến Vu Thiện không đóng được, Vu Thiện cũng không giận đẩy cửa ra đi vào trong phòng, anh ta muốn vào thì cứ vào.

“Hôm nay em rất xinh đẹp.” Âu Dương Lãnh cầm hộp quà trong tay, đi phía sau cô nói, bộ váy liền áo này anh tình cờ phát hiện, cảm thấy nó rất hợp với Vu Thiện, không nghĩ tới Vu Thiện mặc vào lại xinh đẹp như vậy.

“Anh... “ Vu Thiện đề phòng nhìn anh, hôm nay Âu Dương Lãnh khiến cô cảm thấy không giống bình thường, không có hơi thở lạnh lùng như lúc trước, ngược lại cười cưng chiều mình, dịu dàng khiến cô có cảm giác rất không yên tâm.

“Đến đây, đeo cái này lên nhìn sẽ đẹp hơn.” Âu Dương Lãnh cười mê hoặc, đối với sự đề phòng của Vu Thiện xem như không thấy, từ từ mở chiếc hộp ra, là một sợi dây chuyền khảm kim cương, phát ra ánh sáng lóa mắt.

“Anh đây là?” Vu Thiện ngạc nhiên nhìn Âu Dương Lãnh, cô vừa nhìn đã biết sợi dây chuyền này có giá trị không hề rẻ, cô cũng không cho rằng là anh ta muốn tặng mình, nhưng anh ta muốn mình đeo?

“Nhanh đeo lên đi nào.” Giọng Âu Dương Lãnh vẫn dịu dàng như cũ, đối với Vu Thiện mà nói, anh như vậy càng khiến Vu Thiện bất an: “Mẹ em đang đợi em.”

“Anh nói gì?” Vu Thiện nghe về mẹ, thần kinh căng thẳng, Âu Dương Lãnh anh ta biết mẹ ở đâu? “Mẹ tôi ở đâu?” Vu Thiện vội hỏi, ngay cả mình nắm lấy tay Âu Dương Lãnh cũng không biết.

“Ngoan, đeo chiếc này lên, chúng ta đi tìm mẹ.” Anh nhẹ nhàng xoay người Vu Thiện để cô dựa vào trước ngực mình, lưng đưa về phía mình. Anh đeo sợi dây chuyền lên cổ cô: “Sau này cũng không được tháo xuống, biết không?” Giọng nói dịu nhẹ thổi qua lỗ tai cô.

“Vậy bây giờ chúng ta đi thăm mẹ, được không?” Vu Thiện bất chấp mình đang đứng dựa mấp mờ trong ngực Âu Dương Lãnh, hiện giờ cô chỉ muốn mau chóng nhìn thấy mẹ.

“Ừ, bây giờ xuất phát đi thôi.” Âu Dương Lãnh ôm bờ vai cô, thấy cô hiện tại dựa vào người mình, thỏa mãn cười nhếch miệng, hai người đi tới cửa, tài xế đã sớm ngồi ở chỗ ghế lái chờ bọn họ.

“Lên xe đi.” Âu Dương Lãnh quan tâm bảo cô lên xe trước, sau đó mình mới ngồi vào, khi anh bảo tài xế chở tới một nhà hàng ăn cao cấp thì Vu Thiện không nhịn được hỏi, “Không phải chúng ta đi thăm mẹ sao?”

“Mẹ em ở trong đó.” Âu Dương Lãnh dắt cô xuống xe, bảo tài xế rời đi trước, sau đó dẫn cô vào, Vu Thiện đi theo sát Âu Dương Lãnh, sao mẹ ở chỗ này?

17. Chương 17: Ba Mẹ Hai Bên Gặp Mặt

“Sao anh biết mẹ ở chỗ này?” Vu Thiện bước theo Âu Dương Lãnh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi tới trước một căn phòng bao, nghi ngờ hỏi, Âu Dương Lãnh tới chỗ này thật sự là để tìm mẹ?

“Chờ chút, em ngoan ngoãn thì có thể gặp lại mẹ em.” Về mặt Âu Dương Lãnh vui vẻ nói rồi ôm lấy eo cô, nếu như sau này cô cứ ngoan ngoãn nằm trong ngực anh như vậy, cảm giác cũng không tệ. lequydoon

“Xin mời tổng giám đốc Âu Dương.” Lúc nhân viên phục vụ nhìn thấy Âu Dương Lãnh, thì biết người đàn ông anh tuần trước mất này chính là tổng giám đốc đào hoa lạnh lùng của tập đoàn Âu Dương ở thành phố B. Tin tức đào hoa của anh vẫn là đề tài dư thừa của bọn họ, bây giờ nhìn thấy anh quan tâm một người phụ nữ như thế, đúng là hiếm thấy, anh ta bắt đầu âm thầm quan sát hành động của bọn họ.

Trong phòng đã đầy người ngồi, lúc nhìn thấy bọn họ tất cả không hện mà cùng đứng lên, ngoại trừ Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn, Vu Thành và Đinh Hoa cùng với Vu Long Vu Hổ.

“Chúng con tới muộn.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện đi tới, trực tiếp ngồi xuống chỗ ngồi đã sắp xếp cho bọn họ, sát bên cạnh Âu Dương Thiên. Vu Thiện nhìn thoáng qua bọn họ nhưng không nhìn thấy mẹ, quay đầu nghi ngờ nhìn Âu Dương Lãnh, muốn hỏi thăm Âu Dương Lãnh đây là chuyện gì xảy ra.

“Không muộn, không muộn, chúng ta cũng vừa tới.” Đinh Hoa cười quỵên rũ, hôm nay vừa nhìn thì liền biết Âu Dương Lãnh đúng là người tuần tú lịch sự, đáng tiếc bà ta không có con gái, nếu không cũng sẽ không để Vu Thiện chiếm tiện nghi.

“Hừ.” Âu Dương Thiên khinh thường hừ một tiếng khiến Đinh Hoa cảm giác mình rất mất mặt, nhưng bà ta không dám nổi giận, chỉ có thể trợn mắt nhìn Vu Thành một cái.

“Con trai, Vu Thiện không quấy rầy con chứ.” Vu Thành cười có chút cứng nhắc nói, trước mặt Âu Dương Lãnh ông ta cảm thấy mình thấp hơn Âu Dương Lãnh một cái đầu, thế nào cũng cảm giác mình không ngóc đầu lên được.

“Sao không thấy mẹ vợ con?” Âu Dương Lãnh cũng không muốn dè dặt lên người Vu Thiện, hướng chỉ Vu Thành là ai, anh nắm chắc trong tay.

“Không phải mẹ vợ là tôi đang ở đây sao?” Đinh Hoa không nhịn được lên tiếng, hiện giờ bà ta là phu nhân của Vu thị, chính là mẹ Vu Thiện.

“Bác Vu, hôm nay không phải ba mẹ hai bên gặp mặt sao? Sao không thấy mẹ vợ con?” Âu Dương Lãnh hoàn toàn không để ý tới Đinh Hoa, đuôi mắt cũng không liếc qua, khiến Đinh Hoa giận đến méo mó.

“Việc này... Bà ấy không khỏe, không tới được.” Khuôn mặt Vu Thành lộ vẻ luống cuống, thì ra Âu Dương Lãnh đã sớm biết Đinh Hoa không phải là mẹ ruột của Vu Thiện.

“Vậy mẹ bà ấy ở đâu?” Vu Thiện thật sự không nhịn được, mới vừa rồi cô đã muốn hỏi thì bị Âu Dương Lãnh ngăn lại, bây giờ nghe thấy mẹ không khỏe, lo lắng hỏi ra lời.

“Bình tĩnh một chút, Thiện Nhi đừng nóng vội.” Âu Dương Lãnh trấn an cảm xúc căng thẳng của Vu Thiện, anh nhìn Vu Thành nói một câu: “Bất kể nguyên nhân gì, ở chỗ này chỉ có mẹ Vu Thiện mới có thể ngồi.” Ngụ ý, người phụ nữ như Đinh Hoa vốn không thể ngồi ở đây.

“Hừ, đây chính là ông Vu không đúng rồi, sao vợ ông không có ở đây?” Âu Dương Thiên đã một lúc lâu không nói gì bỗng lên tiếng, ông ta vẫn đang quan sát Đinh Hoa và Vu Thiện, khi nhìn thấy Đinh Hoa hành

động không tùy nơi, nhìn lại Vu Thiện, cảm thấy Vu Thiện đang cố nén tính tình, Đinh Hoa còn kém cách xa cô.

“Bà ấy ở nhà, đợi lát nữa bảo bà ấy đến đây.” Vu Thành có chút không được tự nhiên nói, ngay cả ông cụ Âu Dương cũng để ý tới Diệp Mẫn, nếu ông ta nói gì nữa nhất định sẽ chọc giận Âu Dương Lãnh, thì chẳng biết anh sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với Vu thị.

“Hừ, khó trèo cao đấy!” Đinh Hoa hừ lạnh một tiếng, nghĩ tới sao có nhiều người bóc mẽ bà ta thế, điều này chứng minh bà ta không phải là phu nhân Vu thị sao? Bà ta cố gắng cả đời, sao có thể đưa thứ mình cực khổ mới có được dâng tặng cho người khác.

“Bà bớt nói vài lời đi.” Vu Thành hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Hoa một cái, bà ta làm loạn thêm ở chỗ này làm gì!

“Đúng vậy mà, không sinh được con trai thì cũng đừng ló mặt ra ngoài đời!” Vu Thành dám không cho bà nói chuyện thì bà càng muốn nói, Đinh Hoa chỉ biết trong lòng mình tức giận, nếu không phát tiết ra ngoài thì bà ta khó chịu.

“Nếu như nhà ông Vu có chuyện cần phải xử lý, vậy chúng tôi đi trước, hôn sự cũng không cần bàn nữa.” Âu Dương Thiên lạnh lùng nói, ông nhìn cái gia đình này đã cảm thấy ghê tởm, ai cũng đều không coi người khác ra gì. lewuydon

Sắc mặt Vu Long và Vu Hổ cũng rất khó coi, vốn là muốn níu vào tập đoàn Âu Dương, hiện giờ bị mẹ phá hỏng trong lòng đều oán giận, nhưng không dám nói lời nào, chỉ có thể nhìn chằm chằm Đinh Hoa.

Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, Âu Dương Văn ở bên cạnh nhìn, không nói câu nào, chỉ như đang xem kịch vui. Âu Dương Văn liếc mắt nhìn Vu Thiện, cũng hiểu tại sao Vu Thiện không lên tiếng, ngay cả ông nội cũng không muốn nhìn thấy cả nhà này.

“Hừ, trừng mắt nhìn tôi cũng vô dụng, đây là sự thật!” Đinh Hoa còn chưa biết mình đắc tội nhà họ Âu Dương, chỉ biết mình rất bất mãn, bà ta vẫn luôn không ưa Vu Thiện và mẹ của cô, đến bây giờ còn muốn chiếm cứ Vu Thành, lại muốn lấy được lợi ích từ Vu thị.

“Long, dẫn mẹ con đi đi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ.” Vu Thành nổi giận, vốn muốn nện một cái tát nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Âu Dương Thiên thì sức tĩnh, chỉ giao Đinh Hoa cho con lớn để nó dẫn Đinh Hoa đi.

“Tôi không đi, phải là bà ta đi, bà ta là người phụ nữ đẻ tiện sinh con gái, hừ, đừng tưởng rằng chen vào nhà Âu Dương là có thể biến thành phượng hoàng!”

“Câm mồm!” Vu Thành nghe thấy bà ta nói như vậy, nhất thời sắc mặt càng khó coi thêm, một cái tát nện thẳng xuống, “Bốp” một tiếng, đánh khiến hai mắt Đinh Hoa nổi đom đóm, bà ta không ngờ Vu Thành dám đánh mình trước nhiều người như vậy.

Trong lúc nhất thời không khí yên ắng, tất cả mọi người đều nhìn tay Vu Thành đang duỗi giữa không trung, cùng mặt Đinh Hoa bị đánh nghiêng sang một bên, cũng muốn nhìn xem Đinh Hoa còn có thể chưa ngua tiếp hay không.

“Ông đánh tôi?” Đinh Hoa quay mặt sang, dấu ấn năm ngón tay Vu Thành xuất hiện rõ rệt trên mặt bà ta, càng khiến Đinh Hoa tức giận, mình chưa từng bị đánh trước mặt nhiều người ngoài như vậy, Vu Thành này sao lại dám?

“Mẹ, mẹ im nào, mẹ muốn đắc tội nhà họ Âu Dương sao?” Vu Long đỡ bà ta, nói bên tai bà ta, không phải lúc ra cửa đã bàn xong rồi sao? Cổ tình muốn gây khó khăn cho Vu Thiện, mẹ bây giờ đã gây ra trò gì rồi?

“Đúng vậy mẹ, mẹ mất mặt chết mất.” Vu Hổ nói, hiện tại gây chuyện thành như vậy, người nhà Âu Dương sẽ đối xử với bọn họ như thế nào!

“Vây...” Lúc này Đinh Hoa mới nhìn tới tình cảnh của chính mình, nhiều người nhìn mình như vậy, trong thoáng chốc lòng bà ta lộp bộp, hình tượng của mình đã bị phá hỏng! Làm thế nào bây giờ?

18. Chương 18: Cố Ý Gây Khó Khăn

“Mẹ nói xin lỗi đi, như vậy có thể thay đổi đường chết trước mắt của Vu thị.” Vu Long nói bên tai bà ta, phát hiện thời điểm này, ở chỗ này, nói xin lỗi là phương pháp tốt nhất có thể xóa bỏ hoàn cảnh khó khăn.

“Để cho Âu Dương lão gia chê cười, Thiện Nhi, con cứ nói đi.” Vu Thành cười đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Vu Thiện, để Vu Thiện thay Đinh Hoa nói chuyện.

“Ba vợ, ba cũng biết Thiện Nhi không thích nói chuyện, hơn nữa gây họa cũng không phải là Thiện Nhi.” Âu Dương Lãnh không cho Vu Thiện cơ hội nói chuyện, khinh thường hành động của Vu Thành, vọng tưởng muốn để Thiện Nhi ra mặt, khiến ông nội không vui sao?

“Con...” Thấy Âu Dương Lãnh che chở Vu Thiện như vậy, khuôn mặt già nua của Vu Thành không nhếch lên được, quay đầu nhìn về phía Đinh Hoa đang chột dạ, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Đinh Hoa, đều do bà ta.

“Thật xin lỗi, là tôi không hiểu lý lẽ khiến Âu Dương lão gia chê cười.” Thấy ánh mắt kinh khủng của Vu Thành, Đinh Hoa cũng biết mình phải nói lời xin lỗi, dịu dàng khom lưng nói xin lỗi trước mặt người nhà Âu Dương.

“Chúng ta vẫn nên bàn bạc chuyện hôn sự của Thiện Nhi đi.” Vu Thành mỉm cười nét mặt già nua dịu xuống nói, dời lực chú ý chuyển qua người Vu Thiện, dù sao hôm nay chính là tới để bàn bạc chuyện hôn sự của cô.

“Khụ khụ, không biết ông Vu cần bao nhiêu sính lễ?” Âu Dương Thiên lạnh giọng nói, theo ông biết, ông Vu từ trước tới giờ không thích Vu Thiện. Nghe nói chính ông Vu là người đưa Vu Thiện lên giường cháu trai mình, cho nên ông cũng không thiết phải chừa mặt mũi cho ông ta.

“Nói luôn, sau này trách nhiệm của Thiện Nhi nằm trên người con.” Âu Dương Lãnh bình tĩnh nói, ánh mắt khó hiểu khiến mặt Vu Thành lúc đỏ lúc trắng. Trong lòng biết mình đưa con gái lên giường Âu Dương Lãnh không phải là cách làm tốt lắm, nhưng có phải Âu Dương Lãnh cố ý muốn mình làm như vậy hay không?

“Cái giá này đi, dù sao chúng tôi cũng nuôi nó nhiều năm như vậy.” Đinh Hoa tranh nói trước, chỉ sợ Vu Thành sẽ không nói, đây là chuyện bà ta cùng các con đã suy nghĩ bàn bạc kỹ rồi, hơn nữa không bán Vu Thiện với giá cao, thế nào cũng không xứng đáng với cái tát vừa rồi mình bị!

“Ồ, giá tiền này sẽ không thấp chứ?” Ánh mắt Âu Dương Lãnh đâm thẳng vào mặt Đinh Hoa, khiến sắc mặt bà ta trở nên khó coi. Giá tiền này vốn là muốn cho Vu Thiện khó chịu, hiện tại bị Âu Dương Lãnh nói thì có vẻ mình không hiểu lẽ nghĩa.

Bàn tay Vu Thiện cuộn chặt lại, hung hăng nhìn chằm chằm Đinh Hoa, bà ta xem mình là hàng hóa để bán? Giọng điệu này cô không muốn nhận. Lúc đang muốn phát tác thì bị Âu Dương Lãnh ngăn cản, cô quay đầu nhìn về phía anh, không hiểu tại sao anh muốn ngăn mình.

“Nếu là như vậy, vậy sính lễ chúng tôi sẽ đưa, nhưng sau này cô ấy không còn là người của Vu thị nữa.” Âu Dương Thiên lạnh lùng nhìn Vu Thành một cái, nếu ông ta muốn bán con gái, nhà Âu Dương bọn họ cũng sẽ không buồn bán lỗ vốn.

“Thiện Nhi, gọi một tiếng ba đi, sau này em sẽ không còn là người của nhà họ Vu nữa! Ba vợ, đây là một lần cuối cùng Thiện Nhi gọi ba, hi vọng người không quan trọng đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.” Âu Dương Lãnh vỗ tay trấn an cô, muốn cô thả lỏng, lúc đối mặt với Vu Thành cần phải có bộ dạng bất cần đời.

“Ồ, không nghĩ tới Âu Dương đại thiếu lại biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, nhưng hoa đẹp như vậy giá cả mà không được chút lợi ích thì không thể được đâu.” Đinh Hoa khinh bỉ nhìn chằm chằm Vu Thiện, trong

lòng bị đổ kị thiêu đốt, tiện nhân này đừng tưởng rằng có Âu Dương Lãnh làm chỗ dựa sau lưng thì bà ta không làm gì được cô.

“Câm miệng.” Vu Thành quay đầu trừng mắt nhìn Đinh Hoa một cái, không nhìn thấy sắc mặt Âu Dương Thiên sao? Nói thế nào đi nữa, bây giờ Vu thị cũng vúi vào người Âu Dương Lãnh, đắc tội với nhà Âu Dương, đối với Vu thị chẳng có điểm nào tốt.

“Tôi chỉ nói sự thật, sự thật chính là như vậy.” Đinh Hoa bĩu môi xem thường nói, bà ta chính là muốn cố ý gây khó khăn cho Vu Thiện. Ai bảo vừa rồi cô không nói tốt hộ mình, để mình mất mặt ở chỗ này.

“Được rồi, đã bàn xong, Văn Nhi, chúng ta đi về thôi.” Âu Dương Thiên chống gậy đứng lên, khinh thường nhìn Vu Thành một cái. Âu Dương Văn vẫn im lặng từ đầu đến cuối, lúc này mới đứng lên nhìn Vu Thiện rồi theo ông nội rời đi, cũng không nhìn những người khác lấy một lần.

“Ba vợ, tiền sinh lễ sau này Hắc Mộc sẽ đích thân đưa qua, không còn chuyện gì nữa, Thiện Nhi chúng ta đi về thôi.” Tròng mắt anh nhìn sâu vào mắt Đinh Hoa, Đinh Hoa thấy thế trong lòng phát bực, Âu Dương Lãnh lôi kéo Vu Thiện biến mất khỏi căn phòng bao.

“Điều tại bà, người phụ nữ này, nếu như Âu Dương Lãnh ghi hận trong lòng, mười cái mạng của bà chết cũng không đủ!” Thấy mọi người trong nhà Âu Dương rời đi, Vu Thành lập tức tỉnh táo lại, mới vừa rồi ông ta cứ luôn căng thẳng, chỉ sợ Âu Dương Lãnh tức giận.

“Cái gì vậy, đều là do tiện nhân Vu Thiện, nếu như không phải nó, tại sao Âu Dương Lãnh có thể đối xử với ông như vậy?” Đinh Hoa thông minh chìa mũi nhọn vào Vu Thiện, không chút nào biết là mình đã phá hỏng bầu không khí.

“Bà còn dám nói, nếu như không phải Vu Thiện độ lượng, bà cho rằng Âu Dương Lãnh sẽ bỏ qua cho bà!” Vu Thành đau lòng nói, không ngờ Đinh Hoa không hiểu hoàn cảnh như vậy, bây giờ mới biết mình có bao nhiêu thất bại.

“Hừ, cô ta độ lượng? Phụ nữ dê tiện sinh con gái dê tiện.” Về mặt Đinh Hoa khinh thường, bà ta nhìn không thuận mắt về mặt bình thân của mẹ con Vu Thiện, dường như trong mắt bọn họ, mình rất đáng thương hại.

“Bà còn nói!” Vu Thành giận đến muốn đưa tay tát Đinh Hoa một cái, bị Vu Long ngăn cản: “Ba, ba đừng tức giận, chỉ là tâm tình mẹ không tốt.” Ánh mắt ý bảo Vu Hồ mở miệng nói.

“Ba, nếu nhà Âu Dương đưa ra giá.... Ách, sinh lễ cao như vậy, cũng coi như Vu thị xứng đáng.” Vu Hồ nói trấn an cơn giận của Vu Thành, hiện tại chỉ có thể lấy lòng nhà họ Âu Dương.

“Hừ, cô ta chỉ có tác dụng trong việc đẩy.” Đinh Hoa quả thực sợ Vu Thành sẽ đánh mình một lần nữa, có chút rụt rè đứng sau lưng con trai, trong lòng trong mắt đều hận Vu Thiện.

“Các người.... Haizz, đi thôi.” Nhìn mấy mẹ con họ, Vu Thành thực sự không tức giận được nữa, nếu như không phải thấy Đinh Hoa sinh hai đứa con trai cho nhà họ Vu, bà ta đã sớm bị mình đá ra khỏi cửa.

“Vâng, đi thôi.” Vu Long nói theo, sau đó dìu Đinh Hoa đi ra ngoài, Vu Hồ đi theo phía sau, biến mất khỏi phòng bao trở về công ty Vu thị.

Âu Dương Lãnh đi theo Âu Dương Thiên ra ngoài, lúc đi ra khỏi nhà hàng bảo Vu Thiện lên xe trước, còn mình đứng bên ngoài gọi điện thoại. Vu Thiện không biết anh muốn làm cái gì, cảm kích lúc trong phòng bao anh nói chuyện giúp mình. Nghĩ đến lúc đó nếu như mình lên tiếng thì nhất định sẽ trúng kế của Đinh Hoa, khiến ông nội Âu Dương càng ghét mình hơn. Mặc dù ông nội Âu Dương không biểu hiện rõ ràng, nhưng Vu Thiện biết, ông nội Âu Dương không thích mình.

Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn ngồi một chiếc xe khác rời đi, không nhìn Vu Thiện một cái, còn Âu Dương Văn như có như không liếc nhìn Vu Thiện, bị Âu Dương Thiên phát hiện: “Văn Nhi, còn cảm thấy Vu Thiện như thế nào?”

“Cô ấy không tệ, ít nhất không phải loại phụ nữ yếu đuối, rất thích hợp với nhà Âu Dương.” Ở bên trong phòng Âu Dương Văn âm thầm quan sát Vu Thiện, khi nhìn thấy Đinh Hoa cố ý gây khó khăn cho cô, sắc mặt cô không hề tái nhợt mà ngược lại có móng vuốt sắc bén, còn cố gắng phản kích nhưng bị Âu Dương Lãnh ngăn cản.

19. Chương 19: Khoảnh Khắc Mập Mờ

“Ừ, là khối ngọc có thể mài dũa, chỉ là thân phận cô ấy không giúp được gì cho nhà Âu Dương.” Ông cụ Âu Dương vẫn không bỏ qua thân phận của Vu Thiện như trước, thân phận như thể hiển nhiên không nằm trong phạm vi được ông đón nhận.

“Thì xem anh trai dạy dỗ như thế nào đã.” Cho đến khi xe Vu Thiện và Âu Dương Lãnh biến mất trong tầm mắt Âu Dương Văn, anh ta mới quay đầu lại, trong đôi mắt xẹt qua tia sáng không bị ai phát hiện.

Vu Thiện ngồi trong xe nhìn Âu Dương Lãnh, anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai vậy? Không giống với bộ dạng mày nhú chặt, khí chất lúc nhả nhặn lúc lạnh lùng như ngày thường, Vu Thiện ngẫm mãi anh.

“Ừ, phải làm đừng để lại dấu vết, còn nữa, chuẩn bị ngày mai họp báo, tuyên bố hôn sự cùng Vu Thiện.” Âu Dương Lãnh nói với Hắc Mộc, sau đó không nói thêm câu nào nữa, anh cúp máy thì thấy Vu Thiện nghi hoặc nhìn mình.

“Lái xe.” Âu Dương Lãnh ngồi vào xe dặn tài xế lái đi, rồi quay đầu qua nhìn Vu Thiện, lúc này anh mới nhìn thấy trên khuôn mặt cô có dấu hồng, nếu như không nhìn kỹ thì không phát hiện ra được.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Âu Dương Lãnh đưa bàn tay xoa nhẹ lên dấu vết trên gò má Vu Thiện, xem ra là ngày hôm trước in lên, không phải ngày đó cô về nhà ư? Là ai đánh?

“Tôi không sao.” Vu Thiện tránh bàn tay Âu Dương Lãnh, khiến tay anh dừng giữa không trung, cô cho rằng sẽ không ai phát hiện, không ngờ lạnh lùng như Âu Dương Lãnh lại thấy vẻ mặt nhếch nhác của mình.

“Đừng quên bây giờ em là thành viên của gia đình Âu Dương tôi, bắt nạt em chính là bắt nạt cả nhà Âu Dương!” Mặc dù giọng Âu Dương Lãnh nhàn nhạt nhưng Vu Thiện cúi đầu nên không nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh thoáng hiện ý định giết người.

Vu Thiện không trả lời, mới vừa rồi Đinh Hoa nói trong lòng cô tạo thành cơn lửa giận, người phụ nữ đề tiện kia sao có thể làm nhục mình trước mặt nhiều người như vậy! Đừng để mình có cơ hội, mình sẽ hung hăng dạy dỗ bà ta.

“Tối nay nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai có phóng viên phỏng vấn.” Âu Dương Lãnh nhìn cô một lần nữa, sau đó nhắm mắt lại không để ý tới Vu Thiện. Còn Vu Thiện nghi ngờ lời anh nói, anh bảo ngày mai có phóng viên phỏng vấn?

Vốn là muốn hỏi anh xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy anh đã nhắm mắt lại, bộ dạng như một chết đi được, cho nên cô ngậm miệng, vì cô biết Âu Dương Lãnh sẽ không vì mình từ chối mà hủy bỏ phỏng vấn.

Cô quay đầu nhìn quang cảnh thành phố, trong lòng nghĩ về mẹ, không phải nói về nhà thăm mẹ sao? Sao lại trở về nhà Âu Dương? “Âu Dương Lãnh, không phải anh bảo cho tôi về nhà họ Vu gặp mẹ hả?”

“Thay đổi chủ ý, chờ sau khi phóng viên phỏng vấn kết thúc thì đón mẹ em tới đây!” Đây là tất cả kế hoạch anh thay đổi khi Đinh Hoa gây loạn ở nhà hàng, mẹ cô là nhược điểm của cô, nếu như vẫn bị Vu Thành nắm thóp thì khó đảm bảo Vu Thành sẽ không sử dụng lại chiêu cũ!

“Tại sao có thể thế? Tôi muốn gặp mẹ!” Vu Thiện hoảng hốt, nếu như không phải muốn chờ gặp mẹ, cô cũng sẽ không nhẫn nhịn, bây giờ lại không thể gặp mẹ!

“Đừng làm rộn, tôi sẽ không nuốt lời.” Âu Dương Lãnh hé con mắt đen nhánh nhìn Vu Thiện hoảng hốt bên cạnh, cô lo lắng mẹ cô như vậy sao? Anh đột nhiên đổ kỵ với mẹ cô đã lấy đi tất cả lực chú ý của cô!

“Anh...” Tại sao anh ta có thể như vậy? Rõ ràng đã nói rồi lại nuốt lời, Vu Thiện trừng mắt nhìn, tức giận khiến vẻ mặt cô động lòng người, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện màu hồng, khiến Âu Dương Lãnh nhìn đến ngây dại.

“Anh muốn làm gì?” Vu Thiện phát hiện Âu Dương Lãnh thể nhưng nhích lại gần mình, vẻ mặt nhất thời bối rối, anh ta muốn làm gì?

“Em cứ nói đi!” Không đợi cô có phản ứng, Âu Dương Lãnh đã hôn lên môi cô, lần này anh dịu dàng cướp đoạt hơi thở trong miệng cô, một tay giữ chặt phía sau đầu cô, không để cô tránh nụ hôn của mình.

“Ồ ô.” Vu Thiện cố gắng né tránh môi mình không để Âu Dương Lãnh được như ý, hơi thở trên môi anh lạnh lùng, truyền vào bên trong miệng khiến cô không phản kháng được, cô không muốn bị hôn đâu.

“Mùi vị của em khiến tôi nhớ vô cùng.” Rất lâu sau Âu Dương Lãnh mới buông cô ra, nhìn môi cô bị mình làm ẩm ướt đỏ bừng, gương mặt xinh đẹp, nhất là bộ ngực phập phồng lên xuống, chỗ nào cũng hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy!” Tròng mắt Vu Thiện đầy hận ý nhìn anh chằm chằm, không hiểu tại sao anh lại muốn đối xử với mình như vậy, người không yêu nhau sao có thể hôn môi!

“Thiếu gia, về nhà rồi.” Tiếng tài xế bên ghế lái truyền tới, Vu Thiện quay đầu nhìn lại, xe đã dừng trong sân nhà Âu Dương, còn thím Lan đang đứng bên cửa sổ xe nhìn, Vu Thiện cả kinh, mới vừa rồi thím Lan thấy được bao nhiêu?

“Ừ, chúng ta xuống xe thôi.” Nói xong không để ý đến mà bước xuống xe, để Vu Thiện ở lại trong xe, cảm hận nhìn chằm chằm bóng lưng anh, trong lòng mắng anh ngàn vạn lần, anh ta quá ghê tởm.

“Cô Vu, cô không xuống sao?” Thím Lan mỉm cười nhìn Vu Thiện cảm hận bất bình phía trong xe, một màn mới vừa rồi tất nhiên bà thấy hết, thiếu gia có cảm tình với cô Vu, nếu không sao sẽ hôn cô Vu đây!

“Vâng, tôi xuống đây.” Vu Thiện vội vàng xuống xe, còn Âu Dương Lãnh đã biến mất không thấy bóng dáng, Vu Thiện đi theo thím Lan vào nhà, biết hôm nay Âu Dương Lãnh sẽ không để mình gặp mẹ, tâm tình vô cùng mất mát.

“Cô Vu, cô muốn nghỉ ngơi chưa?” Thím Lan quan tâm hỏi, nhìn ra vẻ mệt mỏi trong mắt cô, trong lòng thăm than, không phải là hai bên ba mẹ gặp mặt ư? Sao bộ dạng như không vui?

“Rồi, cháu mệt mỏi quá.” Đúng vậy, đối mặt với loại tính kẻ người nhà như vậy Vu Thiện cảm giác mình thật sự mệt mỏi, trước kia bất kể khổ sở cỡ nào, cực nhọc đến đâu, trong lòng cô luôn có hi vọng, chỉ vì cô biết mình nhất định sẽ có một ngày hết khổ, nhưng tất cả đều bị Vu Thành, người làm ba kia phá hỏng!

“Vậy nếu cô Vu có chuyện gì thì cứ việc gọi cho thím Lan.” Thím Lan đưa Vu Thiện vào phòng, sau đó tắt nhị đóng cửa lại, nhìn thân thể yếu ớt của cô Vu, cần phải chăm sóc kỹ để xinh đẹp kết hôn với thiếu gia mới được.

“Cảm ơn thím Lan.” Cô mỉm cười gật đầu, may còn có thím Lan là người đối xử tốt với mình, không khiến tâm tình cô kém xuống. Đột nhiên dưới lầu truyền tới tiếng động cơ khởi động, Vu Thiện đi tới bên cửa sổ nhìn thì thấy Âu Dương Lãnh thay quần áo âu phục, ngồi lên xe nghênh ngang rời đi.

Anh ta muốn đi đâu? Khó trách mới vừa rồi sau khi cô xuống xe, xe không lập tức lái vào nhà để xe, thì ra là Âu Dương Lãnh muốn đi ra ngoài! Chờ một chút, mình quan tâm Âu Dương Lãnh đi đâu làm cái gì chứ? Anh ta đi đâu mắc mớ gì đến mình! Cô kinh ngạc với sự thay đổi của mình!

20. Chương 20: Truyền Thông Phỏng Vấn 1

Vu Thiện tức giận quay lại ngồi vào ghế trong phòng, ngón tay vô ý vịn chặt, giận tâm tình mình thay đổi nhanh như vậy, người đàn ông thích phóng túng như Âu Dương Lãnh, chắc chắn là đi tìm phụ nữ rồi.

Vu Thiện mơ màng ngủ trên giường, trong giấc mơ nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh không ngừng nhích lại gần mình, bất kể mình né tránh như thế nào cũng không thể được. Còn hơi thở Âu Dương Lãnh càng lúc càng tới gần, khiến cô từ trong giấc mơ tỉnh lại, cô đưa tay vỗ trán, nhìn cách trang trí chỗ này, thì ra mình đang nằm mơ. lqduydon

Cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ, cũng tầm bốn năm giờ sáng, Âu Dương Lãnh vẫn chưa về, anh ta đi đâu? Vu Thiện tự nói với mình, cô chỉ là muốn biết tung tích của mẹ nên mới quan tâm anh ta đi đâu như vậy.

Hiện giờ cô không muốn quay về ngủ nữa, chọn ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Biệt thự nhà họ Âu Dương xây ở giữa lưng chừng núi, thỉnh thoảng gió từ trong rừng cây thổi tới khiến cô tỉnh táo hơn nhiều. Cô đang suy nghĩ Vu Thành muốn lợi dụng mình để chen chân vào tập đoàn Âu Dương, chẳng lẽ Âu Dương Lãnh không nhìn ra dã tâm của Vu Thành?

Suy nghĩ lúc lâu cũng không nghĩ ra điều gì, cô bỏ qua không nghĩ tiếp nữa, chỉ biết rằng ngoại trừ bảo vệ mẹ ra cô còn phải bảo vệ chính mình, trên tay cô đã có đủ tiền để cô và mẹ không phải lo vấn đề cơm áo, cho dù rời khỏi đây tới chỗ khác sinh sống cũng không có vấn đề gì.

Trời sáng, cô nghe thấy tiếng xe trở về từ sân truyền tới, cô đứng lên nhìn xuống, thấy Âu Dương Lãnh từ trên xe bước xuống, quần áo trên người có chút xốc xếch, giống như từ trong đám phụ nữ bước ra.

Quả nhiên anh ta đi tìm phụ nữ, cô chỉ biết trái tim mình rất khó chịu, Âu Dương Lãnh ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng Vu Thiện, thấy trước cửa sổ phòng cô có bóng người thấp thoáng, cô thức dậy sớm như vậy à?

Một đêm không nghỉ ngơi nhưng Âu Dương Lãnh một chút mệt mỏi cũng không có, tinh thần vẫn sáng láng như cũ. Đêm hôm qua trong bang xảy ra chút chuyện, vốn không cần anh tự mình ra mặt, nhưng anh đột nhiên muốn trở về xem tình hình thế nào, đã lâu lắm rồi anh không xuất hiện.

Nếu như không phải nhớ ra ngày hôm nay anh phải tham dự buổi truyền thông phỏng vấn thì chưa chắc anh trở về. Âu Dương Lãnh bình tĩnh bước đi lên lầu hai, thím Lan xuất hiện trong phòng, vốn là muốn gọi thiếu gia nhưng thấy anh đi lên lầu, cho rằng anh mệt mỏi nên không quấy rầy.

Âu Dương Lãnh đi tới phòng Vu Thiện nhìn cánh cửa, chỗ này là do anh tạm thời thiết kế lại, chỉ vì anh muốn cho cô một căn phòng thuộc về mình mà không phải trong căn phòng nhỏ hẹp như phòng cũ.

Không biết tối qua cô ngủ như thế nào? Có mơ thấy ác mộng hay không? Bên trong cửa, Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đứng bên ngoài, trong lòng cô dường như có một cây gai nhọn, nhắc nhở mình, Âu Dương Lãnh là một người có máu lạnh.

Quên đi, vẫn không nên quấy rầy cô, chắc hẳn bây giờ vẫn chưa muốn gặp lại mình. Âu Dương Lãnh xoay người đi vào phòng mình, anh muốn tắm rửa cả người dơ bẩn rồi nghỉ ngơi một lát, sau đó hẹn gặp truyền thông.

Nghe tiếng đóng cửa ở gian phòng bên cạnh, Vu Thiện biết Âu Dương Lãnh đã về phòng, trong lòng không khỏi tỉnh táo lại, không quên mình vẫn còn ở nhà Âu Dương, phải cẩn thận mọi thứ.

“Cô Vu, cô đã dậy chưa? Đến giờ ăn sáng rồi.” Giọng thím Lan vang lên ở cửa, bà biết chuyện lát nữa thiếu gia cùng cô Vu hẹn gặp truyền thông, còn hôm qua thiếu gia cũng đã sớm dặn dò mình, chăm sóc tốt cho cô Vu.

“Vâng, cháu đã dậy.” Vu Thiện vội mở cửa ra, ở chỗ này thím Lan là người đối xử tốt với mình nhất, cô cũng không tiếc cho bà vẻ mặt tươi cười.

“Cô Vu đến đây đi, tôi làm cháo tổ yến, đẹp da.” Thím Lan cười híp mắt nói, nghe nói phụ nữ ăn cháo tổ yến rất tốt cho da, còn cô Vu xinh đẹp như vậy, ăn vào càng tốt hơn.

“Vâng, cảm ơn thím Lan.” Vu Thiện mỉm cười với bà, lúc này Âu Dương Lãnh cũng đi ra ngoài, ba người sáu con mắt nhìn nhau, thím Lan lúng túng dời tầm nhìn, mình cản trở thiếu gia và cô Vu nói chuyện rồi.

Còn Vu Thiện và Âu Dương Lãnh nhìn nhau, đối với chuyện Âu Dương Lãnh biến mất vào tối hôm qua, Vu Thiện chỉ cúi đầu không tỏ vẻ gì cả, Âu Dương Lãnh thấy sự khinh bỉ trong mắt cô, trong lòng cũng đầy nghi ngờ, cô sao vậy?

“Thiếu gia, ăn sáng đi.” Thím Lan thấy bọn họ không nói gì, cũng không có động tác gì, cố ý lên tiếng, haizzz, bọn họ đang làm cái gì vậy?

“Ừm, đi thôi.” Âu Dương Lãnh dẫn đầu đi xuống, khi lướt qua bên người Vu Thiện mang đến mùi nước hoa, đối với hành động quyến rũ phụ nữ bên ngoài của Âu Dương Lãnh, trong lòng Vu Thiện lại càng không đếm xỉa tới.

Mấy người đi xuống lầu, còn Vu Thiện vẫn không thèm nhìn Âu Dương Lãnh, yên lặng ăn xong bữa sáng. Còn Âu Dương Lãnh cũng không có khẩu vị, vội vã xúc mấy ngụm rồi vội kéo Vu Thiện rời đi, vì buổi phóng vấn sắp bắt đầu.

Buổi họp báo đc sắp xếp ở phòng tiếp khách dưới lầu một của tập đoàn Âu Dương, chỗ đó có thể tụ tập không dưới 100 người, còn hôm nay phóng viên cũng có tầm khoảng 100 người. Cả đám người khiến Vu Thiện cau mày, cô không muốn gặp truyền thông, trong lòng cô thầm nghĩ, chỉ cần qua truyền thông, qua TV, sau này sẽ trở thành tiêu điểm chú ý, cô không muốn như vậy.

Hắc Mộc thấy Âu Dương Lãnh đi tới lập tức báo cáo với Âu Dương Lãnh: “Tổng giám đốc, tất cả đã làm xong, mời anh qua ngồi bên này trước ạ.” Hắc Mộc cung kính mời Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi xuống. Còn đám phóng viên kia nhìn thấy Âu Dương Lãnh và Vu Thiện có mặt, nhao nhao ảo tưởng chọc thủng hàng rào bảo vệ.

Vu Thiện nhìn thấy đám người nhiệt tình trước mắt, trong lòng căng thẳng nắm chặt bàn tay, sắc mặt tái nhợt, những người này thật là khủng khiếp! Mọi người thoát nhìn như muốn tiêu diệt hết cảm giác của mình, trên tay bọn họ là thiết bị chụp ảnh khiến cô càng thêm sợ.

Âu Dương Lãnh phát hiện cô hoảng hốt, đưa bàn tay to lớn của mình ra nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, anh hơi nhíu mày nhìn cô, tay cô lạnh như băng, có phải khó chịu hay không? “Em làm sao vậy?”

“Tôi... Không sao.” Phát hiện tay Âu Dương Lãnh nắm mang tới cảm giác cực kỳ ấm áp khiến cô không khỏi muốn dựa vào gần hơn, nhưng cô chống cự không để mình mềm yếu trước mặt Âu Dương Lãnh.

“Tay của em rất lạnh, nên đi khám bác sĩ!” Âu Dương Lãnh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô nói, bộ dạng thoát nhìn rất mệt mỏi.

“Không cần, tôi chỉ hơi choáng thôi.” Giả vờ nói mượn cớ rút tay nhỏ bé của mình về, cô chỉ là không có thói quen đứng trước mặt truyền thông mà thôi. Hơn nữa cô không biết tại sao Âu Dương Lãnh lại để ý mình, hai ngày nay Âu Dương Lãnh rất dịu dàng, làm cho cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

“Thật sao?” Âu Dương Lãnh là ai? Liếc thấy Vu Thiện đang nói dối, trong lòng tức giận vì cô phòng bị mình quá chặt, dường như mình là một người thừa, chuyên môn bắt nạt cô! Nhưng anh sẽ không thừa nhận mình từng bắt nạt cô!

21. Chương 21: Truyền Thông Phỏng Vấn 2

“Vâng, chờ một lát là ổn rồi.” Vu Thiện gật đầu, cô sẽ chịu đựng qua đợt gặp mặt phóng viên này, vì cô còn chưa được gặp mẹ.

“Vậy thì được, không thoải mái chúng ta có thể rời trước thời gian.” Âu Dương Lãnh trấn an cô, nghĩ thầm có thể cô chưa thích ứng gặp mặt truyền thông, cũng không chú ý suy nghĩ trong lòng cô.lquydon

“Tổng giám đốc, tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong.” Hắc Mộc đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh nói, ánh mắt khôn khéo lướt qua Vu Thiện, thấy không còn dấu vết trên mặt cô, nghĩ thầm về thương của cô đã khá lên, nhìn tổng giám đốc hình như cũng không biết mặt cô bị thương.

“Được, bắt đầu đi.” Âu Dương Lãnh phát hiện Hắc Mộc đang nhìn Vu Thiện, trong lòng sinh nghi ngờ nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì.

“Vâng, xin tổng giám đốc và cô Vu ngồi vào trước ạ.” Hắc Mộc cung kính đưa tay ra hiệu xin mời, Âu Dương Lãnh cầm tay nhỏ bé của Vu Thiện, hai người thân mật đi tới trước sân khấu. Đám phóng viên truyền

thông nhìn thấy tổng giám đốc Âu Dương thế mà quan tâm tới cô Vu như vậy, thái độ hoàn toàn khác so với những nữ ngôi sao, người mẫu trước kia!

Âu Dương Lãnh cẩn thận nắm tay Vu Thiện đi tới trước sân khấu, anh cảm giác dường như Vu Thiện run rẩy càng lợi hại hơn, cô đang sợ sao? Anh nhìn xung quanh, những phóng viên kia nhìn mình và Vu Thiện như sói đói, à, thì ra cô sợ gặp mặt phóng viên!

Hắc Mộc đợi Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi ổn định, lập tức nói với phóng viên: “Hôm nay là ngày thông báo tin mừng hôn sự của tổng giám đốc Âu Dương tập đoàn Âu Dương và đại tiểu thư của Vu thị, có gì muốn hỏi, xin mọi người đừng khách khí.”

Vu Thiện bị ép buộc đối mặt với đám phóng viên khiến cô không biết phải làm sao, nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, trong lòng cô sợ không hiểu vì sao, sắc mặt cũng khó coi. Còn bộ dạng Âu Dương Lãnh bình tĩnh, chắc vì anh đối mặt với truyền thông nhiều lần rồi.

“Xin hỏi tổng giám đốc Âu Dương và cô Vu sao lại quen biết?” Có một phóng viên to gan hỏi đầu tiên.

“Chúng tôi gặp nhau trong một lần tụ tập.” Âu Dương Lãnh mỉm cười, dường như đã sớm biết nên nói thế nào, Vu Thiện kinh ngạc quay đầu nhìn anh, nhớ tới đêm đó, hô hấp cô có chút không thông.

“Xin hỏi vì sao tổng giám đốc Âu Dương nguyện ý kết thúc cuộc sống độc thân?” Một nữ phóng viên nhìn Âu Dương Lãnh hâm mộ hỏi. Còn hội trường đại đa số là nữ phóng viên ái mộ Âu Dương Lãnh, hai mắt sáng long lanh nhìn Âu Dương Lãnh.

“Ha ha, yêu cô ấy, điều này cô ấy cảm nhận được.” Âu Dương Lãnh mập mờ đưa tay lau trán Vu Thiện trước mặt mọi người, thái độ rất thân mật, khiến tất cả phóng viên đổ kị và hâm mộ sự may mắn của Vu Thiện, còn Vu Thiện càng thêm bối rối, anh ta yêu mình?

“Ha ha, cô Vu thật hạnh phúc!” Có một phóng viên thậm chí buồn bã nhìn chằm chằm Vu Thiện, tựa như đang trách cô không nên chiếm đoạt Âu Dương Lãnh. Vu Thiện không tránh khỏi bị liếc, trong lòng thầm than sức hấp dẫn của Âu Dương Lãnh đúng là không biết tiết chế.

“Vậy tổng giám đốc Âu Dương, sau khi kết hôn anh sẽ không ra cổng trước không bước khỏi cổng trong sao?” Có một nữ phóng viên giấu cợt hỏi, cô ta cảm thấy Âu Dương Lãnh không hẳn yêu chỉ một mình Vu Thiện.

“Ha ha, xem thế nào đã, nếu như vợ không hi vọng tôi đi ra ngoài, tất nhiên tôi sẽ không đi.” Âu Dương Lãnh mập mờ nháy mắt với nữ phóng viên kia, khiến nữ phóng viên như mở cờ trong bụng.

“Nghe nói cô Vu bị tổng giám đốc Vu thị đích thân đưa lên giường tổng giám đốc Âu Dương, có phải thật vậy không?” Có một người đàn ông mang mũ miệng đeo khẩu trang hỏi, vành mũ anh ta kéo xuống rất thấp, giống như không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng của anh ta.

Lời này vừa nói ra tất cả các phóng viên đều khiếp sợ, rồi rít quay đầu nhìn phóng viên phía sau không chớp mắt, sau đó quay đầu lại nhìn Âu Dương Lãnh, sao bọn họ lại không biết tin tức quan trọng như vậy?

Âu Dương Lãnh nhìn chằm chằm vào phóng viên nam vừa nói, trông mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào anh ta, người đó ở đâu thò ra vậy? Không phải Hắc Mộc đã tiến hàng chọn lọc những phóng viên này rồi mà? Tại sao có thể có vấn đề như vậy xuất hiện?

Còn sắc mặt Vu Thiện tái nhợt như tờ giấy, chuyện xấu xa như vậy thế mà bị người ta phát hiện, mình phải đối mặt mẹ như thế nào, đối mặt với người bên ngoài như thế nào? Âu Dương Lãnh phát hiện tay cô càng lạnh hơn, vội quay đầu nháy mắt ra hiệu cho Hắc Mộc, Hắc Mộc không ngờ rằng lại có người to gan hỏi vấn đề này, anh ta đã kiểm tra từng người một, sao người kia lại trà trộn vào được? Anh ta lặng lẽ bảo bảo vệ gần đó theo dõi sát sao hắn ta.

“Tổng giám đốc Âu Dương không dám trả lời sao?” Dường như nam phóng viên kia chắc chắn Âu Dương Lãnh không dám trả lời, cố ý khiêu khích, hẳn ta may mắn có cơ hội lấy được tin tức quan trọng như vậy, làm sao có thể bỏ qua.

“Đúng vậy ư, tổng giám đốc Âu Dương, không phải anh và cô Vu là tâm đầu hợp ý sao? Sao cô Vu lại bị đưa lên giường của anh?” Có nữ phóng viên hỏi tiếp, nếu là như vậy thì không phải bọn cô vẫn còn có cơ hội leo lên giường của Âu Dương Lãnh sao?

“Vị phóng viên này, tôi không biết anh nghe được từ đâu, nhưng tôi trình trọng nói cho anh biết, cô Vu là vợ mà nhà Âu Dương lựa chọn, nếu như anh có bất kỳ phát ngôn nào bôi nhọ cô ấy, nhà Âu Dương sẽ sử dụng quyền lực truy cứu.” Trên khuôn mặt anh tuần của Âu Dương Lãnh tràn đầy hơi lạnh, lạnh lùng nhìn nam phóng viên kia, nam phóng viên bị hơi thở lạnh băng đầy người Âu Dương Lãnh khiến kinh hoảng, rất lâu sau cũng không có hành động kế tiếp.

“Như vậy tổng giám đốc Âu Dương, vấn đề phóng viên mới vừa hỏi là giả ư?” Một nữ phóng viên thất vọng hỏi, nếu như Vu Thiện bị đưa lên giường của anh ta mà có thể chiếm được sự coi trọng, như vậy cô ta cũng muốn thử một chút xem?

“Ừ, là chuyện không có căn cứ, xin mọi người đừng ồn ào thêm nữa, đối với những hành động tổn thương cô Vu, nhà Âu Dương sẽ giữ lại khởi tố bằng pháp luật.” Âu Dương Lãnh nói rõ từng câu từng chữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam phóng viên vừa nãy đang ngây ngốc, tỏ rõ lập trường.

“Ai nói không có căn cứ? Đây là có người gửi cho tôi!” Nam phóng viên bị Âu Dương Lãnh nói khiến hấn ta cảm hận, thật vất vả hấn ta mới lấy được thông tin quan trọng như vậy, hi vọng mượn cơ hội này nhanh chóng thăng chức, hiện giờ bị hăng đương nhiên hấn ta không phục, hấn ta kích động muốn chen lên trước kháng nghị Âu Dương Lãnh.

“Oh, người này thật kỳ quái, tất cả mọi người không có, tại sao anh có thể có? Chẳng lẽ anh cố ý bịa đặt chuyện?” Âu Dương Lãnh mỉm cười hỏi, nhưng đáy lòng lạnh như băng, hoàn toàn khác hấn với nụ cười trên mặt.

“Anh...” Nam phóng viên không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại nhẹ nhàng hóa giải cục diện mình sắp đặt, trong lòng càng thêm tức giận.

“Thì ra là có cố ý, lại nói, sao tổng giám đốc Âu Dương lại lừa gạt chúng ta!” Tất cả phóng viên tin tưởng Âu Dương Lãnh nói, rồi rít chỉ trích nam phóng viên, còn vẻ mặt nam phóng viên cũng rất khó coi, bây giờ hấn ta trở thành kẻ thù chung.

“Mọi người có vấn đề gì hỏi tiếp đi, Hắc Mộc, mang người quấy rối kia ra ngoài, đừng để hấn ta làm loạn buổi phỏng vấn của chúng ta.” Anh thoáng hiện nụ cười hung ác, nam phóng viên thấy thế cả người run rẩy, hiện tại hấn ta tỉnh táo lại, mình đã đắc tội Âu Dương Lãnh!

22. Chương 22: Truyền Thông Phỏng Vấn 3

“Đi thôi, đừng gây trở ngại buổi phỏng vấn của chúng tôi, quả thực mắt mặt đám phóng viên chúng tôi quá, chuyện không có căn cứ mà cũng dám nói ra.” Mọi người ào ào chỉ trích, nhất là phóng viên nữ, vị thần trong lòng các cô sao có thể bị bôi nhọ. Lequydon,n

“Xin mời.” Hắc Mộc lập tức dẫn theo mấy người bảo vệ xuất hiện sau lưng hấn ta, cưỡng ép kéo nam phóng viên ra khỏi tập đoàn Âu Dương vào nơi góc khuất, ép nam phóng viên đưa thư gửi cho hấn ta ra. Nam phóng viên bị ép buộc bắt đắc dĩ, cảm hận đưa thư giao cho Hắc Mộc, Hắc Mộc uy hiếp, nếu như nội dung bên trong lá thư bị truyền ra ngoài, thì hấn ta sẽ không còn mạng mà thấy mặt trời ngày mai.

Nam phóng viên bắt đắc dĩ gật đầu lia lịa, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải đào bới nội dung bên trong, hung hăng trả thù, nhưng ngoài mặt hấn ta làm ra vẻ như sợ sệt, Hắc Mộc thấy hấn ta ngoan ngoãn như vậy nên để hấn ta rời đi.

Còn Hắc Mộc làm xong chuyện thì quay lại bên cạnh Âu Dương Lãnh, phỏng vấn gần kết thúc, lúc nam phóng viên đặt câu hỏi tinh thần Vu Thiện đã bắt đầu hoảng hốt. Cô cho rằng những chuyện kia sẽ không bị phát hiện, bây giờ một màn không chịu nổi kia của mình bị người ta phát hiện như vậy, sau này cô đối mặt với những người khác thế nào đây! Nếu như mẹ biết, ngộ nhỡ bà không chấp nhận được, thân thể của bà vốn không khỏe bị kích thích thì làm sao bây giờ?

Âu Dương Lãnh cũng phát hiện tinh thần Vu Thiện không ổn, lập tức giao hiện trường lại cho Hắc Mộc: “Các vị, vợ chưa cưới của tôi không thoải mái, cho phép chúng tôi rời đi trước, có vấn đề gì Hắc Mộc sẽ trình bày rõ ràng cụ thể cho mọi người.” Nói xong gạt đầu với đám phóng viên, sau đó dắt Vu Thiện đi về phía lối đi chuyên dụng.

“Tổng giám đốc Âu Dương tốt quá.” Đối với việc anh rời đi, phóng viên không có một ai bất mãn, lời đồn tổng giám đốc Âu Dương đối với phụ nữ giống như quần áo, nhưng hôm nay Âu Dương Lãnh hành động ngoài dự đoán của các cô, rất tốt đối với Vu Thiện, khiến các nữ phóng viên hâm mộ Âu Dương Lãnh không cam lòng.

Hắc Mộc tự sắp xếp những câu hỏi còn lại, rất nhiều phóng viên phối hợp, vì bọn cô lấy được đầy đủ tư liệu giao cho tòa soạn, nhưng vẫn có một nữ phóng viên lòng dạ xấu xa, mơ mộng hão huyền có thể gặp mặt Âu Dương Lãnh một lần nữa, leo lên giường Âu Dương Lãnh.

Sau khi Hắc Mộc tiễn phóng viên đi lập tức trở về phòng làm việc của tổng giám đốc dưới tầng, anh ta biết tổng giám đốc chưa đi, chỉ là quay về phòng làm việc của anh. Ở buổi phỏng vấn Hắc Mộc vẫn luôn quan sát hành động của Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, khi anh ta cảm nhận được tổng giám đốc quan tâm Vu Thiện, anh ta cũng cảm giác thấy tổng giám đốc đối xử đặc biệt với Vu Thiện. Mặc dù hiện giờ chưa rõ ràng nhưng Hắc Mộc cứ có cảm giác, nếu như tổng giám đốc tiếp tục với Vu Thiện, nhất định sẽ thích Vu Thiện.

“Tổng giám đốc, tôi có thể vào không?” Hắc Mộc đi lên phòng làm việc của tổng giám đốc trên lầu 25, Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi bên trong nghe thấy câu hỏi của anh ta, đồng thời sững sốt, phỏng vấn dưới lầu đã kết thúc?

“Khụ khụ, vào đi.” Lúc này Âu Dương Lãnh đang ngồi trên ghế phía sau bàn làm việc, vốn là đang để ý tới phản ứng của Vu Thiện, bây giờ không thể không cắt đứt, vì anh biết Hắc Mộc có chuyện mới có thể yêu cầu đi vào vào lúc này.

Vu Thiện nhớ tới lúc phỏng vấn Hắc Mộc nhìn trộm mình không chỉ một lần, còn cả lời nói của phóng viên kia nữa, càng khiến trong lòng cô khó chịu, sắc mặt đã hơi chuyển hồng lại tái nhợt, cô tự nói với mình, cô phải nhẫn nhịn.

“Tổng giám đốc, đây là phong thư phóng viên vừa rồi đưa ra.” Hắc Mộc cầm thư đặt trước mặt Âu Dương Lãnh, ánh mắt len lén nhìn Vu Thiện một cái, sắc mặt cô tái nhợt như cũ, nhưng tốt hơn nhiều so với lúc này.

“Ừ, Hắc Mộc, chuyện này cậu làm tốt lắm, cậu đi ra ngoài đi.” Âu Dương Lãnh cũng không biết tại sao, thấy trợ thủ đắc lực Hắc Mộc nhìn Vu Thiện khiến anh rất khó chịu, trong lòng thầm trách Hắc Mộc thể mà dám nhìn trộm Vu Thiện.

“Vâng.” Nghe trong giọng nói của tổng giám đốc không vui, Hắc Mộc thông minh chọn rời đi, anh ta không muốn để tổng giám đốc hiểu nhầm, vì anh ta không có ý gì khác đối với Vu Thiện. Hắc Mộc rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đi ra cửa thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ em thấy thế nào?” Âu Dương Lãnh không nhìn phong thư, bỏ thư vào trong ngăn kéo khóa lại, sau đó bước tới bên cạnh Vu Thiện, chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, ừm, tốt hơn hồi này nhiều.

“Tôi không sao, cảm ơn anh.” Vu Thiện can đảm ngẩng đầu lên đối mặt với anh, nếu như không phải là Âu Dương Lãnh thì mình cũng không biết nên đối mặt với câu hỏi của phóng viên kia như thế nào.

“Em là vợ chưa cưới của tôi, điều này không thể nghi ngờ.” Âu Dương Lãnh nhìn sắc mặt cô đã không còn tái nữa, đối với năng lực thích ứng của cô có chút khen ngợi.

“Không phải là anh muốn như vậy à? Vì sao anh phải làm như vậy?” Vu Thiện muốn biết tại sao anh lại lựa chọn mình, cô không phải là mỹ nữ gì đó, có thể khiến Âu Dương Lãnh vừa gặp đã yêu, cũng không phải người có thân thể đáng kiêu ngạo gì đó, có thể trợ giúp cho nhà Âu Dương.

“Em chỉ cần chờ làm cô dâu là được rồi, còn lại không cần để ý tới.” Dường như Âu Dương Lãnh không muốn nói, xoay người trở lại ngồi vào ghế làm việc của mình, ấn điện thoại nội bộ: “Hắc Mộc, đưa cô Vu về nhà.”

“Anh nói rõ ràng đi, tại sao là tôi?” Vu Thiện thấy anh tránh câu hỏi của mình vội vàng đứng lên hỏi, không biết có phải cô nhạy cảm hay không, cô cảm giác hình như mình rơi vào trong một cạm bẫy đã sắp đặt xong.

“Tổng giám đốc, xin mời cô Vu.” Hắc Mộc xuất hiện đúng lúc, lễ phép nói với Vu Thiện, thái độ rõ ràng, Vu Thiện thấy Hắc Mộc đi vào thì trừng mắt với Âu Dương Lãnh, theo Hắc Mộc rời đi.

Nhìn cô rời khỏi, vẻ mặt Âu Dương Lãnh căng thẳng, lời mới vừa nãy của nam phóng viên hiện lên trong đầu anh, là ai đưa tin tức quan trọng như thế cho hắn ta? Anh vội cầm tài liệu kia ra xem, bên trong viết rõ chi tiết ngọn nguồn chuyện kia, nói Vu Thiện rất khó nghe. Âu Dương Lãnh nắm chặt ngón tay, rõ ràng đây chính là cố ý để phóng viên kia công bố chuyện này, mục đích là muốn Vu Thiện thân bại danh liệt.

“Tổng giám đốc, cô Vu đã về nhà.” Hắc Mộc xuất hiện trước cửa phòng làm việc, sau khi anh ta đưa Vu Thiện rời đi, biết tổng giám đốc nhất định có lời muốn hỏi mình cho nên anh ta chủ động xuất hiện.

“Hắc Mộc, cậu biết là ai đánh cô ấy? Phong thư này là ai gửi cho phóng viên?” Âu Dương Lãnh khẳng định nói, đêm đó Vu Thiện rời khỏi nhà họ Âu Dương, là Hắc Mộc ở bên cạnh cô, nhất định Hắc Mộc biết là ai đánh cô.

“Tổng giám đốc, là Đinh Hoa đánh, lúc thuộc hạ đến cô Vu vừa bị đánh, tin tức cũng là do Đinh Hoa viết.” Hắc Mộc nói chi tiết, nhưng anh ta không dám nói chính là, Vu Thành cũng đánh Vu Thiện một cái.

“Tại sao cậu không nói sớm?” Âu Dương Lãnh vô cùng tức giận vỗ bàn, chuyện lớn như vậy sao Hắc Mộc dám giấu diếm?

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi, Hắc Mộc cho rằng tổng giám đốc không muốn biết.” Hắc Mộc càng ngày càng đoán không ra ý định của Âu Dương Lãnh, không phải tổng giám đốc không thích Vu Thiện sao? Không phải chỉ là lợi dụng cô ư? Sao lại khẩn trương như vậy?

“Cậu thật là to gan, tâm tư của tôi mà cũng dám suy đoán!” Nếu như Hắc Mộc không phải là trợ thủ đắc lực nhất của mình, giờ phút này Âu Dương Lãnh ngay cả ý định giết người cũng có, cho dù Vu Thiện bị bắt nạt thì cũng chỉ có mình mới có thể bắt nạt, sao có thể bị người khác bắt nạt, nhất là Đinh Hoa.

23. Chương 23: Lam Ngọc Chết Vắn

“Xin lỗi tổng giám đốc, Hắc Mộc biết mình sai rồi.” Hắc Mộc cúi đầu, vừa mới bắt đầu anh ta cho rằng Âu Dương Lãnh chỉ lợi dụng Vu Thiện, hơn nữa Vu Thiện bị đánh, muốn anh ta ra mặt thế nào?

“Quên đi, việc ngày hôm qua làm xong chưa?” Âu Dương Lãnh thấy Hắc Mộc chân thành như vậy, mà quả thực mình không dặn dò rõ ràng, là mình không đúng khiến Hắc Mộc cho rằng mình không tốt với Vu Thiện, chuyện này không trách cậu ta được.

“Thưa tổng giám đốc đã làm xong, bà ta nghĩ rằng mình đắc tội người khác nên bị đánh.” Tối hôm qua đã giải quyết xong, anh ta ẩn thân trong bóng tối, nhìn thấy rõ ràng Đinh Hoa bị đánh bộ dạng tựa như đầu heo.

“Ừ, cậu lập tức phái mấy người âm thầm bảo vệ Vu Thiện, có gì bất thường, trước hết xác nhận cô an toàn đã rồi báo cáo cho tôi.” Âu Dương Lãnh khoát tay ý bảo Hắc Mộc đi ra ngoài, biết ngày đó Vu Thiện chịu nhục mà mình không thể xuất hiện kịp thời, anh rất chán nản.

“Vâng, tổng giám đốc.” Hắc Mộc liếc mắt nhìn Âu Dương Lãnh, sắc mặt tổng giám đốc rất khó nhìn, anh đang đang lòng Vu Thiện sao? Xem ra anh ta phải chăm chỉ bảo vệ tốt cho Vu Thiện.

“Đi ra ngoài đi.” Âu Dương Lãnh không nhìn Hắc Mộc lấy một cái, tâm tư đang đặt trên người Vu Thiện, cô không khó chịu chứ?

Hắc Mộc mở cửa đi ra ngoài, xoay người đóng cửa lại, cầm điện thoại gọi cho em trai Hắc Tử, bảo cậu ta phái người bảo vệ Vu Thiện. Sau khi Hắc Tử nhận mệnh lệnh lập tức phái mấy tinh anh bảo vệ Vu Thiện, còn Vu Thiện không phát hiện ra điều gì.

Kinh Sở không biết tại sao mình lại muốn xem TV, chỉ biết lòng mình thấy luống cuống, điều mà anh chưa từng cảm nhận, anh tự nhiên cầm điều khiển lên mở TV, dò kênh lại khiến anh phát hiện, người phụ nữ mình luôn muốn gặp, cô cứ như vậy xuất hiện trong màn hình, khiến anh không kịp phản ứng.

Ngày đó sau khi cô rời đi, Kinh Sở quay lại Sở thị phái người đi điều tra, anh vẫn cho rằng Vu Thiện là do người khác cố ý phái tới thu hút hứng thú của anh, sau đó quyến rũ anh. Nhưng vừa đi chính là nửa tháng, cũng không thấy xuất hiện nữa, còn cô vẫn còn tồn tại trong đầu óc của mình, đuổi đi không được.

Cho nên anh lại bảo người theo dõi sát sao ở bên phía người kia, vì anh cho rằng Vu Thiện là người của anh ta, không ngờ rằng cô lại là đại tiểu thư của Vu thị. Còn cô cứ như vậy xuất hiện trên TV, thân phận của cô lại là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh! Người đó không được xem là quen biết nhà Âu Dương, ở thành phố S nhất cử nhất động của nhà Âu Dương đều có ảnh hưởng! n

Cho dù mình dốc hết toàn lực cũng chưa chắc có thể rung chuyển nhà họ Âu Dương, mặc dù mình chưa đến nỗi yêu cô, nhưng cô là người phụ nữ duy nhất khiến mình hứng thú, còn anh muốn làm quen với cô.

“Chu Minh, vào đây.” Kinh Sở giơ tay lên ấn số nội bộ, bảo trợ thủ đặc lực là Chu Minh đi vào.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì ạ?” Chu Minh lễ phép đi vào hỏi, ở trong công ty, từ trước tới giờ tổng giám đốc không chủ động tìm mình, lúc nào cũng dựa theo lịch làm việc mình sắp xếp trong ngày.

“Cậu đi điều tra tất cả tư liệu về Vu Thiện, phải chi tiết cặn kẽ.” Kinh Sở liếc nhìn Chu Minh, Chu Minh này làm việc không phạm sai lầm, nhưng con người hơi cứng nhắc.

“Tổng giám đốc, anh nói Vu Thiện là cô ấy?” Chu Minh cũng chú ý tới bản tin hôn sự của nhà Âu Dương và nhà họ Vu trong TV, anh ta không hiểu nhìn Kinh Sở, cô và Sở thị có quan hệ gì?

“Bảo cậu làm thì đi làm đi, đâu ra nói nhảm nhiều như vậy.” Kinh Sở bị Chu Minh hỏi có chút chột dạ, mặc dù Chu Minh hơi máy móc nhưng cảm giác rầy nhậy bén, một chút gió thổi cỏ lay cũng suy đoán ra được.

“Dạ.” Chu Minh dứt khoát nhận lệnh, trong lòng có chút ngoài ý muốn khi thấy tổng giám đốc để ý Vu Thiện như vậy, lúc nào thì tổng giám đốc có hứng thú với phụ nữ. Kể từ sau khi người phụ nữ kia ra đi, đã lâu lắm rồi tổng giám đốc đã không còn quan tâm tới phụ nữ như thế nữa.

“Đi ra ngoài đi.” Kinh Sở phát tay ý bảo Chu Minh đi ra ngoài, tâm tư vẫn còn dừng trên TV, cô đẹp hơn rất nhiều so với hôm trước, quả thực là thiên sứ hóa thân, mùi thơm trên người cô dường như vẫn còn ở trong mũi mình, mùi thơm của cô rất giống người kia, nhưng anh biết cô không phải là cô ấy.

Cô ấy trong trí nhớ, dịu dàng xinh đẹp, còn Vu Thiện là hình tượng hoạt bát đáng yêu, còn có sự mạnh mẽ ẩn giấu bên trong, hợp thể như vậy thật sự rất hấp dẫn anh, anh muốn gặp lại cô một lần.

Trên đường Vu Thiện ngồi xe Âu Dương Lãnh đưa về, cô vẫn một mực nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong đầu cô trống rỗng, cô không biết mình đang nhìn cái gì. Cô cũng không muốn cảm nhận, cô muốn tâm tư mình trống rỗng, như vậy mình sẽ không nhớ tới những chuyện không chịu nổi kia nữa.

“Cô Vu, đến nhà rồi.” Tài xế đỗ xe trong sân quay đầu nói với Vu Thiện dường như đang xuất thần, anh ta thường chở Vu Thiện nên ít nhiều gì cũng đoán được tâm tình của cô, anh ta cảm thấy thiếu gia làm việc có chút quá đáng, dù sao cô Vu cũng là con gái, không nên phải chịu đựng những chuyện khó chịu đó.

“Ồ, cảm ơn.” Vu Thiện lấy lại tinh thần, trong lòng chán nản, mình làm trò cười trước mặt người khác. Cô lập tức xuống xe cúi đầu chào tài xế, tài xế gật đầu sau đó lái xe vào trong nhà để xe.

“Thiện Nhi, Thiện Nhi!”

Lúc Vu Thiện đang muốn đi vào thì nghe giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới, quay đầu nhìn lại, là học trưởng Lam? Sao anh tới đây? Vu Thiện vội vã đi tới cổng chính, còn bảo vệ đang ngăn Lam Ngọc lại, muốn đuổi anh ta rời đi.

“Thiện Nhi, sao em lại phải ở chỗ này?” Lam Ngọc chất vấn hỏi, anh ta thấy chuyện hôn sự của Vu Thiện và Âu Dương Lãnh ở trên TV nên vội vàng tìm địa chỉ nhà Âu Dương chạy tới hỏi, muốn biết trong lòng cô gái kia có phải muốn gả cho người khác hay không!

“Học trưởng Lam, anh về đi, ở đây không phải là chỗ anh nên tới.” Vu Thiện giơ tay cản hành động của bảo vệ, sau đó đối mặt với Lam Ngọc. Cô thấy học trưởng Lam Ngọc vẫn còn rất quan tâm tới mình thì trong lòng cảm kích, bất kể mình có bao nhiêu khổ sở và tủi thân, học trưởng Lam Ngọc cũng sẽ tỉ mỉ an ủi và khích lệ mình, không có anh ấy thì cũng không có mình ngày hôm nay.

“Thiện Nhi, em có thể đi ra không? Học trưởng muốn mời em ly café.” Cách cánh cửa nói chuyện không tiện, hơn nữa còn có người thứ ba ở đây, có mấy lời anh ta muốn đối mặt để hỏi.

“Thật xin lỗi cô Vu, thiếu gia đã nói cô không thể đi ra ngoài.” Bảo vệ còn chưa đợi Vu Thiện hỏi đã lạnh lùng cắt ngang lời Lam Ngọc, nhìn tên tiểu tử này cũng biết là thêm muốn sắc đẹp của cô Vu, mơ hồ muốn cướp thiếu phu nhân đi.

“Học trưởng Lam, anh về đi, có cơ hội em sẽ tìm anh.” Vu Thiện khó xử nói, không phải cô không muốn đi ra ngoài mà là cô không thể nào đi ra ngoài, bởi vì cô ở đây hoàn toàn không có tự do.

“Em sợ anh ta sao? Tại sao không dám ra ngoài?” Lam Ngọc có chút không thể tiếp nhận hỏi, với năng lực của Vu Thiện, trang bị như vậy có thể ngăn cản cô sao? Cho dù bảo vệ cũng không thể cản cô đâu.

“Học trưởng Lam!” Vu Thiện không ngờ Lam Ngọc sẽ dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện, đáng vẻ vội vã này đã không còn thấy tao nhã như ngày thường nữa, còn có trong mắt anh xuất hiện trách móc khiến lòng cô rất khó chịu.

Hết chương 23

24. Chương 24: Lam Ngọc Chất Vấn 2

“Tại sao em không dám phản kháng? Em vốn không thích Âu Dương Lãnh!” Lam Ngọc hoàn toàn không để ý tới tâm tình của Vu Thiện, anh ta chỉ biết rằng nếu như mình không phát tiết ra ngoài thì trái tim anh ta sẽ rất khó chịu. Lquidon

“Học trưởng Lam!” Vu Thiện không ngờ rằng Lam Ngọc sẽ kích động như vậy, trong lúc nhất thời không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Lam Ngọc. Từ trước tới giờ học trưởng vẫn rất hiểu mình, tại sao học trưởng Lam Ngọc lại biến thành như vậy?

“Thiện Nhi, nếu không thích Âu Dương Lãnh thì đừng gả cho anh ta!” Lam Ngọc thấy Vu Thiện hoang mang, biết mình có thể tác động tới Vu Thiện nên càng muốn thuyết phục cô. Minh đứng sau lưng cô bảo vệ lâu như vậy, tự nhận là người hiểu rõ cô nhất, biết cô hoàn toàn không thích Âu Dương Lãnh.

“Học trưởng Lam, chuyện này đã không còn đường quay lại, anh đừng nói nữa.” Vu Thiện cúi đầu, biết học trưởng Lam vẫn luôn hiểu rõ tâm tình của mình, nhưng nếu như không phải mẹ ở trong tay Vu Thành, cô vốn không cần đi tới bước này!

“Thiện Nhi, em không phải là người yếu đuối, chuyện hôn nhân đại sự không thể làm trò đùa!” Lam Ngọc lo lắng hỏi, nhìn vẻ mặt Vu Thiện, cô thỏa hiệp?

“Học trưởng Lam, cảm ơn anh đã chăm sóc em những năm vừa qua, Thiện Nhi sẽ ghi nhớ sự quan tâm đó.” Vu Thiện biết Lam Ngọc hi vọng mình sống tốt, nhưng cô đã quyết định, dù sao sớm muộn gì cô cũng phải lập gia đình, gả cho ai chả giống nhau.

“Thiện Nhi, em làm lòng anh tổn thương quá, tại sao em có thể cam chịu vậy?” Lam Ngọc không ngờ rằng Vu Thiện thế mà lại đồng ý chuyện kết hôn, như vậy tất cả cố gắng của mình không phải là uổng phí sao! Không được, anh ta vì Vu Thiện mà bỏ ra nhiều như vậy, tại sao không thể nhận được sự đáp đền!

“Học trưởng Lam, anh làm sao vậy?” Bị hành động quá khích của Lam Ngọc dọa sợ, cô nghi ngờ nhìn Lam Ngọc, tại sao học trưởng Lam Ngọc lại khấn trương chuyện mình kết hôn như thế?

“Cậu nói đủ chưa, cô Vu mệt rồi, cậu đi đi.” Bảo vệ nhìn không nổi nữa, tiểu tử này càng nói càng quá đáng, lại dám xúi giục cô Vu hủy hôn.

“Anh được xem là gì mà dám đuổi tôi!” Lam Ngọc bị người bảo vệ trước mặt này xua đuổi nhiều lần, trong lòng bất mãn, cộng thêm thái độ của Vu Thiện khiến anh ta rất không hài lòng.

“Tại sao không dám? Cậu đứng trước cửa nhà họ Âu Dương xúi giục vợ chưa cưới của tôi hủy hôn, riêng tội này đủ để cậu vào tù!” Âu Dương Lãnh chậm rãi từ chỗ bóng tối đi ra, hung ác nhìn Lam Ngọc và Vu Thiện, anh đứng chỗ này nghe đủ lâu, không nghĩ tới chàng trai này lại thích Vu Thiện.

“Thiếu gia, anh đã về.” Bảo vệ cao hứng hỏi, thiếu gia xuất hiện thật đúng lúc, nhanh đuổi cái người đứng đây ảo tưởng muốn xúi giục cô Vu hủy bỏ hôn lễ rời khỏi đây đi.

“Âu Dương Lãnh?”

“Âu Dương Lãnh?” Vu Thiện thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện vào lúc này thì có chút kinh ngạc, không phải anh nói có chuyện cần xử lý nên bảo mình về trước sao?

“Ừ, cậu làm không tệ, tăng lương cho cậu.” Âu Dương Lãnh mỉm cười nói với bảo vệ, người bảo vệ này rất tận tâm với nghề.

“Cám ơn thiếu gia!” Về mặt bảo vệ hơn hử, không nghĩ tới thiếu gia lại hào phóng thế.

“Âu Dương Lãnh, anh có phải là đàn ông không vậy! Thế mà lại hèn hạ như thế, dùng thủ đoạn ép buộc Vu Thiện gả cho anh! Quá ghê tởm.”

Lam Ngọc thấy Âu Dương Lãnh vẫn bình thản ung dung như vậy, lửa giận trong lòng bị đốt cháy, bảo bối anh ta cực khổ bảo vệ, không ngờ lại bị người ta nhanh chân đến trước.

“À? Thiện Nhi, sao em không nói với cậu ta, là em thích tôi mới có thể nguyện ý gả cho tôi?” Âu Dương Lãnh chậm chậm bước vào cổng, bảo vệ lập tức cho anh đi vào, duy chỉ có Lam Ngọc đứng bên ngoài.

“Anh... Có gan thì đừng ép buộc Thiện Nhi.” Lam Ngọc xem thường hành vi xấu xa của Âu Dương Lãnh, là đàn ông thì không nên ép buộc kẻ yếu, hơn nữa anh ta chỉ đang lợi dụng Thiện Nhi. Ai mà không biết nhà Âu Dương quan trọng nhất là môn đăng hộ đối, huống chi Thiện Nhi là cô gái không có ba.

“Thiện Nhi, tại sao em không nói gì? Đừng sợ, anh sẽ ở sau lưng ủng hộ em.” Âu Dương Lãnh cười lạnh lùng, đến gần bên người Vu Thiện, mập mờ lấy tay ôm eo cô, lộ vẻ ân ái trước mặt Lam Ngọc.

“....” Vu Thiện hoàn toàn không dám nói lời nào, vì cô cảm giác trên người Âu Dương Lãnh tỏa ra hơi thở lạnh lùng, con có ánh mắt khát máu. Mặc dù biểu hiện vô cùng thong dong bình tĩnh, nhìn như không hề có ác ý, nhưng Vu Thiện vẫn cảm giác được ma quỷ đang di chuyển ngầm trong con người Âu Dương Lãnh.

“Vu Thiện, em đừng sợ, học trưởng Lam sẽ bảo vệ em.” Lam Ngọc thấy Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ôm trong lòng càng thêm căm hận, ngọn lửa trong đôi mắt bắn thẳng đến trên người Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh quả thực là đồ tiểu nhân hèn hạ.

“Thiện Nhi, em không nói thì tôi không biết có chuyện gì xảy ra đâu nhé.” Âu Dương Lãnh vui đùa vào cổ cô, mập mờ để lại một chuỗi dấu vết, ở trước mặt Lam Ngọc, hành động của anh chính là ác ma. Còn Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh uy hiếp, đối với hành động của Âu Dương Lãnh không có cách nào phản kháng, anh ta nói muốn đối phó với học trưởng Lam sao? Tại sao có thể!

“Học trưởng Lam, em thích anh ấy, là em tự nguyện gả cho anh ấy, anh về đi.” Vu Thiện lo lắng nói, học trưởng Lam mà tiếp tục dây dưa thì đối với anh chỉ có điểm xấu. Mặc dù cô không biết Âu Dương Lãnh muốn đối phó với anh như thế nào, nhưng nếu như vì mình mà khiến học trưởng bị tổn thương, cô nhất định sẽ rất khó chịu.

“Thiện Nhi, em... Tại sao có thể nói như vậy?” Về mặt Lam Ngọc đau khổ, trợn trừng mắt nhìn Vu Thiện, không ngờ Thiện Nhi lại tự nguyện? Tại sao phải như vậy?

“Cậu nghe thấy chứ, Thiện Nhi là của Âu Dương Lãnh tôi, không tiền.” Mới vừa nãy anh đứng trong bóng tối nghe thấy bọn họ nói chuyện, khi đó tim anh có ngọn lửa vô danh thiêu đốt. Cũng biết Vu Thiện vì bảo vệ người đàn ông trước mắt khỏi sự công kích của anh, mới có thể nói như vậy, nhưng nhìn bộ dạng kia của cậu ta Âu Dương Lãnh chợt mất hứng thú trêu chọc Lam Ngọc, vì anh muốn khiến người dám mơ ước người phụ nữ của anh phải trả giá thật đắt. Âu Dương Lãnh cứng mặt, ôm eo Vu Thiện, cường thế nhưng không mất phần dịu dàng ôm lấy Vu Thiện rời đi, rồi nháy mắt với bảo vệ, người bảo vệ kia hiểu ý.

“Đừng đi! Thiện Nhi, em nói cho anh biết đây không phải là sự thật đi!” Lam Ngọc thấy bọn họ thân mật rời đi, ngọn lửa đổ kị trong lòng bốc cháy, còn bộ dạng thuận theo của Vu Thiện khiến anh ta cảm thấy rất chướng mắt.

“Học trưởng, anh về đi.” Vu Thiện không đành lòng quay đầu lại, trong lòng càng không nỡ đành lòng Lam Ngọc, nhưng vì không để Âu Dương Lãnh đối phó với anh, Vu Thiện quay đầu nhìn lại Lam Ngọc một lần nữa, sau đó hạ quyết tâm sắt đá theo Âu Dương Lãnh rời đi.

“Thế nào, không bỏ được à? Muốn quay lại an ủi cậu ta?” Âu Dương Lãnh không phát hiện giọng điệu của mình cực kỳ giống người nửa đêm bắt được vợ ngoại tình. Giọng nói chua xót, mới vừa rồi ánh mắt Vu Thiện không bỏ được Lam Ngọc khiến trái tim anh rất bất mãn, bàn tay đặt ngang hông cô dùng sức siết chặt.

“Á, đau...” Vu Thiện cố chịu đựng sự siết chặt của Âu Dương Lãnh trên người mình, vì học trưởng Lam, chút đau đớn này cô có thể chịu, Âu Dương Lãnh thấy bộ dạng Vu Thiện mặc kệ anh định đoạt thì trong lòng tức giận.

“Thiện Nhi, em nói cho anh biết đây không phải là sự thật đi!” Lam Ngọc vẫn còn kêu gào, anh ta không cam lòng, Thiện Nhi là của anh ta, là cô gái anh ta một lòng muốn cưới, anh ta không cho phép người đàn ông khác có được.

25. Chương 25: Bị Đánh Thành Đầu Heo

“Còn chưa đi, có phải muốn báo cảnh sát hay không?” Bảo vệ thấy thiếu gia và cô Vu đi xa thì nở nụ cười xấu xa, khiến lửa giận của Lam Ngọc càng bùng cháy, một tên bảo vệ nhỏ lại dám uy hiếp người nổi nghiệp Lam thị! lewuydon

“Tốt nhất anh đừng kiêu ngạo như vậy, tôi sẽ khiến anh phải trả giá đắt.” Lam Ngọc thấy Vu Thiện và Âu Dương Lãnh đã không còn bóng dáng, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với bảo vệ nữa, tức giận bất bình xoay người rời đi, nhất định anh ta sẽ không buông bỏ ý nghĩ thuyết phục Vu Thiện rời khỏi Âu Dương Lãnh.

“Hừ, có giỏi thì phi ngựa tới đây.” Bảo vệ tuyệt đối không thèm để ý tới lời uy hiếp của Lam Ngọc, làm mặt quỷ với Lam Ngọc, Lam Ngọc giận đến mặt tái xanh nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể hậm hực rời khỏi đó, lúc rời đi không quên trừng mắt liếc nhìn bảo vệ một cái.

“Hừ, oắt con vô dụng.” Bảo vệ nhìn theo bóng lưng Lam Ngọc rời đi nhở một bãi nước miếng, đàn ông như vậy dựa vào cái gì mà muốn tranh giành cô Vu? Cũng không nhìn vào bộ dạng của mình thử xem!

“Tình nhân của em? Trái tim em thật độc ác!” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện đi thẳng vào nhà, vốn anh đi làm ở công ty, nhưng vì biết đêm đó cô bị đánh, không yên lòng về cô, lại chẳng nghĩ tới phải chứng kiến cảnh cô dụ dỗ đàn ông trước cửa nhà mình!

“Không phải vậy, anh ta chỉ là đàn anh thôi.” Vu Thiện vội nói, rất sợ vì quan hệ với mình mà bị liên lụy không đáng có tới Lam Ngọc. Mặc dù ở chung một chỗ với Âu Dương Lãnh không lâu, nhưng cô cảm nhận được Âu Dương Lãnh không dịu dàng như bề ngoài, mà là tràn đầy khát máu.

“Nóng lòng như thế làm cái gì?” Âu Dương Lãnh đưa tay đẩy Vu Thiện ngồi xuống ghế sofa, cười lạnh lùng nhìn Vu Thiện căng thẳng, anh thì không muốn thấy, như vậy sẽ khiến cơn khát máu trong cơ thể anh nổi lên.

“Anh đừng làm tổn thương anh ấy!” Vu Thiện vội nói, cô luôn cảm thấy hôm nay Âu Dương Lãnh không giống bình thường, rốt cuộc anh ta đang tức giận cái gì? Còn bộ dạng lo lắng của Vu Thiện càng khiến Âu Dương Lãnh cảm thấy chướng mắt.

“Tại sao muốn tôi đừng tổn thương cậu ta, điều kiện của em là gì?” Âu Dương Lãnh vây hãm cô giữa ghế sofa và lồng ngực anh, gương mặt tuần tú gần kề gò má cô, nhìn vào mắt cô, giống như đang nghiên cứu cô.

“Anh... Muốn thế nào?” Vu Thiện né tránh ánh mắt anh, né tránh gương mặt tuần tú của anh đang nhích lại gần mình, trong lòng lại hận chính mình, tại sao mình phải chịu Âu Dương Lãnh ác ý làm nhục! lequydoon

“Chỉ cần em cách xa cậu ta, tôi sẽ không tính toán.” Anh cứng mặt, trong lòng hừ lạnh, không tính toán không có nghĩa là sẽ không dạy dỗ cậu ta, dám mơ tưởng người phụ nữ của anh, cần phải trả giá cao.

“Được, chỉ cần anh đừng làm tổn thương anh ấy!” Vu Thiện thỏa hiệp, chỉ cần học trưởng Lam ổn, chút nhục nhã này cô có thể chịu được, học trưởng Lam hi sinh đủ nhiều vì mình rồi.

“Cút!” Âu Dương Lãnh chính tai nghe lời cam kết của Vu Thiện, ngược lại trong lòng mất hứng, ngọn lửa trong ngực thiêu đốt thần kinh anh. Thấy Vu Thiện nhìn mình đề phòng thì anh không thoải mái, hạ giọng nói ra lời lạnh lùng tàn nhẫn, không quan sắc mặt Vu Thiện khó chịu, hắt tay cô ra, giống như đang hắt thứ vi khuẩn nào đó, khiến sắc mặt Vu Thiện càng thêm trắng bệch.

Vu Thiện lùi ra khỏi ngực anh, rồi ngã nhào một vòng, nhanh chóng rời đi, cũng chẳng thêm quần chân mình vẫn còn hơi khó chịu, cũng không quan người phía sau khi thấy chân cô hơi khập khiễng thì lo lắng, chỉ cảm thấy trái tim mình rất khó chịu, cô nhất định phải cách xa anh.

Thấy Vu Thiện tránh mình như trốn tránh dịch bệnh, con người anh thoáng hiện lên ngọn lửa, nắm chặt quả đấm, chân cô sao thế? Âu Dương Lãnh không biết mình đã bắt đầu quan tâm tới Vu Thiện, chỉ nghĩ rằng tất cả đồ vật của mình đều không muốn đàn ông khác mơ tưởng tới.

“Oái, ông nhẹ một chút chứ, đau quá.” Trong khu nhà cao cấp, người giúp việc đi ngang qua lầu hai thỉnh thoảng nghe thấy trong phòng trên lầu hai truyền tới giọng mập mờ, giọng điệu đó khiến người ta nghe thì cho rằng đang rên rỉ khi làm chuyện kia, và người trẻ tuổi nghe không hiểu rõ ràng.

Trong phòng trên lầu hai, Vu Thành đang bôi thuốc giùm Đinh Hoa bị đánh thành đầu heo, trong lòng nghi ngờ, từ sau khi bàn xong chuyện hôn sự của con gái, mình đi làm một mình Đinh Hoa ra ngoài dạo phố thì bị người ta kéo tới góc tối, bị người ta đánh cho thành đầu heo, là ai đánh bà ấy thành như vậy?

Chỉ thấy vón gương mặt xinh đẹp quyến rũ bị người ta đánh cho chỉ còn lại đôi mắt là bình thường, mặt sưng một mảng, có máu ứ bên trong, nhất là miệng, chưa tới mười ngày nữa chắc sẽ không biến mất.

“Ông còn không nhẹ một chút! Muốn đau chết tôi hả.” Bà ta tức giận trợn mắt nhìn Vu Thành một cái, nghĩ đến không hiểu vì sao mình bị đánh thì trong lòng căm giận, nghĩ đến bộ dạng xinh đẹp như hoa thể mà bị đánh thành đầu heo, sau này sao bà ra ngoài gặp người ta đây!

“Đáng đời, sớm bảo bà đừng nên tùy tiện đắc tội với người khác, giờ thì tốt rồi, xứng đáng bị đánh chết.” Vu Thành cũng tức giận trừng mắt trả lại, ban ngày không đi làm để bôi thuốc cho bà ta, không cảm kích thì thôi, còn bày ra sắc mặt cho mình nhìn.

“Không phải là chỉ nói mấy câu chọc ngoáy sao? Đáng giá để tìm người đánh tôi à!” Đinh Hoa cũng giận đến không chịu được, bà chỉ vô ý mắng người phụ nữ kia mấy câu mà thôi, bà ta liền phái người tới đánh mình, cơn tức này sao nuốt xuống được!

“Bà đừng ở đây gây sự nữa! Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Bình thường mình cưng chiều bà ta, nhưng không biết bà ta lại vì thua mất hết mặt mũi mà mắng người phụ nữ cùng chơi bài mặt chược, lần này thì tốt rồi, bị dạy dỗ.

“Hừ, chờ tôi khỏe nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ lại.” Đinh Hoa cũng không phải là kẻ ăn chay, nếu mọi người bắt nạt thì sao bà ta có thể không báo thù chứ.

“Bà còn chưa nhận được bài học? Đến lúc đó đừng kéo tôi xuống nước.” Vu Thành hừ lạnh, Đinh Hoa này bị mình làm hư. Ông ta cũng biết rõ bối cảnh những phụ nữ chơi mặt chược cùng bà ta, trong đó có một người được thủ lĩnh hắc đạo bao nuôi, mặc dù không phải vô cùng cưng chiều nhưng đặc tội với người này từ đầu tới cuối không có gì tốt.

“Ông đừng có xía vào, tôi biết phải làm thế nào!” Đinh Hoa khinh thường nhìn Vu Thành một cái, sao bà ta không biết thì ra Vu Thành sợ phiền phức như vậy chứ? Hừ, đàn ông không có tiền đồ! Nếu không phải nhìn trúng giá trị thân thể ông ta thì sao có thể uất ức mình làm tiểu tam cho người này!

“Mặc kệ bà.” Vu Thành phất tay áo rời đi, không chịu liếc mắt nhìn bà ta thêm một cái, người phụ nữ này xứng đáng bị đánh, nếu không phải bà ta đẹp, còn biết cách hầu hạ mình, thì còn lâu ông ta mới quản việc sống chết của bà ta.

Hết chương 25

26. Chương 26: Đánh Người

Vu Thiện ở trong nhà họ Âu Dương được xem là cô gái ngoan ngoãn, lạnh lẽo nhưng không phải không cảm thấy sự tồn tại của cô, quần áo bình thường đã khiến người ta không dời được con mắt. Hôm nay Âu Dương Lãnh đi làm từ sáng sớm, Vu Thiện vốn cho rằng Âu Dương Lãnh như Nhị thế tổ vậy, thật sự có rất ít khi nghiêm túc. lequy/don

Quên đi, không nghĩ tới anh ta nữa, vì hôm nay là thứ ba cô không có lớp cho nên cô chọn ra ngoài đi dạo phố, thám Lan đặc biệt bảo tài xế đi ra ngoài cùng Vu Thiện, trong lòng ông có cảm tình với Vu Thiện, có thể cảm thấy cô như con gái của mình, muốn thân thiết hơn.

Ngồi lên xe, Vu Thiện mỉm cười phất tay với thám Lan, sau đó bảo tài xế lái xe đi, xe chậm rãi chạy trên đường, Vu Thiện cũng không biết mình muốn mua gì chỉ nhìn những cửa hàng rực rỡ muôn màu bên đường, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng quần áo khá yên tĩnh, rồi bảo tài xế đứng bên ngoài đợi.

Người xui xẻo đứng uống nước cũng sẽ ghen, giống như bây giờ, cô chỉ là muốn dạo phố, thả lỏng tâm tình mấy ngày nay buồn bực, nhưng lại gặp phải một người phụ nữ không muốn nhìn thấy nhất, nhất là có lòng thù địch với cô rất sâu sắc.

Cô chỉ là cô dâu Âu Dương Lãnh tùy tiện bắt về, hoàn toàn không liên quan đến tình yêu, tại sao phải chịu công kích của những người phụ nữ đó? Nghĩ đến ngày đây mình không tránh khỏi bị đánh một bạt tai, tức giận trong lòng dâng cao, không đánh được Âu Dương Lãnh thì đánh người phụ nữ của anh ta cũng có thể chứ? Dù sao cô cũng mang tiếng vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh.

“Hừ, tiện nhân không biết xấu hổ! Còn dám xuất hiện trước mặt bản tiểu thư!” Vẻ mặt Mỹ Nhi tươi cười, khẽ giơ ngón tay đỏ vào Vu Thiện, người vừa bước vào cửa, sắc mặt không thân thiện nhìn chằm chằm vẻ mặt xinh đẹp của Vu Thiện. Người này chính là người phụ nữ đã nằm trên giường của Lãnh hôm ấy, cô ta chiếm đoạt vị trí vốn thuộc về mình, sao không khiến cô ta tức giận được chứ? Ngày hôm qua TV tuyên bố chuyện hôn sự của hai người càng thêm kích động cô ta.

“Ai là tiện nhân, cô rõ ràng hơn cả tôi chứ?” Vu Thiện lạnh lùng nhìn chằm chằm bộ ngực Mỹ Nhi đang tức giận bất bình, người phụ nữ trước mặt mặc quần áo để lộ cơ thể mới là tiện nhân đấy chứ? Người phụ nữ này rất đẹp, vẻ đẹp thuộc kiểu diễm dúa, nhưng những người phụ nữ như vậy thường không có đầu óc.

“Cô nói gì? Cô dám nói cô không dùng thủ đoạn giở trò nằm trên giường của Lãnh!” Mỹ Nhi bị thái độ của Vu Thiện khiến bộ ngực phập phồng không ngừng nghỉ, cô ta sao chịu nổi sự sỉ nhục này.

“À, con mắt nào của cô nhìn thấy? Tôi chỉ biết là có người không biết xấu hổ giở chân dụ dỗ người đàn ông của tôi thôi!” Vu Thiện cười châm biếm, cô sẽ đòi lại cái tát tay mà mình bị, cô không phải là đứa bé không biết đánh trả năm đó.

“Đàn ông của cô là ai, không biết xấu hổ, Lãnh mới là người đàn ông của tôi!” Mỹ Nhi bị Vu Thiện chọc giận không nhẹ, rõ ràng Lãnh không thích Vu Thiện tại sao ngay trước mặt mọi người lại tuyên bố hôn sự cùng cô ta, cô có gì kém hơn Vu Thiện?

“Mỹ Nhi, cô ta là ai vậy?” Người phụ nữ bên cạnh Mỹ Nhi không cam lòng bị xem nhẹ, vội vàng đứng lên hỏi, cô ta và Mỹ Nhi cùng đi dạo phố, muốn ăn mặc đẹp một chút để mấy ngày sau tham dự bữa tiệc do nhà Âu Dương tổ chức, nên mới đi tới cửa hàng này, phát hiện quần áo chỗ này không tệ, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp một người phụ nữ không cùng đẳng cấp với bọn cô gây gổ với bọn cô.

“Người phụ nữ ảo tưởng muốn dụ dỗ Lãnh! Châu Nhi, chúng ta cùng nhau dạy dỗ cô ta!” Lửa giận trong lòng Mỹ Nhi đã bắt đầu thiêu đốt, cô ta tuyệt đối không cho phép Vu Thiện phá hư hạnh phúc của mình, hơn nữa ngày đó mình có thể đánh cô ta, hôm nay cũng có thể vậy.

“Được, phụ nữ như vậy đáng bị đánh.” Châu Nhi, người phụ nữ bên cạnh cũng thầm mên Âu Dương Lãnh, nhưng Âu Dương Lãnh một đầu ngón tay cũng không chạm vào cô ta, chỉ ở cùng Mỹ Nhi, nghe lời Mỹ Nhi, nên trong lòng cũng ghét Vu Thiện.

“Chỉ bằng các người?” Vu Thiện khinh thường nhìn hai người phụ nữ muốn chửi nhau một cái, trong mắt toàn ý mỉa mai khinh miệt, khiến hai người phụ nữ vốn vì không chiếm được vị trí đại thiếu phu nhân nhà Âu Dương mà đỏ kị đỏ mắt, càng thêm giận dữ.

“Để cho cô nếm thử một chút sự lợi hại của chúng tôi, để cô không dám xuất hiện trước mặt Lãnh.” Châu Nhi bị giọng nói khinh miệt của Vu Thiện kích động thân thể run rẩy, không phải là sợ mà vì tức giận, khi cách một khoảng gần liền vung cái tát lên mặt Vu Thiện.

“Hừ, rất không biết tự lượng sức mình!” Từ nhỏ Vu Thiện vì kẻ sinh nhai hàng ngày đã làm đủ mọi chuyện, sức lực mạnh hơn phụ nữ bình thường, huống chi là hai thiên kim tiểu thư được cưng chiều từ bé. Vu Thiện nhìn thấy tránh được quả đấm của Châu Nhi, sau đó duỗi chân một cái, thừa dịp lúc chân Châu Nhi nghiêng về phía trước, cô nhảy qua cản cô ta giữ vững cơ thể, “Bốp” một tiếng đánh lên mặt Châu Nhi, một cái tát này không chút lưu tình, đánh cho mặt Châu Nhi nghiêng về một bên.

“Đây là dạy dỗ cô, Âu Dương Lãnh là người đàn ông của tôi!” Sau khi Vu Thiện đánh một tát, phui phui tay, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Mỹ Nhi, mình biểu lộ chiêu này khiến cô ta ngạc nhiên chứ?

Còn Châu Nhi thì bị đánh ngã nhào trên đất, tay nhỏ bé bụm lấy gò má, khóe miệng có chút máu chảy xuống, cô ta không tin mình lại bị đánh, từ nhỏ không phải mọi người đều thuận theo mình sao?

“Cô muốn chết!” Trong nháy mắt Mỹ Nhi bị dọa sợ, nhưng trời sinh can đảm bản tính xấu xa khiến cô ta dám đối mặt với Vu Thiện tràn đầy hận ý. Từ trước tới giờ không có người phụ nữ nào dám phách lối trước mặt cô ta, cô ta nâng bàn tay nhỏ bé lên, không để ý tới chỗ này vì cái tát lúc nãy mà thu hút sự chú ý của rất nhiều người, cô ta muốn đánh tan vẻ mặt tươi cười chướng mắt của Vu Thiện, không ai dám phách lối ngang ngược trước mặt cô ta!

“Muốn chết chính là cô.” Vu Thiện nhẹ nhàng tránh Mỹ Nhi đánh trả, một cú xoay người đẹp mắt đưa chân đá vào bắp chân Mỹ Nhi khiến cô ta kinh ngạc, trong nháy mắt cô đưa hai tay “Bốp bốp” đánh hai phát vào mặt Mỹ Nhi, thoáng chốc trên gương mặt Mỹ Nhi xuất hiện hai dấu vết ngón tay rõ ràng!

“Á!” Mỹ Nhi bị đá vào bắp chân, vốn đã đứng không vững lại còn bị Vu Thiện đánh liên tiếp hai cái, thân thể đứng không vững ngã nhào xuống mặt đất, nằm vật trên đất cùng Châu Nhi.

“Đây là dạy dỗ cô, tôi không phải dễ bắt nạt!” Vu Thiện nở nụ cười tràn đầy ác ý ngồi xổm xuống, vẻ mặt khinh thường, vì sao hai người bọn họ đánh mình? Âu Dương Lãnh có gì tốt? Đáng để vì anh ta mà bắt nạt mình?

“Đáng đánh!” Chợt trong đám người xung quanh có tiếng vỗ tay rất lớn truyền ra khiến Vu Thiện ngạc nhiên, cô nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này từ khi nào thì đông người như vậy rồi? Một màn đả hổ để vừa rồi không phải là bị thấy rồi chứ? Cô chợt muốn chui đầu vào hang không ra ngoài, mất mặt quá.

Vì nơi này là khu sầm uất đông đúc, lượng người qua lại rất đông, còn tình huống bên này vẫn có người chú ý, cũng nghe tiếng bọn Mỹ Nhi ác ý chửi bới, khi thấy Vu Thiện vì tự vệ mà đánh hai người này thật sự rất giống nữ anh hùng xinh đẹp, trong lòng càng ủng hộ sự dũng cảm của Vu Thiện.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Một bóng người xuất hiện bên cạnh Vu Thiện, giọng nói êm dịu khiến người ta vừa nghe xương cốt mềm nhũn, Vu Thiện ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ tràn đầy ý cười mê người đang nhìn mình.

Hết chương 26

27. Chương 27: Gặp Lần Đầu Đã Quen Thân

Edit: Ngọc Hân

“Tôi không sao!” Vu Thiện chậm chậm đứng dậy phủi tay, liếc mắt nhìn hai người phụ nữ trên mặt đất, có vấn đề thì chính là các cô ta, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô quả thực hơi đau, đánh người cũng phải trả giá lớn. n

“Cô không sao là tốt rồi, đến đây đi, qua ngồi bên này, để tỏ lòng thành ý của tôi, hôm nay cô sẽ được miễn phí toàn bộ mua sắm ở đây.” Cô gái lôi kéo tay cô đi tới ghế cho khách nghỉ ngồi xuống, sau đó gọi người đuổi hai người phụ nữ gây chuyện ra khỏi cửa hàng.

Vu Thiện kinh ngạc nhìn một màn này, không hiểu nhìn cô gái trước mắt, cô ấy không sợ đắc tội người khác sao? Nhưng cô gái này giống như đã gặp ở đâu đó rồi, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra. Còn về mặt Mỹ Nhi và Châu Nhi không thể tin nhìn Thượng Quan Thanh, cô ta đối xử tốt với người phụ nữ kia?

“Thượng Quan Thanh, cô dám đối xử với chúng tôi như vậy?” Bị mấy người phụ nữ mang đi khiến Mỹ Nhi và Châu Nhi vẫn luôn sĩ diện giây dựa. Tên của bọn cô nổi tiếng trong xã hội thượng lưu ở thành phố S, bây giờ chịu sỉ nhục như vậy, còn phát hiện ở trước mặt nhiều người thế, mặt mũi bọn cô biết đặt chỗ nào?

“Chỗ này của tôi chỉ tiếp đón thực nữ (Chỉ người con gái đẹp và thùy mị - QT), các cô.... Không xứng.” Thượng Quan Thanh lạnh lùng nhìn hai người phụ nữ kia, nếu như không phải nhìn bọn họ không tệ, mới để bọn cô ta vào cửa hàng chọn quần áo, nhưng không ngờ rằng hai người phụ nữ này thế mà vì đồ kị lại ra tay đánh người. Mặc dù Thượng Quan Thanh cô không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không cho phép có người gây chuyện trên địa bàn của cô.

“Cô... Thượng Quan Thanh, cô không sợ đắc tội chúng tôi, người nhà của tôi và Lãnh sẽ không bỏ qua cho cô à!” Mỹ Nhi trợn tròn hai mắt hung hăng nhìn Thượng Quan Thanh, dấu ấn bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn khiến cô ta cực kỳ dữ tợn.

“Đúng vậy, sau này Lãnh sẽ không để ý đến cô.” Châu Nhi cũng ồn ào theo, tại sao Thượng Quan Thanh lại giúp người phụ nữ kia? Cô không biết người phụ nữ kia là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh ư?

“Cảm ơn lời nhắc nhở của các cô, không tiễn.” Cô ấy phất tay ý bảo mấy cô gái nhìn như bình thường mang bọn họ đi. Thật ra thì mấy cô gái đây là vệ sĩ của cô, cô nhìn Mỹ Nhi và Châu Nhi càng lúc càng xa, cười khinh bỉ, các cô còn chưa đủ tư cách nói về Âu Dương Lãnh trước mặt cô, Âu Dương Lãnh là hạng người gì, cô còn không biết sao?

“Cô không sợ đắc tội người ta à?” Vu Thiện đi tới bên cạnh cô ấy hỏi, hành động của cô gái này khiến cô rất cảm động, ở trên thế giới này sớm đã không có người như vậy, người xem náo nhiệt chiếm đa số, nhưng nếu như vì mình mà bị người khác chú ý tới, cô sẽ rất lo lắng.

“Không sao, tôi chỉ là chủ cửa hàng bán quần áo nho nhỏ, chẳng ai để ý tới tôi đâu.” Thượng Quan Thanh quay đầu đối mặt với Vu Thiện, nở nụ cười dịu dàng nhìn cô, cô đẹp hơn cả ngày hôm đó.

“Cửa hàng này là của cô?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, không nhìn ra cô ấy đã có cửa hàng riêng của mình rồi? ấy mới bao tuổi chứ?

“Ừ, là giấc mộng của tôi.” Thượng Quan Thanh cười thân thiện, cô cũng chỉ có chút bản lĩnh này, ai bảo ông anh trai không muốn để cho cô dính dáng thương trường hỗn tạp, nghĩ đến mấy người anh của mình lo lắng, cô cảm thấy buồn cười.

“Không phải cô là cô gái ngày đó sao?” Vu Thiện nhìn nụ cười của cô ấy, đột nhiên nhớ tới ngày mình nhếch nhác xuất hiện đó, đây là cô gái không ngại mình dơ bẩn cho mình vào cửa hàng thay quần áo!

“Rất cuộc cô cũng nhớ ra?” Thượng Quan Thanh vui mừng hỏi, cô còn tưởng rằng mình không có chút cảm giác tồn tại, thì ra là cô ấy không nhớ ra.

“Cô đã sớm nhận ra tôi?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, không ngờ rằng chỉ gặp mặt một lần mà cô ấy lại nhớ mình, khiến cô thụ sủng nhược kinh.

“Đúng vậy, còn chứng kiến cô có khuynh hướng bạo lực.” Thượng Quan Thanh nở nụ cười tinh nghịch với Vu Thiện, không nghĩ tới người phụ nữ nhìn như yếu đuối lại có một mặt khiến người ta ngạc nhiên như vậy.

“Hay lắm, cô trêu chọc tôi!” Vu Thiện thấy cô cười tinh quái, cũng không biết thế nào chỉ cảm giác mới gặp cô ấy lần đầu đã thấy thân quen, hai người cứ như vậy bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, sao cô đặc tội với hai người phụ nữ kia?” Thượng Quan Thanh đổi đề tài sắc bén hỏi, trong xã hội thượng lưu chả ai không biết Mỹ Nhi là người phụ nữ đồ kỵ số một, chuyên gây sự với người khác.

“Vì một người đàn ông, lợn giống.” Nhớ tới Âu Dương Lãnh, Vu Thiện không muốn nói nhiều, hơn nữa cô cũng không có thói quen nói những chuyện này trước mặt người khác, như vậy sẽ khiến cô có cảm giác mình phơi bày mọi thứ dưới ánh mặt trời, cảm giác như để người ta nhìn thấu hết thấy.

“Ừ, đàn ông chính là lợn giống! Chúng ta đừng để ý đến những người đàn ông kia nữa.” Nghĩ đến anh mình, hầu như mỗi ngày đối mặt với một người phụ nữ khiến cô hoa cả mắt, cũng không dám ra ngoài cửa đàn ông, rất sợ mình sẽ là một trong những người phụ nữ bị đàn ông lừa dối.

“Không nói đề tài nhạt nhẽo này nữa, chúng ta đi vào thôi.” Thượng Quan Thanh dắt tay Vu Thiện đi vào bên trong, đàn ông quả thực không có một ai là tốt, cô cũng không muốn tiếp tục dây dưa, cô còn trẻ, không có đàn ông vẫn có thể sống tốt.

“Ừ, cô là nhà thiết kế sao?” Vu Thiện bước theo cô, tò mò hỏi, càng đi vào bên trong thì càng thấy bên trong thiết kế sắp xếp cực kỳ xa hoa, khiến cô tắc lưỡi, cô nghi ngờ nhìn cô gái bên cạnh, cô ấy không phải là người bình thường sao? Nếu không sao lại có cửa hàng cao cấp như vậy?

“Đúng vậy, tôi thích thiết kế.” Thượng Quan Thanh dẫn Vu Thiện tới ghế salon ngồi xuống, sáng khoái đưa bản thiết kế trong ngăn kéo cho Vu Thiện xem, cô thích nhất chính là thiết kế.

“Đây là bản thiết kế?” Vu Thiện tỉ mỉ quan sát, lập tức bị bản thiết kế làm rung động, phần thiết kế này rất đẹp, cô liếc mắt nhìn trên bản thiết kế, nhưng có cảm giác có phần là lạ.

“Cô thích không? Nhưng đây chỉ là bản thiết kế bị lỗi.” Thượng Quan Thanh nhìn thấy cô cao hứng, chỉ ra chỗ không hài lòng bên trong, bộ quần áo này cô hoàn thành trong nửa tháng, song sau đó không còn cảm hứng.

“Cô có thể thử như vậy xem.” Vu Thiện chỉ vào chỗ cô ấy không hài lòng, cẩn thận giải thích cho cô ấy nghe, sau khi nghe cô nói như vậy, trông mắt Thượng Quan Thanh tự nhiên sáng lên, vốn chỗ không đẹp cũng có ý tưởng rồi.

“Đúng vậy, sao tôi không nghĩ tới?” Thượng Quan Thanh vui mừng ôm lấy Vu Thiện, cô nghĩ thế nào cũng không ra, nói như vậy có thể khiến mấy chỗ không hài lòng biến mất, thì chính là hoàn toàn thành mẫu hàng mới rồi.

“Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, cô đừng làm thật.” Vu Thiện không ngờ mình chỉ nói vậy mà cô ấy kích động đến thế, cô chỉ vừa mới học xong thiết kế thời trang, nhưng khoảng cách để bước tới đội ngũ thiết kế thì còn khá xa.

“Cô giỏi thật, có hứng thú tới chỗ này làm không?” Thượng Quan Thanh đề nghị, theo cô ấy, Vu Thiện là một nhân tài hiếm có, hơn nữa cô cũng thiếu một người bạn hợp tác.

“Tốt như vậy sao?” Vu Thiện mong chờ hỏi, cô mới vừa bước tới chỗ này chưa tới hai năm, nghề học được cũng không có chỗ thể hiện ra ngoài, nếu như có một chỗ như vậy để cô học hỏi thêm, thì có thể tiến gần

từng bước một tới giấc mơ của mình.

Hết chương 27

28. Chương 28: Không Ai Nhường Ai

Trở về nhà họ Âu Dương đã là tám giờ tối, lúc Vu Thiện thoáng thấy bóng dáng ngang tàng đứng trong phòng khách, ngạc nhiên dừng bước, nhưng rồi lại không ngừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, cô rất mệt mỏi, cần nghỉ ngơi. lequydoon

“Đứng lại, hôm nay em đi đâu?” Âu Dương Lãnh cũng không muốn bỏ qua cho cô, hôm nay người Hắc Tử phải đi báo lại cho anh biết, hôm nay cô đi chỗ nào rồi, nhưng anh muốn chính miệng Vu Thiện tự nói với mình là đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi đi đâu không cần phải báo cáo với anh chứ?” Vu Thiện lườm nguýt, khi nhìn thấy dáng vẻ chất vấn của anh, cơn giận của chuyện hồi chiều lại nổi lên trong lòng, nghĩ đến sắc mặt bộ dạng phách lối của người phụ nữ của anh ta, thì cô cảm thấy ghê tởm, thật đúng là người như thế nào thì sẽ ở cùng với dạng người như thế đó!

“Em là vợ chưa cưới của tôi, tôi có quyền biết em đi đâu!” Âu Dương Lãnh bước mấy bước tới trước mặt Vu Thiện, mang theo cảm giác áp bức mãnh lực khiến Vu Thiện hơi sợ lùi về sau từng bước, anh ta muốn làm gì vậy?

“Anh đừng tiến tới nữa.” Vu Thiện lên tiếng cản anh dựa vào gần, còn Âu Dương Lãnh mặc kệ cô cản cứ cố ý đến gần, đương nhiên anh thấy Vu Thiện chán ghét mình, còn cả tức giận, nhưng anh muốn không phải là sự sợ hãi của cô.

“Em đang sợ cái gì? Hả?” Khi Âu Dương Lãnh cách cô không tới một mét thì dừng lại, bàn tay bất ngờ đưa ra ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô giam cầm bên người anh.

“Buông tôi ra, anh muốn làm gì?” Dĩ nhiên Vu Thiện không chịu, cố gắng vùng vẫy, cố gắng làm Âu Dương Lãnh buông cô ra, nhưng Âu Dương Lãnh chỉ ung dung ôm cô xoay người bước lên lầu hai. Hôm nay lúc anh làm việc thì nhận được điện thoại khóc lóc kể lể của Mỹ Nhi, đứt quãng kể lại chuyện hôm nay Vu Thiện đánh cô ta, nhưng có vẻ anh chỉ muốn biết Vu Thiện có bị sao không.

“Làm chuyện em muốn làm.” Âu Dương Lãnh mập mờ nói, cố ý xây dựng chuyện không tồn tại giữa hai người. Ai bảo cô lâu như vậy không trở về, để anh chờ lâu đến thế.

“Anh, đồ vô liêm sỉ, mau buông tôi ra nếu không tôi kêu lên đấy!” Vu Thiện đe dọa, cô nhìn thấy sự bồn cợt trong đôi mắt anh, còn có nụ cười ác ý khiến trong lòng cô run rẩy.

“Em kêu đi, ở đây cũng là người của tôi, không sợ làm trò cười thì kêu đi.” Âu Dương Lãnh ôm cô đi vòng qua hành lang dài, nở nụ cười ác ý, nháy mắt với Vu Thiện, anh không ngại để tất cả mọi người biết mình yêu thương cô như thế nào.

“Anh... Buông tôi ra, hèn hạ!” Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh phát điên gì, chỉ biết mình không muốn để Âu Dương Lãnh ôm, chẳng biết anh ta đã từng ôm qua bao nhiêu người phụ nữ, cô mới không thêm được anh ta ôm, sẽ khiến cô có cảm giác rất ghê tởm.

“Cô gái, tôi ôm em là vinh hạnh của em, đừng không biết tốt xấu gì!” Âu Dương Lãnh nhìn rõ sắc mặt Vu Thiện, trong lòng bất mãn với hành động khinh bỉ của Vu Thiện, nghĩ tới Âu Dương Lãnh khi nào thì bị phụ nữ khinh thường vậy!

“Hứ, ai hiếm lạ ai muốn chứ.” Vu Thiện hung hăng hừ một tiếng, bởi vì sợ ngã nhào xuống đất nên không thể không dựa vào lồng ngực của Âu Dương Lãnh.

“Cô gái, chú ý cái miệng của em, chọc giận tôi không có lợi cho em đâu!” Giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng cảnh cáo, nhanh chóng đi tới phòng ở của Vu Thiện đóng sập cửa lại, lúc này anh mới buông Vu Thiện ra để cô nằm lên giường.

“Hừ, còn xem là ai, nếu như là đàn ông tốt, tôi mới không chọc giận anh ta.” Vu Thiện cố ý kích thích Âu Dương Lãnh, ám chỉ châm biếm cuộc sống riêng của anh phóng túng không kiểm soát, cô mới không sợ anh ta.

“Thật sao? Thế nào là gặp được người đàn ông tốt? Anh ta sẽ đối xử với em như vậy sao?” Anh mạnh mẽ bước tới bên cạnh cô, đứng cách mép giường nhìn cô nằm trên giường, giờ phút này Vu Thiện gương đôi mắt phượng mê người, đôi môi xinh đẹp đáng yêu mím chặt, ánh mắt như nai con nhìn anh đề phòng, tựa như anh là thú dữ ăn thịt người, bất kỳ lúc nào cũng phải bảo vệ mình. Sau khi Âu Dương Lãnh nói dứt lời chợt nghiêng người đè Vu Thiện nằm dưới người anh, khiến cô dán chặt vào mình không một khe hở.

“Á, anh muốn làm gì?” Vu Thiện giãy dụa, Âu Dương Lãnh này chính là một tên háo sắc, bất cứ lúc nào cũng muốn bắt nạt cô, quả nhiên anh ta vì người phụ nữ kia mà muốn tới trừng phạt mình. Nhưng cô có lỗi gì, cô chỉ là bảo vệ tôn nghiêm của mình, nghĩ đến chuyện này hai vành mắt cô đỏ ửng, không khuất phục nhìn Âu Dương Lãnh, cô tuyệt đối sẽ tỏ ra yếu kém trước mặt anh ta, cho nên giọng nói của cô càng không thêm nhường nhịn ai.

“Rõ ràng em biết tôi muốn tới làm chút gì đó, tại sao lại miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo đây!” Âu Dương Lãnh cố ý vặn vẹo ý của cô, thừa dịp cô vẫn còn tranh thủ thở, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, nhanh chóng tìm một sợi dây tạm thời kiềm chế hoạt động của cô, khiến Vu Thiện hoảng sợ trợn to hai mắt, phòng cô có sợi dây từ lúc nào vậy trời? Hiện giờ cô hận nhất chính là nhìn thấy sợi dây thừng, sẽ khiến cô nhớ tới một màn không chịu nổi kia!

“Anh đừng trói tôi! Tôi sẽ ngoan ngoãn!” Vu Thiện hoảng sợ khê hét lên, cặp mắt chứa nước cầu khẩn nhìn tay Âu Dương Lãnh đang dừng giữa không trung ở phía trên, ngay từ lúc đầu cô cũng đã tìm trong phòng, xác định không có những thứ này rồi mà.

“Oh, em chắc chứ?” Thật ra thì Âu Dương Lãnh cũng không thật lòng muốn trói cô, chỉ là vì để dễ dàng ngắm xem trên người có có vết thương không, nhưng lại sợ Vu Thiện sẽ tự làm chính mình bị thương.

“Ừm, anh đừng trói tôi.” Nước mắt Vu Thiện còn treo ở vành mắt, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, thật sự khiến ma quỷ trong lòng Âu Dương Lãnh ngứa ngáy.

“Được rồi, em phải ngoan ngoãn phối hợp.” Âu Dương Lãnh buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, để cô nằm trên giường, đưa hai tay cởi quần áo cô xuống, cô lộ ra trước mặt anh không hề che giấu gì, thân thể con gái sống động mê người khiến tinh thần Âu Dương Lãnh đều nằm trên người cô.

“Anh đừng nhìn.” Vu Thiện không dám lộn xộn, chỉ dám đưa tay nhỏ bé che ngực vẫn còn áo lót, cặp mắt không dám đối diện với ánh mắt trần trụi của Âu Dương Lãnh, xấu hổ khiến khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Em rất đẹp!” Âu Dương Lãnh an ủi cô, vốn chỉ muốn nhìn thoáng xem trên người cô có vết thương hay không, bây giờ nhìn thấy da thịt trắng nõn của cô trắng như tuyết, làm gì có dấu vết nào, nhưng anh lại cảm giác bụng dưới của mình căng cứng.

“Em lật người cho tôi nhìn xem.” Giọng Âu Dương Lãnh tràn đầy thở gấp nói, anh phát hiện đang hối hận, anh rất muốn ôm Vu Thiện vào trong ngực, đáng tiếc anh không thể.

“Ồ.” Vu Thiện thuận theo nói, từ từ lật người mình lại, một khoảng lưng trần hoàn mỹ xuất hiện trước mắt anh, khiến Âu Dương Lãnh thở dốc vì kinh ngạc, tấm lưng xinh đẹp của cô quả thực hấp dẫn tâm hồn người ta.

“Có ai nói cho em biết chưa, em rất đẹp!” Vào lúc này Âu Dương Lãnh càng không thể bình tĩnh được nữa, anh không xác định mình có thể không chiếm giữ cô hay không, hình ảnh mê người này kích thích thần kinh của anh.

29. Chương 29: Đi Làm

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi không phải là đối tượng anh có thể đùa giỡn!” Vu Thiện không che chắn mình nữa mà vội lùi người vào phía đầu giường, cách xa anh ra, tròn mắt đề phòng càng rõ nét hơn. lequydion

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm cô, con ngươi nhìn không ra ý tứ khiến Vu Thiện càng không dám buông lỏng cảnh giác, vì cô nhìn thấy rõ mùi vị tình dục nồng đậm trong mắt anh, hiện giờ cô đang ở trên địa bàn của anh ta, ai biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

Âu Dương Lãnh đứng lên, thân hình cao lớn mang tới cho Vu Thiện cảm giác bị áp bức mãnh liệt, rất may là Âu Dương Lãnh quả thực sự như anh ta nói, chậm chậm rời khỏi phòng cô, không quay đầu lại, khiến cô âm thầm thở dài, hôm nay Âu Dương Lãnh thật kỳ cục!

Âu Dương Lãnh bị dục vọng trên người thiêu đốt mãnh liệt, rất muốn cứ như vậy ăn sạch Vu Thiện, nhưng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, kịp thời chạy ra ngoài, tối nay phải tìm phụ nữ giảm nhiệt rồi. Anh bước thẳng xuống lầu một, vừa lúc thím Lan đi ngang qua, bà nhìn thấy hơn mười giờ rồi cậu chủ còn chạy ra ngoài, thiếu gia không biết cô Vu sẽ đau lòng sao?

Một đêm ngủ ngon, sau khi Âu Dương Lãnh rời đi Vu Thiện lập tức chạy tới phòng tắm, muốn khử độc toàn bộ những chỗ trên người cô bị Âu Dương vuốt ve qua, sau khi tắm một cô mới dừng tay, còn trên người cô đã hiện đầy những dấu vết màu hồng.

Khi tỉnh lại trời đã sáng choang, Vu Thiện rời giường đi rửa mặt, tối hôm qua đã đồng ý hôm nay sẽ đi làm, nếu Thượng Quan Thanh không ngại mình vẫn còn là sinh viên chưa tốt nghiệp, nguyện ý cho cô học tập thì cô cũng không muốn từ chối. Cơ hội tốt như vậy, cô phải biết quý trọng.

Quần áo bình thường đã có thể nhìn ra cô là một mỹ nữ, Vu Thiện cũng không muốn bề ngoài của mình quá xuất chúng để cho người khác nhìn thấy, cho nên cô chỉ trang điểm sơ qua một chút, để người ta thấy cô coi như là một người phụ nữ thanh tú, mà không phải là một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Lúc xuống tới dưới lầu, thím Lan đã dọn bát đĩa lên bàn ăn, tổng cộng là hai phần bữa ăn sáng, Vu Thiện nhú mày, nhớ tối hôm qua sau khi Âu Dương Lãnh rời khỏi phòng mình thì lập tức lái xe đi ra ngoài, hình như cả đêm cũng chưa về nhà, còn thím Lan lại chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh ta?

“Cô Vu, cô đã dậy rồi? Nhanh ăn sáng đi.” Thím Lan cười híp mắt bảo cô ngồi xuống vị trí bên tay phải, múc cháo giúp cô, Vu Thiện nhận lấy, cũng không khách khí, cô ăn xong cháo sau đó lau miệng: “Thím Lan, cháu đi ra ngoài, buổi trưa có thể không về ăn cơm.”

“Cô Vu, cô muốn đi đâu?” Thím Lan tò mò hỏi, kể từ sau khi cô Vu đồng ý hôn sự với cậu chủ, cậu chủ đã không còn ép buộc cô Vu ở nhà nữa. Nhưng cả ngày hôm qua cô Vu không về nhà, hôm nay lại đi ra ngoài sớm như vậy, nếu như cậu chủ hỏi, mình phải trả lời như thế nào?

“Cháu có chút chuyện, nhanh chóng về ạ.” Vu Thiện nghĩ kỹ rồi nói, cô phải đi ra ngoài sớm như vậy, ngoài việc muốn tới chỗ của Thượng Quan Thanh, quan trọng nhất chính là không muốn chạm mặt Âu Dương Lãnh, chuyện ngày hôm qua tạo thành bóng ma trong lòng cô, cô không muốn nhìn thấy anh ta.

“Ồ, vậy cô Vu nhanh trở về nhé.” Tối hôm qua cậu chủ đợi cô Vu mấy tiếng đồng hồ, nếu như hôm nay cô Vu còn về trễ như thế, sợ cậu chủ sẽ lại nổi nóng.

“Vâng, cháu biết rồi.” Vu Thiện nói xong vội vàng đi ra ngoài, rất sợ Âu Dương Lãnh biết chuyện cô ra ngoài, cô cũng không biết tại sao lại sợ Âu Dương Lãnh biết chuyện mình đi làm, cô cứ cảm giác mình không thể để cho Âu Dương Lãnh biết.

“Cô Vu cẩn thận.” Thím Lan hét lên từ phía sau, cô Vu vội vàng như thế làm cái gì? Có phải cô ấy đang sợ hãi hay không?

Ngồi lên xe, cô lập tức bảo tài xế lái đi, tài xế cho rằng cô có chuyện quan trọng phải làm, cũng không nói nhiều lời, lái xe tới địa chỉ cô nói. Vu Thiện lo lắng quay đầu nhìn về phía nhà Âu Dương, cô thầm nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày cô rời xa Âu Dương Lãnh!

Đi tới trước cửa hàng của Thượng Quan Thanh, Vu Thiện bảo tài xế trở về, tất nhiên tài xế không chịu, anh ta cảm giác mình phải có trách nhiệm bảo vệ cô ấy, dù sao cô ấy cũng là phu nhân nhà Âu Dương! Cũng là bà chủ của mình, cô ở đây tại sao mình không biết ngượng mà đi chỗ khác.

Nhìn thấy tài xế kiên quyết như vậy Vu Thiện cũng không ngăn cản nữa, cô đi vào cửa hàng, Thượng Quan Thanh không có ở đây, có một nhân viên cửa hàng đang làm việc bên trong, thấy Vu Thiện đi vào vội lấy một bộ quần áo ra để Vu Thiện thay.

Bộ quần áo này là đồng phục làm việc, sau khi Vu Thiện thay xong nhìn vào trong gương, cảm giác mình thay đổi thành một người khác. Ngày hôm qua Thượng Quan Thanh cũng đã nói để cho cô làm từ một nhân viên cửa hàng, tiếp xúc với nhiều người hơn để mở rộng tầm mắt, có cách nhìn tốt hơn đối với thiết kế trong tương lai.

Vu Thiện cũng cảm thấy Thượng Quan Thanh nói rất có lý, sau khi cô đi ra ngoài thấy nhân viên cửa hàng đang bận dọn dẹp, cô cũng tham gia giúp một tay. Hôm qua bà chủ đã nói cô gái trước mắt này chính là phu nhân nhà Âu Dương, vốn tưởng rằng cô ấy là người cao cao tại thượng, không ngờ rằng cô ấy sẽ làm như vậy, nhân viên cửa hàng thấy cô không hề kiêu ngạo, càng thích làm việc cùng với cô hơn.

“Mình có thể gọi cậu là Thiện Nhi không?” Nhân viên cửa hàng tên Lý Dung nói, lần đầu tiên cô ấy tiếp xúc với người trong xã hội thượng lưu, cảm giác trong lòng đặc biệt kích động.

“Có thể chứ, mình gọi cậu là Dung Nhi nhé.” Vu Thiện mỉm cười trả lời, cô chỉ là một cô gái bình thường, chưa bao giờ cảm giác mình là thiên kim tiểu thư, cũng không phải là dạng người khinh thường người khác.

“Cậu thật sự là phu nhân nhà Âu Dương sao?” Lý Dung thử hỏi, trong ấn tượng của cô ấy, có gia thế lớn như nhà Âu Dương sao lại muốn một người phụ nữ không tên tuổi như Vu Thiện làm thiếu phu nhân?

“Dung Nhi, cậu hỏi tới làm gì? Mình tên là Vu Thiện, không có quan hệ gì với nhà Âu Dương!” Vu Thiện lạnh lùng nghiêm mặt, cô không thích người khác áp đặt mình vào nhà Âu Dương, cô vốn không muốn bị xem là kẻ có bản chất khoe khoang.

“Thật xin lỗi! Mình chỉ tò mò.” Lý Dung nói xin lỗi, cô không có ác ý, không nghĩ tới Vu Thiện lại phản ứng kịch liệt như vậy, cô ấy nãy cúi đầu.

“Quên đi, không phải mình cố ý nạt cậu, chuyện riêng của mình sau này tốt nhất đừng hỏi.” Vu Thiện cũng không đành lòng trách cứ cô ấy, dù sao mình lên TV cô ấy tò mò cũng chẳng có gì lạ, nhưng mà bây giờ cô không muốn có bất kỳ quan hệ gì với nhà Âu Dương, mặc dù đã sớm dây dưa không rõ.

“Ừ, sau này mình sẽ chú ý.” Lý Dung nín khóc mỉm cười, là mình quá lỗ mãng, cho dù Vu Thiện là thiếu phu nhân nhà Âu Dương cũng chẳng có quan hệ gì với cô.

“Vậy chúng ta làm việc đi.” Vu Thiện cười khẽ, hai người góp sức cùng công nhân vệ sinh làm xong việc đã là buổi trưa.

Âu Dương Lãnh ngủ một mạch trong khách sạn, cả đêm hôm qua phóng túng khiến tâm tình anh thoải mái hơn, anh không phải là một người đàn ông thích buông thả dục vọng, nhưng thi thoảng có thể phóng túng khiến đầu óc tỉnh táo hơn.

Rửa mặt trong khách sạn cũng đến gần trưa rồi, người phụ nữ tối hôm qua đã đi, không để lại gì, Âu Dương Lãnh cũng không biết hình dáng người phụ nữ tối hôm qua như thế nào, cũng không để trong lòng, ngược lại nhớ tới Vu Thiện, không biết tối hôm qua cô ngủ có ngon không?

30. Chương 30: Vô Tình Gặp Âu Dương Văn

Lúc đi ra khỏi khách sạn, nam nhân viên lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, anh ngồi lên xe nghênh ngang rồi đi để lại một một vệt khói, Âu Dương Lãnh vừa lái xe vừa nghĩ muốn về nhà xem Vu Thiện một chút, có Hắc Mộc ở công ty anh rất yên tâm, dù sao Hắc Mộc cũng theo mình từ khi còn nhỏ.

Về nhà lại không thấy Vu Thiện đâu, thím Lan nói cho anh biết Vu Thiện đã ra ngoài từ sáng sớm đến bây giờ vẫn chưa về. Âu Dương Lãnh nổi giận, cô cứ không biết thân biết phận như vậy sao? Thừa dịp anh không có ở nhà, hẹn hò cùng người khác?

Có phải chàng trai tên Lam Ngọc của ngày hôm trước? Anh nhìn ra Lam Ngọc thích Vu Thiện, hai ngày nay bận rộn công việc cũng sắp quên người tên Lam Ngọc này, Thiện Nhi, đừng để tôi phát hiện em làm loạn sau lưng tôi, nếu không em sẽ phát hiện chơi không vui như vậy đâu.

“Hắc Tử, lập tức tìm ra tung tích của Vu Thiện, nhanh.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng gọi điện thoại cho Hắc Tử, lửa giận trong lòng đang lúc điên cuồng phát ra, mình chỉ không ở nhà một đêm, Thiện Nhi đã lập tức ra ngoài tìm đàn ông!

“Dạ.” Hắc Tử lập tức nhận mệnh lệnh, mặc dù không biết lão đại đang tức giận chuyện gì, nhưng anh ta không dám hỏi. n

Cúp điện thoại, cơn giận trong lòng càng lúc càng thiêu đốt mãnh liệt, Âu Dương Lãnh nặng nề ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm về nơi xa xăm, trong đôi mắt sâu thẳm là ngọn lửa hừng hực, đáng chết, mình làm sao vậy?

Vu Thiện bận rộn đến xế chiều, vì Thượng Quan Thanh tạm thời có chuyện chưa tới, thế nên Lý Dung cho cô làm quen với công việc trong cửa hàng trước, cô ta nghịch mấy tính trong phòng, Vu Thiện cũng không để ý tới Lý Dung, chỉ xem cô ta như không có ở đó.

“Vẫn, anh cảm thấy bộ quần áo này như thế nào?” Một giọng nữ yêu kiều vang lên trước cửa hàng, Vu Thiện mỉm cười đi ra, chỗ này là cửa hàng bán quần áo cao cấp, quần áo bên trong tương đối đắt đỏ, không phải người bình thường có thể mua được, cả ngày không có người vào mua, vừa nghe thấy giọng nói dĩ nhiên Vu Thiện lao ra ngay.

“Em thích thì được rồi.” Âu Dương Văn nói, cho dù ai nghe cũng cảm thấy dễ nghe làm sao, khiến người ta vô cùng thoải mái.

“Chào anh, đây là thiết kế mới nhất của cửa hàng, muốn vào thử xem không ạ?” Vu Thiện lễ phép bước ra, mỉm cười nói với một nam một nữ đứng trước cửa hàng, ngay khi nghe được giọng quen thuộc của Âu Dương Văn, hơi sững sốt một chút.

“Thiện Nhi? Tại sao cô ở chỗ này?” Âu Dương Văn giật mình, khi nhìn thấy cô mặc một thân đồng phục làm việc, trong lòng hơi không thoải mái.

“Tại sao anh ở chỗ này?” Vu Thiện cũng giật mình kinh ngạc không khác gì Âu Dương Văn, cô không ngờ khách hàng mình đón tiếp đầu tiên lại là Âu Dương Văn.

“Vẫn, anh biết cô ta?” Cô gái đứng bên cạnh Âu Dương Văn không chịu bỏ qua, cô ta cảm giác rõ ràng Âu Dương Văn bên cạnh bị ngạc nhiên khi gặp nữ nhân viên phục vụ trước mặt, ngón tay anh đã run rẩy.

“Ha ha, cô ấy chỉ là một người bạn, không phải em thích bộ quần áo này sao? Thử xem đi.” Âu Dương Văn đẩy cô ta đi vào, anh ta không nói rõ thân phận của Vu Thiện, khiến Vu Thiện cười cảm kích với Âu Dương Văn.

Người phụ nữ nghe được câu trả lời của Âu Dương Văn, mặc dù cảm giác có lẽ Vu Thiện cũng không đơn giản như Âu Dương Văn giới thiệu, nhưng cô ta biết chuyện gì cô ta nên hỏi, hơn nữa lần đầu tiên Âu Dương Văn giục mình mua đồ, cô ta cao hứng quên mất sự tồn tại của Vu Thiện.

“Thưa cô, trước tiên cô thử quần áo này trước xem, nhất định rất hợp với cô.” Vu Thiện mỉm cười cởi quần áo giúp cô ta, tiếp khách chính là phải mỉm cười, như vậy sẽ làm người ta cảm thấy vui lòng khách đến vừa lòng khách đi.

“Vẫn, em đi thử quần áo.” Người phụ nữ rất vui vẻ nói với Âu Dương Văn, không phải thái độ ghét bỏ như vừa rồi với Vu Thiện, khiến trong lòng Vu Thiện âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đi đi.” Vẻ mặt tao nhã của Âu Dương Văn mỉm cười nói, ánh mắt của anh ta vẫn dừng trên mặt Vu Thiện, cần quét một lần lại một lần trên người cô, cô ăn mặc như thế này Âu Dương Lãnh biết không?

Người phụ nữ vui sướng đi thử quần áo, để lại hai người lúng túng nhìn nhau, mặc dù trong lòng Âu Dương Văn hoài nghi, nhưng anh ta không nói ra, “Cô ở đây, anh biết không?”

“Chưa nói cho anh ta biết.” lúc Âu Dương Văn nhắc tới Âu Dương Lãnh, trái tim Vu Thiện hơi có rút lại, sắc mặt đã bắt đầu nặng xuống, cô làm việc ở đây không cần phải nói cho anh ta biết.

“Anh sẽ tức giận.” Âu Dương Văn nhắc nhở cô, dù sao bây giờ cô cũng là vợ chưa cưới của anh trai, trong thành phố S rất nhiều người biết cô, lòng tự trọng của Âu Dương Lãnh lại cao như vậy, nếu để người ta biết Vu Thiện làm việc ở chỗ này, với tính tình của Âu Dương Lãnh, lúc đó Vu Thiện sẽ phải chịu thiệt thòi.

“Không nói, anh ta sẽ không biết.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện đông cứng lại, tựa như không muốn nhắc tới vấn đề Âu Dương Lãnh, cô nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Văn lúc này, khoảnh khắc mất hồn đó, cực kỳ giống vẻ mặt của Âu Dương Lãnh!

“Văn, đẹp không?” Bạn gái Âu Dương Văn là Tuyết Nhi đi ra, hai người đồng thời quay đầu lại xem, Vu Thiện càng hoảng hốt hơn, mình thế mà lại nói chuyện phiếm với Âu Dương Văn, quên cả có người thử quần áo.

“Thưa cô, nhìn rất đẹp ạ, nó khiến cô xinh đẹp hơn.” Vu Thiện kịp lúc tiến lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy nụ cười khiến Âu Dương Văn mất hồn lần nữa. Còn Tuyết Nhi được cô khen tặng, trong lòng có cảm giác khác với Vu Thiện.

“Ừ, rất đẹp.” Âu Dương Văn cũng lập tức khen tặng, trên gương mặt lịch sự tuấn tú không nhìn ra tâm tình của anh ta, Tuyết Nhi sớm quen với tình tình không nóng không lạnh của Âu Dương Văn cũng không tức giận mà đứng soi gương.

“Vậy thì lấy chiếc này đi, tôi đi thay đã.” Tuyết Nhi đứng trước gương, nhìn mình trong gương cực kỳ hài lòng, trong lòng cũng rất hài lòng với thái độ phục vụ của Vu Thiện, sau đó xoay người đi vào phòng thử đồ thay quần áo.

“Cùng nhau ăn cơm đi.” Sau khi Âu Dương Văn thấy Tuyết Nhi đi vào thì nói với Vu Thiện, nếu đã gặp mà Âu Dương Lãnh lại không có ở đây, hơn nữa anh ta biết Vu Thiện cũng không muốn gặp Âu Dương Lãnh.

“Được, tôi còn chưa ăn cơm.” Vu Thiện vừa nói thì cảm giác bụng kêu thầm, lúc này mới tỉnh táo nhớ tới chuyện mình vẫn chưa ăn cơm, cô cao hứng nên mới nhớ ra chuyện phải ăn cơm.

“Văn chưa ăn cơm?” Âu Dương Văn nghe thấy lời cô, giọng nguy hiểm trước nay chưa từng có, cô cứ như vậy làm hại thân thể của mình? Nhìn cơ thể mỏng manh của cô, cô sống không tốt sao?

“Ừm, tôi quên mất.” Vu Thiện nói, không nhìn ra Âu Dương Văn có gì đó không đúng, dọn dẹp đồ đạc của mình, sau khi Tuyết Nhi đi ra ngoài thì bám vào cánh tay Âu Dương Văn, cả người chôn vào ngực anh ta.

“Quần áo đã gói xong.” Vu Thiện đưa quần áo cho Tuyết Nhi, Âu Dương Văn trả tiền, Vu Thiện nói với Lý Dung ở bên trong mình có chuyện đi ra ngoài bảo cô ta trông cửa hàng. Khi Vu Thiện và Âu Dương Văn cùng Tuyết Nhi rời khỏi đó Lý Dung mới đi ra ngoài, cô ta bĩu môi một cái, thật vất vả mới ở bên trong chơi, Vu Thiện đã đi, thật quá phiền phức.

“Văn, tại sao cô ta muốn đi theo?” Tuyết Nhi không hiểu hỏi Âu Dương Văn, nhìn thế nào cũng thấy Vu Thiện chướng mắt, vì thái độ phục vụ của Vu Thiện ở trong cửa hàng không tệ, ấn tượng với cô cũng khá, còn bây giờ đi theo như vậy, cô ta không vui nổi!

31. Chương 31: Ăn Cơm

“Đừng làm rộn, cô ấy là bạn của anh.” Âu Dương Văn không vui trách cô ta, vì trong giọng nói của cô ta có sự xem thường, dù nói thế nào đi nữa thì thân phận của Vu Thiện hiện giờ là chị dâu của anh ta, hơn nữa bây giờ anh ta còn chưa có cơ hội có thể lật đổ Âu Dương Lãnh. lequydion

Vu Thiện thông minh không nói gì, đi theo phía sau họ cách hai bước chân, mặc dù biết mình muốn ăn cơm không nhất định phải đi theo bọn họ, nhưng cô không muốn ăn cơm một mình, cho dù có làm bóng đèn thì cũng tốt hơn ăn một mình.

“Thiện Nhi, cô cảm thấy chỗ này thế nào?” Âu Dương Văn đi tới trước cổng nhà hàng, xoay người hỏi Vu Thiện phía đằng sau, lần đầu tiên ăn cơm cùng Vu Thiện, anh ta không biết cô thích ăn món gì.

“À, rất đẹp.” Vu Thiện giương mắt nhìn về phía nhà hàng, ăn uống cô rất tùy ý, có thể lấp đầy bụng là được rồi.

“Vậy chúng ta đi vào thôi.” Âu Dương Văn đi đầu dẫn Tuyết Nhi vào bên trong, Tuyết Nhi bắt mắt giậm chân, Âu Dương Văn không hỏi ý kiến của cô ta một chút, khiến cô ta mất mặt.

“Được.” Vu Thiện đi theo vào, nơi này cao cấp quá, chỗ trước kia mình đi thực sự kém xa. Vu Thiện tự động xem nhẹ ánh mắt u oán nặng nề của Tuyết Nhi - bạn gái Âu Dương Văn, cô không hiểu chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, có cần thiết phải như vậy không.

Tổ hợp hai nữ một nam xuất hiện trong nhà hàng rất kỳ quái, Vu Thiện cảm thấy như vậy, vì tầm mắt tới từ bốn phương tám hướng rõ ràng như thế, muốn xem nhẹ cũng không được. Ngược lại Âu Dương Văn không chút hoang mang kéo tay Tuyết Nhi ngồi xuống trước, Vu Thiện chọn ngồi phía đối diện Âu Dương Văn.

“Xin hỏi gọi món gì ạ?” Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi tới trước mặt bọn họ, cung kính hỏi.

“Thiện Nhi, cô thích ăn gì?” Âu Dương Văn lễ phép hỏi Vu Thiện ngồi phía đối diện, đón lấy ánh mắt càng thêm ai oán của Tuyết Nhi, khiến Vu Thiện không khỏi lo lắng Tuyết Nhi vì đồ kỵ mà sẽ đối phó với mình.

“Món này đi.” Vu Thiện chỉ món ăn trong thực đơn trên tay nhân viên phục vụ, hiện giờ cô hối hận đi ra ngoài ăn cơm cùng Âu Dương Văn, tại sao cô có thể vì không muốn ăn một mình mà làm như vậy chứ.

“Tuyết Nhi, còn em?” Lúc này Âu Dương Văn mới quay đầu hỏi Tuyết Nhi, Tuyết Nhi vội vàng thu hồi ánh mắt đồ kỵ, cười vui sướng đến nổi trên gương mặt nhỏ nhắn sáng lạn hẳn lên: “Văn, anh quyết định là được rồi.”

“Ừ, vậy thì phần này đi.” Âu Dương Văn đã sớm dự đoán có thể Tuyết Nhi nói như vậy, Tuyết Nhi còn chưa nói xong anh ta đã nói với nhân viên phục vụ, sau đó bảo nhân viên phục vụ đi xuống. Sắc mặt Tuyết Nhi thay đổi có thể sánh ngang với lật sách, khi hồng, khi trắng, khi xanh.

“Thiện Nhi, cô vẫn chưa nên đi làm, đối với cô không tốt.” Âu Dương Văn không chút nào để ý Tuyết Nhi mà luôn nói chuyện với Vu Thiện, anh ta tương đối lo lắng phản ứng của Âu Dương Lãnh.

“Không sao đâu, tôi sẽ giữ bí mật, hi vọng anh cũng giữ bí mật.” Vu Thiện nghiêng đầu tránh tầm nhìn của Tuyết Nhi, lòng đồ kỵ của phụ nữ thật mạnh mẽ.

“Ừ, tôi sẽ không nói ra đâu.” Âu Dương Văn gật đầu xem như đồng ý với cô, ngược lại vẻ mặt Tuyết Nhi không hiểu, cô ta không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ biết thái độ của bọn họ trước mặt mình không bình thường.

“Bọn họ ở đâu?” Giờ phút này Âu Dương Lãnh đứng trước cửa nhà hàng, tác phong cao quý ưu nhã lịch sự khiến người đi đường nhìn chằm chằm, nhìn tương đối tò mò giống như là ngôi sao điện ảnh đẹp trai xuất hiện ở đây làm gì vậy.

“Tổng giám đốc, bọn họ ở bên trong.” Hắc Mộc cung kính trả lời, căn cứ vào tình hình Hắc Tử báo cáo, Vu Thiện và Âu Dương Văn vừa mới tới chỗ này, thái độ có chút thân mật. Những lời này anh ta không dám nói, bởi vì giờ phút này sắc mặt của tổng giám đốc nặng nề đen thui, có thể nhô ra nước.

Không ngờ rằng Vu Thiện thế mà lại ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, anh tìm cô cả buổi chiều, vốn cho rằng cô sẽ tìm học trưởng Lam Ngọc, làm anh tìm cô nửa ngày trời, nhưng thì ra lại ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, quá ghê tởm.

Vậy mà dám công khai ăn cơm cùng Âu Dương Văn, coi anh là gì? Vu Thiện là vợ chưa cưới của anh, Âu Dương Văn là em chồng của cô ấy, cô ấy thế mà dụ dỗ em chồng! “Cậu đứng chờ ở ngoài này, đừng để

phóng viên nhìn thấy.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Bộ dạng Hắc Mộc phục tùng trả lời, đây vốn là trách nhiệm của anh ta, chỉ là anh ta không hiểu tại sao tổng giám đốc lại tức giận như vậy.

Âu Dương Lãnh đẩy cửa nhà hàng đi vào, nhân viên phục vụ tiến lên nghênh đón nhưng bị Âu Dương Lãnh đẩy ra, nhân viên phục vụ không hiểu gì đi theo Âu Dương Lãnh, cố gắng chặn anh lại. Vì nhân viên phục vụ cảm giác được hơi thở không bình thường trên người Âu Dương Lãnh, hình như là tới quấy rối, ngay lúc đó cửa hàng trưởng tiến lên, anh ta nhận ra người trước mắt có khí chất cao quý ưu nhã chính là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, Âu Dương Lãnh!

“Tổng giám đốc Âu Dương, chào anh, có gì cần giúp một tay không?” Cửa hàng trưởng cười nịnh nọt bảo nhân viên phục vụ rời đi, nhân vật lớn này chỉ anh ta mới có thể đón tiếp, hơn nữa nhìn điệu bộ của Âu Dương Lãnh như vậy không giống là tới ăn cơm, mà giống như tới bắt gian.

“Cút!” Âu Dương Lãnh ghét nhất là lúc tâm tình anh không tốt mà có ruồi nhặng bu xung quanh người, anh không nhìn được quát lớn, hoàn toàn không để ý tới người xung quanh, nhưng anh cũng không cần để ý tới suy nghĩ của những người đó. Ở thành phố S này, ai dám đắc tội với nhà Âu Dương chứ.

“Vâng, tổng giám đốc Âu Dương đi thông thả.” Cửa hàng trưởng cũng không dám đi cùng, vì anh ta thấy cậu hai nhà họ Âu Dương đang ăn cơm trong phòng riêng ở cách đó không xa, bên cạnh còn có hai người đẹp ăn cùng, không biết vì sao Âu Dương Lãnh lại xuất hiện ở chỗ này?

Xa xa, Âu Dương Lãnh đã thấy Vu Thiệu và Âu Dương Văn vừa nói vừa cười, nụ cười kia anh chưa từng chứng kiến, rực rỡ vui sướng, quả thực chính là dụ dỗ đàn ông, khiến lửa giận trong lòng anh càng thiêu đốt hơn. Ghê tởm, tại sao Âu Dương Văn lại chiếm được nụ cười mê người của cô!

“Anh trai, sao anh lại tới đây?” Âu Dương Văn phát hiện một dòng từ trường mãnh liệt đang bao xung quanh, khiến anh ta sinh ra cảm giác vô cùng nguy hiểm, ngẩng đầu lên thì lại thấy Âu Dương Lãnh cách bọn họ không xa, vẻ mặt u tối muốn nhấn chìm khuôn mặt đẹp trai đang nhìn bọn họ!

“Âu Dương Lãnh tới?” Vu Thiệu đang nói chuyện vui vẻ với Âu Dương Văn, thấy sắc mặt Âu Dương Văn thay đổi, cũng quay đầu nhìn theo Âu Dương Văn. Khi Vu Thiệu thấy gương mặt tuần tú u ám của Âu Dương Lãnh, cũng bị dọa mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã nhào xuống, hơi thở từ trên xuống dưới của Âu Dương Lãnh khiến cô hoảng sợ!

“Cẩu nam nữ!” Âu Dương Lãnh bước đi tới bên cạnh người Vu Thiệu, giữ chặt cánh tay cô, mãnh mẽ kéo cô vào lòng ngực mình, theo đó hai tay dùng sức giữ chặt eo cô, lửa giận khiến lồng ngực anh nóng hừng hực.

“A! Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!” Vu Thiệu bị Âu Dương Lãnh giữ chặt, trong lòng lo lắng, lửa giận trên người Âu Dương Lãnh áp sát trên người cô, tựa như muốn đốt cháy cô, làm cô ngừng ý định giãy dụa thoát khỏi sự kiềm chế của Âu Dương Lãnh.

“Anh trai, anh đừng như vậy, sẽ dọa Thiệu Nhi.” Âu Dương Văn không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ xuất hiện, trên khuôn mặt lịch sự thoáng hiện vẻ khó chịu, nói thế nào đi chăng nữa mình cũng là cậu hai nhà Âu Dương, một câu cẩu nam nữ của anh trai, một chút tình cảm cũng không có. Lêquydon

Hết chương 31

32. Chương 32: Cô Không Muốn

“Thế nào? Đau lòng cô ấy? Cậu quản tốt mình trước đi.” Âu Dương Lãnh ném lại nụ cười ý tứ sâu xa, cương quyết mang theo Vu Thiệu vẫn đang giãy dụa đi ra ngoài. Anh phát hiện mình đang không có tâm tình đối phó với Âu Dương Văn, vì thân thể mềm mại không nghe lời trong ngực đang không ngừng giãy dụa, khiến dự cảm mãnh liệt anh đang kiềm chế và lửa giận cùng nhau bộc phát.

Có gan dụ dỗ Âu Dương Văn thì có gan chịu đựng sự trừng phạt của anh, anh sẽ để Vu Thiện biết, cô chỉ có thể là của mình, bất kể là thân thể hay là trái tim!

Anh ta mang mình đi đâu? Cô không muốn đi cùng anh ta.

“Cứu tôi với!” Vu Thiện giùng giàng quay đầu về phía Âu Dương Văn cầu cứu, vì cô biết hiện tại chỉ có Âu Dương Văn mới có thể cứu mình, hành động của Âu Dương Lãnh khiến cô sợ hãi, cô sợ hành động tiếp theo của Âu Dương Lãnh.

“Văn, đây là chuyện gì xảy ra?” Tuyết Nhi nhìn thấy tình huống này, trong lòng hồi hộp, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu hỏi, kéo cánh tay Âu Dương Văn ý muốn Âu Dương Văn đừng nhìn Vu Thiện nữa. Cho dù người đàn ông kéo Vu Thiện đi có khí phách hơn Âu Dương Văn, còn có tác phong vương giả, cô ta cũng không cho phép tầm mắt của Âu Dương Văn dừng trên người Vu Thiện!

“Chuyện không liên quan đến em.” Âu Dương Văn thất vọng ngồi xuống, sợ hãi trong mắt Vu Thiện rõ ràng như vậy còn mình hoàn toàn không có năng lực giúp đỡ được gì cho cô, nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt cô kích thích trái tim anh ta, tức giận vì sự bất lực của mình.

“Câm miệng, em còn ồn ào nữa tôi sẽ làm em ở chỗ này.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện trong ngực đi ra bên ngoài, nói khê vào tai cô, đe dọa thần kinh cô. Vì cô cầu cứu khiến bọn họ trở thành tâm điểm chú ý trong nhà hàng, rất nhiều người muốn tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng phát hiện ánh mắt của Âu Dương Lãnh, đều cúi đầu né tránh sự cầu cứu của Vu Thiện.

Ngay từ lúc Âu Dương Văn ngồi xuống né tránh tầm mắt của cô, trong lòng cô bắt đầu lạnh xuống, vì cô biết Âu Dương Văn sẽ không tới cứu mình, hi vọng trong lòng sụp đổ khiến sắc mặt cô càng thêm trắng bệch.

Thấy sắc mặt tuyệt vọng của cô, vẻ mặt Âu Dương Lãnh có chút đau lòng, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục sắc mặt lạnh lùng cứng nhắc, một bước cũng không dừng lại mà tiếp tục đi ra bên ngoài, Vu Thiện cũng ngừng giãy dụa, từ từ đi theo Âu Dương Lãnh.

Bên ngoài, Hắc Mộc đã chuẩn bị xong xe, thấy Âu Dương Lãnh đi cùng Vu Thiện ra khỏi nhà hàng, lập tức mở cửa xe để Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện vào xe, sau đó xe nhanh chóng biến mất dưới ánh mắt tò mò của những người trong nhà hàng.

Âu Dương Văn nhìn bọn họ biến mất trước mắt, vẻ mặt tuần tú mất mát hiện đầy hơi lạnh, khiến Tuyết Nhi sinh ra cảm giác hoảng hốt, rất giống như trái tim Âu Dương Văn đã theo Vu Thiện rời đi, làm cô ta lo lắng.

“Văn, anh làm sao vậy? Bọn họ là ai?” Tuyết Nhi thử hỏi, cô ta muốn biết suy nghĩ của Âu Dương Văn, đối với cô ta mà nói rất quan trọng. lquydon

“Không sao, ăn cơm đi.” Âu Dương Văn nghe câu hỏi của Tuyết Nhi thì khôi phục lại bộ dạng lịch sự như ngày thường, tuyệt đối không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có trong lòng mọi người ở nhà hàng đều có một nghi vấn, mới vừa rồi là hai anh em nhà họ Âu Dương cùng tranh giành phụ nữ sao? Cô ấy là ai?

“Oh.” Tuyết Nhi ngoan ngoãn cầm đũa lên ăn cơm, trong lòng cười trộm, hừ, Vu Thiện cô không biết tự lượng sức mình, dám dụ dỗ Âu Dương Văn trước mặt cô, lần này người đàn ông kia nhất định sẽ dạy dỗ cô ta. Tâm tư hai người không giống nhau, lẳng lặng cơm nước xong Âu Dương Văn đưa Tuyết Nhi trở về.

“Xuống xe!” Trở lại nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh không chờ tài xế tới mở cửa mà đi xuống xe trước, Hắc Mộc đã sớm tới tập đoàn họ Âu Dương trước, bây giờ là tài xế đưa bọn họ trở về.

Biết về nhà Âu Dương, tâm tình Vu Thiện mới bình tĩnh lại vì trong nhà còn có thím Lan, ít nhất Âu Dương Lãnh còn có chút cố kỵ, mới vừa rồi trên đường Âu Dương Lãnh nổi giận đùng đùng khiến cho thần kinh cô căng thẳng, nếu như Âu Dương Lãnh dẫn cô tới chỗ khác thì cô thật sự sẽ gặp khó khăn.

Vu Thiện thu hồi suy nghĩ của mình đi theo Âu Dương Lãnh xuống xe, Âu Dương Lãnh bị động tác chậm chạp của cô chọc giận một lần nữa, là cô cố ý sao? Nghĩ đến hình ảnh vừa nói vừa cười lúc nãy của cô và Âu Dương Văn, trái tim của anh liền ngột ngạt hoảng hốt.

“Còn không mau một chút!” Âu Dương Lãnh hung dữ nói, đợi sau khi cô xuống xe, lỗ mãng dắt cô đi, động tác rất hung tợn, không bận tâm tới Vu Thiện có thể ngã nhào xuống hay không.

“Anh chậm một chút, tôi không đi được.” Vu Thiện giằng giàng sau lưng anh muốn Âu Dương Lãnh chậm lại, hình như chân của cô lại bị tẹo qua một bên khi giầy dựa ở nhà hàng lúc này, giống như là ở vị trí hôm trước bị.

“Thật quá phiền toái.” Âu Dương Lãnh nghe giọng điệu làm nũng của Vu Thiện tâm tình chột khá hơn, nói thầm rồi xoay người ôm lấy Vu Thiện đi lên lầu hai, cho dù bây giờ Vu Thiện cầu xin tha thứ, hôm nay anh chắc sẽ không nường tay đâu.

“A, anh buông tôi ra, tôi sẽ tự đi.” Vu Thiện giật mình bị Âu Dương Lãnh ôm chặt, trong lòng có chút mất tự nhiên, hình như cô thấy thím Lan đứng sau lưng Âu Dương Lãnh nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ ửng.

“Câm miệng.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng trợn tròn mắt nhìn Vu Thiện một cái, ngọn lửa trong mắt khiến lòng cô thoáng hiện vẻ lo lắng, không dám lộn xộn trong ngực anh, để mặc Âu Dương Lãnh ôm cô đi thẳng một mạch, tới phòng anh, Âu Dương Lãnh không được tính là dịu dàng ném Vu Thiện lên giường anh.

“Á, đau quá.” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ném bất thành linh lên giường, khi nhìn thấy đây là phòng của Âu Dương Lãnh trong lòng bắt đầu sợ, lại còn nhìn thấy Âu Dương Lãnh khóa cửa ngay trước mắt mình!

“Nói, em muốn chứng minh cái gì?” Âu Dương Lãnh xem nhẹ sắc mặt hoảng sợ của Vu Thiện, bước mười bước nặng nề tới bên cạnh cô, mắt nhìn xuống vẻ mặt có hơi tái nhợt của cô, ngược lại bây giờ anh không vội xử phạt cô.

“Anh đang nói cái gì?” Vu Thiện không hiểu Âu Dương Lãnh đang nói gì, cô chỉ là cùng Âu Dương Văn ăn cơm mà thôi, trong khi đó còn có một cô gái tên là Tuyết Nhi nữa cơ mà, cô không cho là mình có gì phải sợ.

“Tại sao ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, nó là ai em biết không?” Âu Dương Lãnh bức bách hỏi, anh nhìn thấy trong mắt Vu Thiện sự trong sáng, hoàn toàn không có cảm giác bị anh bắt được, cô thật đúng là ‘thâm tàng bất lộ’ (Nghĩa là không để lộ tài năng – QT).

“Anh ta không phải là cậu hai nhà Âu Dương sao? Em chồng tôi!” Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đang phát điên chuyện gì, cô cũng không cần thiết phải nói nhảm với anh, lập tức đi ra cửa, cô không quên đây là phòng Âu Dương Lãnh, ở cùng một chỗ với anh ta chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

“Em đi đâu vậy?” Khi cô ngồi dậy Âu Dương Lãnh đưa tay giữ chặt tay nhỏ bé của cô, kéo cô vào ngực mình, anh còn chưa trừng phạt cô đâu đấy, đi đâu chứ!

“Anh buông tôi ra, tôi phải đi về ngủ.” Lúc trở lại đã là bảy giờ tối, bận rộn cả một ngày cũng đã mệt, trải qua chuyện ồn ào vừa rồi, cô không muốn để ý tới Âu Dương Lãnh.

“Em cho rằng em có thể trở ra an toàn về sao? Không khỏi quá ngây thơ rồi.” Âu Dương Lãnh ghé vào tai cô cười, tiếng cười kia khiến Vu Thiện lạnh cả sống lưng, hận không cách xa được ác ma Âu Dương Lãnh này, cô cảm nhận được mùi không bình thường.

33. Chương 33: Ác Ma Trừng Phạt!

Edit: Ngọc Hân

“Anh muốn làm gì?” Thân thể Vu Thiện cứng ngắc trong ngực Âu Dương Lãnh, cô cảm giác cơ thể Âu Dương Lãnh rất nóng bỏng, sao cô có ảo giác đã rơi vào bẫy của ác ma?

“Làm như vậy.” Âu Dương Lãnh không đợi cô tiêu hóa hết lời của anh, động tác thô lỗ kìm hãm cô trong ngực mình, mập mờ di động trên người cô, khiến Vu Thiện thở dốc vì kinh ngạc, anh ta đang làm gì vậy?

“Không muốn! Buông tôi ra!” Vu Thiện vội vàng giãy dụa, ý đồ Âu Dương Lãnh rõ ràng như vậy, cho dù ngu ngốc cũng biết Âu Dương Lãnh muốn làm cái gì, cô không muốn trở thành người phụ nữ của Âu Dương Lãnh!

“Cũng không thể nghe theo em!” Nhìn giữa hai hàng chân mày của cô, Âu Dương Lãnh biết suy nghĩ của cô, vốn chỉ muốn trừng phạt cô để cô nhớ lâu một tý, cô là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh. Khi thấy cô không tình nguyện, lửa giận trong lòng càng tăng cao, cô đáng chết, thế mà lại không muốn trở thành người phụ nữ của mình!

“Roẹt,” một tiếng, quần áo trên người Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh xé rách, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, Vu Thiện càng điên cuồng giãy dụa, cô không thể để Âu Dương Lãnh được như ý, không muốn trở thành đồ chơi của Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh không nhịn được, lại một lần nữa kéo tiếp vạt áo bên kia của cô, vải vụn rơi xuống đất, trong lòng Vu Thiện càng gấp gấp hơn, hai tay hai chân không ngừng múa máy, không muốn để Âu Dương Lãnh được như ý.

Âu Dương Lãnh là ai, còn không hiểu tâm tư của cô sao, Âu Dương Lãnh suy nghĩ một lúc, tạm thời buông cô ra xoay người đi vào phòng bên kia, không biết tìm cái gì. Còn Vu Thiện thở dốc, vội vàng kéo chặn dưới người lên, hiện tại cả người cô trần trụi, mới vừa rồi vẻ mặt lạnh lùng và động tác hung ác của Âu Dương Lãnh khiến cô hoảng hốt. Không được, cô phải rời khỏi đây.

Thừa dịp không biết Âu Dương Lãnh đi tìm thứ gì đó, Vu Thiện khoác lên một chiếc chăn mỏng, hai chân mềm nhũn đứng dậy đi ra cửa, tay nhỏ bé cầm lên nắm cửa, vặn một cái, sao cửa vặn không ra? Chuyện gì xảy ra?

“Em muốn đi đâu?” Âu Dương Lãnh quay lại phát hiện cô đang đứng ở cửa, hành động ảo tưởng muốn mở cửa rồi đi hoàn toàn chọc giận anh, cô cứ như vậy không muốn ngáy ngủ ở lại bên cạnh mình sao? Mặc dù lúc đầu mình cũng không thích cô, nhưng cô sớm muộn gì cũng là người phụ nữ của mình, điều này không thể nghi ngờ.

“Anh không nên làm vậy.” Vu Thiện xoay người đối mặt với anh, khi nhìn thấy sợi dây trên tay anh, giọng run rẩy nói, sắc mặt sợ hãi, trái tim hoảng sợ hiện lên trên sắc mặt.

“Thế nào? Sợ?” Âu Dương Lãnh nở nụ cười lạnh, đáng tiếc vui vẻ không ở trong mắt khiến Vu Thiện càng thêm hoảng loạn, cô không muốn bị anh ta trói đầu! Cô muốn chạy trốn! Xoay người dự tính mở cửa một lần nữa thì tiếng bước chân phía sau đã đi tới sau lưng cô.

“Á, anh buông tôi ra!” Lúc Âu Dương Lãnh chạm vào người cô, Vu Thiện liêu linh kêu lên khiến Âu Dương Lãnh cau mày, cô có cần thiết hoảng loạn như vậy không? Anh cũng không phải là đầu trâu mặt ngựa gì.

Âu Dương Lãnh nhanh chân kéo Vu Thiện đi về phía giường, không chút nào thương tiếc, lúc kéo chặn che trên người cô, cô vô tình bị lộ da thịt mê hoặc, nhưng anh thu hồi tâm tình, anh chỉ trừng phạt cô mà thôi.

“Không muốn, anh là đồ khốn nạn!” Vu Thiện dùng hết sức lực phản kháng, tiếc rằng sức đàn ông mạnh hơn phụ nữ, lập tức bị túm lên giường, chỉ chốc lát sau cả người Vu Thiện không thể động đậy. Âu Dương Lãnh, tên đàn ông vô sỉ hạ lưu trói mình thành hình chữ đại!

“Yên tâm, tôi sẽ không làm em bị thương!” Lúc này ngược lại Âu Dương Lãnh mỉm cười dịu dàng với cô, phảng phất tựa như cô là người yêu của anh, làm chuyện mà giữa người yêu làm. Còn Vu Thiện tức giận nhưng không thể làm gì, vì cô hoàn toàn không thể cử động, chỉ còn lại miệng và ánh mắt là có thể di chuyển.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Vì giãy dụa nên sắc mặt Vu Thiện đỏ ửng, hô hấp dồn dập, trước ngực phập phồng không ngừng, khiến hai mắt Âu Dương Lãnh nhìn mê muội, cô đẹp quá, là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.

“Muốn yêu em!” Âu Dương Lãnh nở nụ cười tà mị, từ từ nằm xuống bên cạnh cô, thân mật đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô, vào khoanh khắc da thịt hai người kề nhau, Vu Thiện cảm nhận một dòng điện hự hự thật thật chạy khắp toàn cơ thể, khiến cô không nhịn được run rẩy, sao cô lại có cảm giác với Âu Dương Lãnh chứ! lewuydon

“Anh không thể!” Vu Thiện run rẩy nói, sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch, nhưng sắc môi đỏ mọng của cô hấp dẫn Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh cũng không muốn nhiều lời nữa, ghé sát miệng mình vào, thừa dịp lúc cô hít thở liền chiếm đoạt đôi môi cô, hoặc sâu hoặc cạn hôn cô.

“Đừng!” Không ngờ Âu Dương Lãnh lại hôn cô, sau khi đầu óc choáng váng chợt nhớ tới anh ta hôn mình đồng thời cũng từng hôn người phụ nữ khác, lửa giận trong lòng bị thiêu đốt, nhưng rất nhanh bị Âu Dương Lãnh hôn đến loạn suy nghĩ, sụp đổ.

Hai người hôn quên mình, nhận ra Vu Thiện không nói gì mà khuất phục mình, khoe môi Âu Dương Lãnh nhếch nở nụ cười, hài lòng nhìn Vu Thiện với đôi mắt say đắm, giờ phút này cô lộ ra vô cùng phong tình vạn chủng, cô vẫn đáng yêu như vậy.

Âu Dương Lãnh tiếp tục thăm dò cơ thể cô, Vu Thiện biết mình không có sức trốn tránh nên cũng mặc kệ anh, vốn thân thể mình dự định sẽ hiến cho người đàn ông mình thích nhất, hiện giờ cho dù mình không cho cũng không được rồi.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Âu Dương Lãnh lần nữa đối diện với cô, nhìn sự say mê trong mắt cô hỏi, quần áo trên người anh vẫn đầy đủ, còn cô thì cả người trần trụi khiến Vu Thiện quay đầu không dám nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình. Mới vừa rồi mình không nên có phản ứng dưới sự trêu chọc của anh ta! Tại sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy!

“Chúng ta có cả một đêm, xem đến lúc đó ai sẽ cầu xin tha thứ!” Âu Dương Lãnh ném cho cô một nụ cười cực kỳ lạnh lùng, khiến Vu Thiện bất an tới cực điểm, lời của anh ta có ý gì? Không phải đã kết thúc sao?

Một đêm nay Vu Thiện hoàn toàn biết được rốt cuộc Âu Dương Lãnh ác ma cỡ nào, lúc nào cũng hăm lại lúc quan trọng nhất, không cho cô thỏa mãn, rồi lại khơi đốt dục hỏa trên người cô khiến cô dùng giọng khàn khàn không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng cô không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm giác vui sướng không giới hạn xuyên thấu qua thần kinh truyền vào trong đầu cô, khiến cô vừa thỏa mãn vừa trống rỗng, nhưng không biết rốt cuộc mình muốn gì.

Sợi dây trên người đã sớm được Âu Dương Lãnh cởi ra, có phải anh ta đoán được mình không có sức chạy trốn! Nhưng cũng thật sự là đúng như vậy, vì hiện giờ cả người cô không có chút sức nào, thật đúng là không cách nào rời đi.

Vu Thiện mở đôi mắt mê man, nhìn chỗ vừa quen thuộc lại như vừa xa lạ, cô đã ngủ bao lâu? Có ngộ ngộ, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, cô nhìn bên trong căn phòng tràn đầy mùi vị tình dục khiến khuôn mặt xinh đẹp của Vu Thiện đỏ bừng, tất cả những chuyện đêm qua đều quá hoang đường!

Còn Âu Dương Lãnh đã không còn trong phòng khiến cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu như Âu Dương Lãnh ở đây, cô cũng không biết mình nên đối mặt với anh như thế nào, đây là người đàn ông đáng ghét, thể mà biến mình thành người phụ nữ của anh ta!

Hết chương 33

34. Chương 34: Bị Giam Lồng

Edit: Ngọc Hân

Không thể ở lại chỗ này được nữa, sẽ làm cô nhớ lại mình phóng túng như thế nào trước mặt anh ta, mình xa lạ như vậy, cho dù bây giờ mình là người phụ nữ của anh ta cô cũng không nguyện ý ở lại. lqydon

A, đau quá. Vu Thiện vừa mới nhấc một bên người lên, trên bả vai liền truyền tới đau đớn, cô quay đầu nhìn sang, vai cô thể mà lại bị cắn một miếng, dấu răng rõ ràng nói cho cô biết, đêm qua Âu Dương Lãnh điên cuồng cỡ nào!

“Âu Dương Lãnh đáng chết, nếu sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ hoàn trả!” Vu Thiện thấp giọng mắng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng bị tức giận thay thế, vì thế khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm cả sự tức giận.

Vu Thiện khó khăn đứng dậy đi vào phòng rửa mặt, cả người đau đớn nhắc nhở cô những chuyện đêm qua, cô vừa lảo bầm vừa di chuyển vào phòng tắm, sau khi chậm chậm tắm rửa xong cô mở cửa phòng rồi thò đầu ra nhìn xung quanh, xác định trong hành lang không có ai cô mới đi ra.

Nếu như bị thím Lan nhìn thấy mình từ trong phòng Âu Dương Lãnh đi ra, thì cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Cô nhanh chân nhanh tay tiêu sái đi về phòng mình ở phía đối diện mới bình tĩnh lại, vừa nhìn lên đồng hồ trên vách tường, ồ đã chín giờ sáng, trễ như vậy đi làm bị muộn mất rồi.

Cô vội vã xông tới tủ treo quần áo, chọn một chiếc váy vừa người trong tủ rồi thay đồ ngay trong phòng, sau đó mở cửa, vừa đi xuống lầu một thấy thím Lan đang quét dọn trong phòng, thấy cô xuất hiện cười híp mắt hỏi: “Chào buổi sáng, cô Vu muốn ăn sáng không?”

“Không cần, thím Lan, cháu muốn đi ra ngoài, tối này sẽ về sớm hơn.” Vu Thiện nhìn thím Lan một cái, phát hiện thím Lan nhìn mình cười có chút mập mờ, dọa khiến Vu Thiện không dám nhìn thẳng vào bà, chuyện tối hôm qua, thím Lan không biết đấy chứ? Vu Thiện phát tay một cái vội vàng chạy ra ngoài.

“Cô Vu, cô không thể đi ra ngoài đâu.” Thím Lan hoảng sợ thấy cô chạy như bay, vội vàng ngăn cô lại, buổi sáng trước khi đi làm cậu chủ đã thông báo với mình không thể để cô Vu đi ra ngoài, hơn nữa đêm qua cô Vu và cậu chủ làm chuyện kia, cơ thể nhất định mệt chết đi được, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Tại sao?” Vu Thiện bị thím Lan ngăn lại không thể không dừng bước hỏi, cô thấy ý tứ rõ ràng trên mặt thím Lan, mặt cô đỏ ửng, chuyện đêm qua thím Lan cũng biết!

“Cô Vu, à, không phải, nên đổi gọi là mợ chủ, buổi sáng cậu chủ đã dặn để cho mợ chủ nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ có đồ đưa tới, còn có cả nhà thiết kế tới đây để đo số đo thiết kế áo cưới theo yêu cầu, mợ chủ không nên đi ra ngoài.”

“Cái gì? Đặt may áo cưới?” Vu Thiện hoảng sợ mở miệng hỏi, phải đi đến bước kết hôn này sao? Cô có thể không muốn được không? Mặc dù ngay từ lúc gặp mặt với giới truyền thông cô đã chuẩn bị để kết hôn cùng Âu Dương Lãnh. Nhưng đây thì quá nhanh chóng, cô vốn cho rằng Âu Dương Lãnh ít nhất phải chơi bời thêm mấy năm nữa mới có thể kết hôn với mình.

“Đúng vậy, ông cụ đã đồng ý, hôm nay cậu chủ còn nói muốn mợ chủ nhận đồ đấy.” Thím Lan không phát hiện sắc mặt Vu Thiện khó coi cỡ nào, tự mình nói, cuối cùng cậu chủ cũng chịu ổn định, trước đây không có người quản được cậu chủ, mới có thể khiến cậu chủ thích lưu luyến bụi hoa như thế.

“Vậy cháu thật sự không thể đi ra ngoài?” Vu Thiện một lần nữa xác định hỏi, có phải cô bị giam lỏng rồi hay không? Làm sao bây giờ? Hôm qua mới đi làm ngày đầu tiên, hôm nay lại không thể đi? Tại sao như vậy, cô còn muốn học thêm nhiều kiến thức thiết kế.

“Mợ chủ, mợ lên nghỉ ngơi đi, ăn cơm trưa tôi lên gọi mợ.” Thím Lan đưa tay đẩy cô đi lên lầu, dường như biết Vu Thiện sẽ xấu hổ. Tối hôm qua cậu chủ thật là, không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, cô Vu là phụ nữ, sao để mất mặt được đây.

Vu Thiện bị đẩy đi lên, vẻ mặt buồn bã, biết sau này hoàn toàn mất tự do, làm sao bây giờ? Cô thần thờ trở lại phòng mình, nhìn lồng giam vây quanh mình, lòng cô lạnh lẽo, ánh mắt trống rỗng, đây chính là phòng giam của cô sao?

Thím Lan quan tâm đóng cửa lại, theo bà Vu Thiện chỉ là xấu hổ, dù sao đêm qua cũng là lần đầu tiên của cô Vu, không thích là tất nhiên, bà không quấy rầy Vu Thiện, đi ra ngoài tính nẫu chút cháo tổ yến bồi bổ cơ thể cho cô.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu?” Cả người Vu Thiện nằm lỳ trên giường, nước mắt cứ như vậy rớt xuống, trong lòng bị thương, cô vừa rời khỏi ngôi nhà không thể chịu nổi đó, rồi lại rơi vào một ngôi nhà tồi tệ khác, cuộc sống như vậy rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể kết thúc?

Có lẽ là thân thể mệt mỏi, có lẽ là trái tim mệt mỏi, Vu Thiện mơ mơ màng màng ngủ, ngay cả thím Lan đi vào dọn dẹp đồ đạc cho cô cũng không tỉnh lại, thím Lan không đành lòng đánh thức cô dậy, lui ra ngoài

tự mình mang đồ đạc của Vu Thiện để vào phòng chứa đồ.

Âu Dương Lãnh ngồi trên ghế làm việc, ngửa đầu nhìn trần nhà, khuôn mặt xinh đẹp mê người của Vu Thiện đêm qua vẫn quanh quẩn trong đầu óc anh, khiến anh không cách nào chuyên tâm làm việc. Đáng chết, chẳng qua chỉ trừng phạt cô, sao lại giống như trừng phạt mình?

Bộ dạng Vu Thiện kêu gào cầu xin tha thứ đêm qua khiến anh đau đớn không hiểu vì sao, không ngờ rằng cô lại mang đến cho anh cảm giác ngọt ngào vui sướng vậy, giống như mật ong, làm anh muốn ngừng mà không được.

Nghĩ đến bộ dạng vừa cười vừa nói của Âu Dương Văn và Vu Thiện hôm qua, anh liền tức giận, nếu Âu Dương Văn dám dụ dỗ Vu Thiện, lá gan này không nhỏ. Có phải gần đây mình không rảnh rỗi để ý đến cậu ta, cậu ta liền cố ý xuất hiện trước mặt Vu Thiện!

Anh biết người của Âu Dương Văn đang mở một công ty con thuộc tập đoàn, nếu cậu ta dám dụ dỗ Vu Thiện, vậy cũng đừng tự trách mình tuyệt tình, ai bảo cậu ta dám chọc vào người không nên dây.

Không biết Vu Thiện tỉnh lại chưa, tối hôm qua cô biểu hiện rất tốt, là một vật nhỏ nhiệt tình. Oh, không thể suy nghĩ nữa, dục vọng của anh vẫn kêu gào, không được, anh phải tìm người dập lửa.

Tiện tay cầm điện thoại lên gọi cho Hắc Mộc, bảo cậu ta tìm phụ nữ tới đây. Hắc Mộc nhận lệnh, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng đồng ý, vừa đi vừa nghĩ, buổi sáng lúc đón tổng giám đốc, thím Lan nói cho anh ta biết đêm qua tổng giám đốc và Vu Thiện ngây ngô ở trong phòng làm chuyện kia cả một đêm, nhưng hiện tại tổng giám đốc còn phải tìm phụ nữ? Có phải Vu Thiện không thỏa mãn được dục vọng của tổng giám đốc hay không?

Khi Hắc Mộc mang phụ nữ tới, Âu Dương Lãnh vào khách sạn cách tập đoàn Âu Dương cách đó không xa hô mưa gọi gió, tất cả đều không có ai biết. Âu Dương Lãnh nằm trên giường mặc kệ người phụ nữ hành động, trong lòng nghĩ chính là vóc dáng hoàn mỹ của Vu Thiện. Càng nghĩ càng bức bối, lúc này trong đầu đang nghĩ muốn có trái tim cô, khiến người phụ nữ kia cho rằng cô ta cố gắng biểu diễn làm tổng giám đốc Âu Dương hài lòng, nên càng gia tăng động tác. Âu Dương Lãnh người dè người phụ nữ kia xuống dưới thân, mạnh mẽ thúc cô ta, làm cô ta kêu gào, Âu Dương Lãnh hoàn toàn xem người phụ nữ dưới thân là Vu Thiện, thỏa mãn giữa đầu điên cuồng kêu la.

Vu Thiện ngủ đến xế chiều, nếu như không phải đói bụng cô vẫn chưa muốn tỉnh lại, đưa tay xoa mắt ngồi dậy, bộ dạng mơ mơ màng màng khiến người ta không nhận được thương tiếc, nhìn đồng hồ trên vách tường, đã chiều rồi sao thím Lan không gọi cô dậy?

Hết chương 34

35. Chương 35: Đặt Áo Cưới

Cô chậm rãi vươn vai, đã lâu lắm rồi không ngủ được lâu như vậy, thật đúng là kiệt sức, trước đây cô đã sớm biết cô không thể lười biếng, sẽ khiến cô mất động lực. Cô mở cửa đi tới cầu thang ở lầu hai thì nhìn thấy thím Lan và một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đang nói chuyện, cách khá xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì.

“Mợ chủ, mợ tỉnh rồi à? Đói không?” Thím Lan ngẩng đầu nhìn Vu Thiện đang đứng ở cầu thang lầu hai, đầy vẻ tươi cười hỏi, đêm qua nhất định mệt chết rồi, nhìn mà xem, cô Vu ngủ đến tận bây giờ.

“Thím Lan, cháu đói bụng.” Vu Thiện từ từ đi xuống, khí chất toàn thân lạnh lùng khiến người đàn ông cau mày, cô ấy chính là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh? Thú vị đấy, lúc mình nhìn chỉ lười biếng nhìn mình một cái rồi dời đi chỗ khác, không bị bề ngoài tuần tú của mình mê hoặc chút nào.

“Mợ chủ chờ một lát, thím Lan hâm nóng thức ăn đã. Lãng thiếu gia, cậu ngồi chơi với mợ chủ nhé.” Thím Lan nói xong liền rời đi, để Vu Thiện và Lăng Lâm ở lại.

“Chào cô, tôi là bạn của Lãnh, Lãng Lâm.” Lãng Lâm tự mình giới thiệu, trong lòng có chút tò mò về Vu Thiện, người phụ nữ này có dáng vẻ sóng gió không sợ hãi, anh ta tự tin tưởng mạo mình dù kém Âu Dương Lãnh, nhưng cũng đẹp trai nổi tiếng ở thành phố S mà.

“Chào anh.” Vu Thiện biểu hiện không nóng không lạnh, ngồi trên ghế salon, nhìn cũng không nhìn Lãng Lâm. Theo cô, Âu Dương Lãnh và mọi người đều biến thái, đều không phải là người tốt, cho nên cô cũng lười để ý đến anh ta.

“Không biết cô thích kiểu áo cưới như thế nào?” Lãng Lâm không để ý tới thái độ của Vu Thiện, anh ta biết Vu Thiện không thích Âu Dương Lãnh, là Lãnh dùng chút thủ đoạn khiến Vu Thiện không thể không đồng ý, Vu Thiện là người phụ nữ có cá tính hiếm thấy, Lãnh tìm đâu ra bảo bối như vậy nhỉ?

“Anh thiết kế áo cưới?” Lúc này Vu Thiện mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lãng Lâm, người đàn ông trước mắt có bộ dạng phi phàm, mặt mày tuấn tú, trông mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người, khiến người khác không dám nhìn thẳng, thân hình cao lớn như Âu Dương Lãnh, khiến cô có cảm giác vô cùng áp bức.

“Hôm nay Lãnh bảo tôi tới thiết kế áo cưới cho cô, xem cô thích kiểu nào.” Lãng Lâm thấy ánh mắt cô nhìn thẳng, thú vị lắm, cô thể mà không sợ mình, còn dám nhìn trực diện, đối lại là người phụ nữ khác sớm đã bị ánh mắt mình dọa cho sợ đến cúi đầu không dám nhìn.

“À, tôi không có ý kiến, tự anh xem mà làm.” Vào lúc này ngược lại Vu Thiện thả lỏng cơ thể, tựa người ngồi trong salon, nhìn thẳng vào ánh mắt cảm thấy hứng thú của Lãng Lâm, ánh mắt người này khiến người ta thật sự không thoải mái.

“Hay cho câu không có ý kiến, người phụ nữ của Lãnh đúng là không bình thường.” Lãng Lâm lại cười, Lãng Lâm cười mang đến cho người khác cảm giác thân thiện, khiến Vu Thiện ngạc nhiên, sao ánh mắt sắc bén của anh ta lại thay đổi?

“Anh đang cười gì vậy?” Vu Thiện có chút tức giận, khi nghe anh ta nói mình là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh, ký ức đêm qua lại như dờn núi lấp biển ủa về trong đầu, đêm qua Âu Dương Lãnh điên cuồng trên người mình, khiến thân thể cô đến bây giờ vẫn còn ê ẩm.

“Đừng nóng giận, tôi không có ác ý.” Lãng Lâm khoát tay với Vu Thiện, chứng minh không phải mình đang trêu đùa cô, người phụ nữ của Lãnh thật nhạy cảm, nhưng cũng rất thú vị, khiến anh ta có cảm giác mình biết cô sớm hơn một chút thì tốt biết mấy, người phụ nữ cao ngạo xinh đẹp này anh ta cũng muốn.

“Mợ chủ, thức ăn tới.” Thím Lan xuất hiện kịp thời cắt đứt lời Vu Thiện muốn nói, nhìn thấy thím Lan xuất hiện, ngược lại Vu Thiện có chút cảm kích bà, vì cô nhìn thấy trông mắt Lãng Lâm lóe lên vẻ hứng thú.

“Thím Lan, cảm ơn bà.” Vu Thiện đứng dậy đi theo thím Lan tới bàn ăn, không để ý Lãng Lâm bên cạnh, cô mặc kệ bạn bè của Âu Dương Lãnh, chẳng có chút quan hệ nào với cô cả.

“Mợ chủ, mợ ăn nhanh đi, để cậu chủ biết cả ngày mợ không ăn gì, sẽ tức giận.” Thím Lan lấy chén dĩa giúp cô xong đứng sau lưng cô, đồng thời cũng thấy Lãng thiếu gia nhìn mợ chủ, bộ dạng cười như không cười.

“Vâng, cháu thật sự đói bụng.” Tài nấu nướng của đầu bếp nhà họ Âu Dương không tệ, ít nhất khi cô ăn có cảm giác ngon miệng. Khi còn bé mình có ăn đã là rất thỏa mãn, không kể ăn có ngon hay không, cô cầm dĩa lên ăn như không có ai bên cạnh, tưởng ăn không được xem là tao nhã nhưng không tính là thô lỗ.

Lãng Lâm và thím Lan đều đang nhìn cô ăn, Lãng Lâm cảm giác mình lại bị Vu Thiện hấp dẫn, cô một chút cũng không giữ hình tượng thực nữ, nhưng vẫn tao nhã đáng chết, không thể không bội phục Âu Dương Lãnh đi đâu tìm ra người phụ nữ có khí chất như vậy.

“Cháu no rồi.” Vu Thiện ăn no mới để dĩa xuống, song thấy thím Lan và Lãng Lâm nhìn mình, như mình là quái vật, lúc này mới nhớ tới tướng ăn của mình, “Ồn” một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ au, tại sao mình quên có người ở bên cạnh chứ.

“Như vậy, cô gái xinh đẹp, có thể bắt đầu đo số đo cơ thể để thiết kế áo cưới rồi chứ?” Lãng Lâm thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, biết cô xấu hổ, vì không để cô lúng túng nên nói sang chuyện khác.

“Đúng vậy, mợ chủ, Lãng thiếu gia là nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng ở thành phố S, cậu ấy thiết kế áo cưới rất đẹp!” Thím Lan vừa khen ngợi vừa kéo ghế cho Vu Thiện ngồi, bảo cô ngồi trước mặt Lãng Lâm.

“Thím Lan, bà quá khen.” Lãng Lâm cười híp mắt lấy thước dây ra đo người Vu Thiện, vóc dáng người phụ nữ của Lãnh rất đẹp, khí chất có thể so sánh với Lãnh, không biết sau này Lãnh sẽ đối xử với cô ấy như thế nào?

“Lãng thiếu gia quả thực dễ xấu hổ.” Thím Lan vừa giúp một tay vừa nói, Lãng thiếu gia và cậu chủ nhà mình cùng nhau lớn lên, tính tình xấu xa cũng giống nhau, nói xấu hổ cũng chỉ là nói trước mặt Vu Thiện mà thôi.

Vu Thiện mặc kệ anh ta đo đông đo tây trên người cô, bên tai nghe thím Lan và Lãng Lâm nói chuyện, trong lòng cũng không có cảm tình với Lãng Lâm mấy, rồi lại nhớ tới Vu Thành, có người ba như vậy, cô đã sớm mất đi hứng thú với đàn ông, bất kể là ai cũng rất khó đi vào trong lòng cô.

“Được rồi, cô gái xinh đẹp, chờ tin tức tốt của tôi nhé, áo cưới đảm bảo cô sẽ hài lòng.” Tay Lãng Lâm hoàn thành nốt động tác trên người, cắt sợi dây đo về, gật đầu với thím Lan và Vu Thiện.

“Cảm ơn cậu, Lãng thiếu gia.” Thím Lan dìu Vu Thiện, gật đầu với Lãng Lâm, nghi hoặc nhìn Vu Thiện. Cả quá trình Vu Thiện đều im lặng, một chút ý kiến cũng không có khiến Lãng Lâm và thím Lan kinh ngạc, cô sao vậy?

“Cô Vu? Cô không sao đấy chứ?” Lãng Lâm đứng trước mặt cô hỏi, vẻ đau thương trên khuôn mặt cô hấp dẫn sự chú ý của anh ta, có phải cô bị Lãnh bắt nạt hay không? Suy nghĩ một chút thì cũng không thể không có khả năng đó.

“Cô ấy không thoải mái mà thôi, không sao đâu.” Từ cửa truyền tới giọng nói trầm thấp không vui, tầm mắt mọi người vội vã quay đầu nhìn về phía cửa, thì thấy Âu Dương Lãnh một thân tây trang màu đen xuất hiện ở cửa. Vì khuất ánh sáng nên người ta không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể cảm giác được anh rất không vui.

36. Chương 36: Bắt Gian

Edit: Ngọc Hân

“Lãnh, cậu đã về rồi?” Lãng Lâm nhìn Âu Dương Lãnh đứng ở cửa nói, sao anh ta cảm giác hơi lạnh nhấm thẳm vào mình? lequydoon

“Cậu chủ, cậu đã về rồi?” Thím Lan vội đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh, nhận áo khoác và cặp tài liệu trên tay anh, hôm nay cậu chủ về nhà sớm quá.

“Ừ, Lâm, làm xong rồi?” Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt Vu Thiện và Lãng Lâm, lúc này đứng ở cửa nhìn thấy cô và Lãng Lâm đứng chung một chỗ, trong mắt anh nhìn hai người cực kỳ chướng mắt.

“Đã xong, mình còn có việc đi trước, sau này có cơ hội nhớ mang chị dâu ra ngoài chơi.” Lãng Lâm đợi Âu Dương Lãnh tới gần mới hiểu được cảm giác của mình quả không sai, Lãnh ghen, điều này thật là thú vị.

“Ừ, thím Lan tiễn Lâm ra ngoài đi.” Anh khẽ gật đầu coi như đồng ý với lời của Lãng Lâm, rồi dặn thím Lan tiễn Lãng Lâm ra về. Đối với sự kinh ngạc trong mắt Lãng Lâm anh không chứng thực, đây là chuyện của anh, chẳng liên quan gì tới Lâm.

“Cô Vu, nếu có ý kiến gì về chiếc áo cưới, có thể cùng Lãnh tới công ty tôi bàn bạc!” Lãnh ăn dấm chua hơi nhiều, chẳng lẽ Lãnh thật sự thích Vu Thiện? Cậu ấy tự biết không?

“Tạm biệt.” Lúc này đột nhiên Vu Thiện lại nói chuyện với Lãng Lâm, bộ dạng thể hiện như lưu luyến không rời khiến Lãng Lâm và Âu Dương Lãnh cùng nheo tròng mắt. Lãng Lâm vẫn biết là Vu Thiện cố ý, còn cả người Âu Dương Lãnh tản ra hơi thở lạnh như băng quanh quẩn xung quanh người anh ta.

“À, không cần tiền đâu.” Lăng Lâm biết Âu Dương Lãnh lại hiểu nhầm nên vội vàng đi ra ngoài, trong lòng hận Vu Thiện đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ấy có ý gì? Muốn Lãnh và mình xích mích sao?

“Lăng thiếu gia, đi thông thả.” Sao thím Lan lại không cảm giác được bầu không khí nơi này không bình thường chứ, nên cũng vội vã theo Lăng Lâm đi ra bên ngoài, sắc mặt cậu chủ vừa rồi đã rất căng thẳng, thế mà mợ chủ lại còn muốn khiêu khích cậu chủ, hay là mợ chủ không biết cậu chủ sẽ đối xử ra sao với cô?

“Thế nào, không bỏ được?” Sau khi Lăng Lâm và thím Lan rời khỏi đó, Âu Dương Lãnh đứng trước mặt Vu Thiện, híp con mắt dài hẹp nhìn vẻ mặt biểu hiện lưu luyến không rời của Vu Thiện, cô thích đàn ông như Lăng Lâm?

“Đúng vậy, Lăng Lâm đẹp trai như thế, tôi thích cũng là lẽ tự nhiên thôi.” Vu Thiện biết mình cố ý chọc Âu Dương Lãnh tức giận, cô không muốn thấy bộ dạng Âu Dương Lãnh làm chủ vận mệnh của mình chút nào, sẽ khiến cô rất không vui, nếu mình không vui, như vậy ai cũng không được vui vẻ.

“Em nói gì? Nói lại lần nữa!” Âu Dương Lãnh vô cùng tức giận, gương mặt tuấn tú như có giông tố nổi lên, Vu Thiện nâng mắt nhìn anh trước mặt mới giật mình, mình thật sự chọc giận Âu Dương Lãnh rồi, nhưng cô không hối hận.

“Tôi thích Lăng Lâm, sao?” Vu Thiện tiếp tục khiêu khích nói, cô ghét bộ dạng hiện giờ của Âu Dương Lãnh, giống như mình là vợ anh ta, bộ dạng như bị anh ta bắt gian trên giường, khiến cô không dễ chịu chút nào.

“Xem ra em một chút cũng không nhận được sự dạy dỗ!” Âu Dương Lãnh cười lạnh, Vu Thiện nhìn thấy bộ dạng anh giống như ác ma tỉnh lại. Âu Dương Lãnh xem nhẹ sắc mặt trắng bệch của cô, cô hoàn toàn không nhận được bài học nào, Âu Dương Lãnh cảm giác mình rất tức giận, lôi kéo tay nhỏ bé của Vu Thiện đi vào phòng ở lầu hai. Lúc này Vu Thiện mới bắt đầu sợ, không muốn, cô không muốn trải qua khuất nhục như đêm hôm qua một lần nữa đâu.

“Buông tôi ra, anh chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết sao!” Vu Thiện bị kéo thẳng một mạch, vừa giãy dụa vừa hét, ý muốn Âu Dương Lãnh dừng lại, đáng tiếc Âu Dương Lãnh bị lửa giận khiến đầu óc choáng váng, quên nhìn sắc mặt của Vu Thiện, nếu như anh liếc mắt nhìn cô anh sẽ phát hiện mình làm sai rồi.

Hai người lôi kéo nhau đi tới phòng Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện đi vào trở tay khóa cửa, sau đó ép Vu Thiện nằm lên giường khiến cô không thể nào động đậy, không phản kháng được.

“Âu Dương Lãnh, cầu xin anh, đừng đối xử với tôi như vậy.” Vu Thiện hoảng sợ phát khóc, chảy hai hàng nước mắt, cả người run run, bờ vai run rẩy không ngừng, bộ dạng khiến người ta thương yêu. Cặp mắt nhìn Âu Dương Lãnh cầu xin, biết hành động vừa rồi đã khiêu khích chọc Âu Dương Lãnh tức giận, không có lợi cho mình.

“Còn thích Lăng Lâm không?” Âu Dương Lãnh từ trên cao nhìn xuống sắc mặt hoảng sợ của cô, cả khuôn mặt trắng bệch, sau đó lau nước mắt trên mặt giúp cô. Bộ dạng này của cô khiến anh không cách nào nổi giận với cô được, nhưng sắc mặt của anh cũng chẳng dịu đi chút nào.

“Không thích, tôi không thích.” Vu Thiện vội vã hét lên, sợ Âu Dương Lãnh vẫn không tin, vẻ mặt chăm chú nhìn Âu Dương Lãnh, dùng ánh mắt nói với Âu Dương Lãnh, là cô cố ý chọc giận anh.

“Là em nói đấy, sau này cách xa Lăng Lâm một chút.” Hải lòng với biểu hiện của Vu Thiện, khiến tâm tình anh tốt hơn, buông lỏng cơ thể Vu Thiện ra kéo cô ngồi dậy nằm trong ngực mình, trêu mến nói.

“Uh, tôi biết rồi.” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ôm vào trong ngực, hiện giờ không nên cùng anh ta lấy cứng đối cứng, phải hiểu được tình hình như thế nào mới tốt cho mình. Nhưng từ trên người anh truyền đến hương vị quen thuộc, còn tiếng tim đập mạnh mẽ khiến trong lòng cô an tĩnh lại, bất tri bất giác có chút buồn ngủ.

“Muốn ngủ à?” Âu Dương Lãnh hỏi, hôm nay cô thể mà yếu đuối ngây ngô trong ngực mình? Điều này làm anh vui sướng.

“Uh, tôi muốn ngủ.” Vu Thiện hiền ngoan nói, dù thế nào mình cũng đã là người phụ nữ của anh ta rồi, chỉ cần anh đối xử tốt với cô, không chạm đến ranh giới cuối cùng của mình thì tôn trọng nhau cũng không khó lắm.

“Vậy ngủ đi, tỉnh dậy dẫn em đi chơi.” Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiện nằm vào giữa giường, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, hai người nằm sát kề bên nhau.

Tối nay có một buổi tụ tập, là buổi tụ tập để anh từ giã cuộc sống độc thân cùng anh em, anh muốn dẫn cô tham gia buổi gặp mặt đó, làm quen với anh em chơi từ nhỏ đến lớn của mình.

Ngủ một lát, Vu Thiện tỉnh dậy trước, cô cảm giác mình ngủ trong một lồng ngực an toàn ấm áp, cho tới bây giờ mình chưa từng cảm nhận qua cảm giác toàn là như thế nào. Hôm nay Âu Dương Lãnh mang tới cho cô cảm giác đó, khiến cô rất kinh ngạc.

“Em đã tỉnh?” Âu Dương Lãnh hỏi, anh không ngủ chút nào, chỉ nhắm mắt giả vờ ngủ say, cảm nhận rõ ràng Vu Thiện mềm mại làm anh không tự chủ đắm chìm trong cảm giác có cô ở bên cạnh.

“Uh, tôi ngủ bao lâu rồi?” Cô từ từ quay đầu lại, muốn nhìn bây giờ là mấy giờ rồi lại phát hiện đây không phải là phòng của mình ở nhà Âu Dương, nhất thời hoảng hốt, sao mình lại ở đây?

“Không lâu, ngoan đứng lên nào, lát nữa phải đi ra ngoài.” Âu Dương Lãnh dịu dàng nói, hai người thật vất vả mới có thể hòa bình sống chung, đương nhiên anh không muốn phá hư, hơn nữa lần đầu tiên cô biểu hiện ngoan hiền trước mặt mình như vậy.

“Đi đâu?” Vu Thiện đi theo anh, bên ngoài trời đã tối, còn ra ngoài làm gì?

“Nhanh thay đồ đi.” Âu Dương Lãnh giục cô, bảo cô về phòng mình, anh cũng vội đi tắm, mới vừa rồi ôm Vu Thiện trong ngực nhưng không thể có động tác nào khác, dục hỏa buổi chiều mới trở về bình thường lại tăng lên cao, khiến anh rất khổ sở. Vu Thiện trở về phòng mình, trong lòng nghi ngờ hành động của Âu Dương Lãnh, anh ta muốn dẫn mình đi đâu? Mình không muốn đi ra ngoài đâu.

Hết chương 36

37. Chương 37: Chơi Đùa

Edit: Ngọc Hân –

Câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng ở thành phố S nằm trong khu trung tâm thành phố, chiếm diện tích 15000 mét vuông, cao 13 tầng, mặc dù bây giờ mới hơn 9h đêm người tới chưa nhiều lắm, nhưng đã có nhiều xe nổi tiếng đậu dưới bãi đậu xe.

Vu Thiện bất an theo Âu Dương Lãnh đi về phía câu lạc bộ Mê Hoặc, chỗ này cô từng nghe nói qua, rất nhiều doanh nhân, người mẫu chưa nổi tiếng cũng thích tới chỗ này. Dĩ nhiên sẽ bao gồm một số người muốn bàn chuyện làm ăn mà tới đây để đối tác vui vẻ.

Trong thành phố S, ai không biết câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng bao nhiêu, là nơi xa hoa đòi trụ bậc nhất của thành phố S, rất nhiều người sống vật vờ trong đó cũng không muốn trở về nhà, cầm một bó tiền to ném vào trong đó! lqydoon

Âu Dương Lãnh mang mình tới chỗ này làm gì? Có phải anh ta cũng giống như ba, lợi dụng mình tới bàn chuyện làm ăn? Trước kia đã từng trải qua một lần, ba đưa mình tới đây chính là vì giúp ông ta bàn chuyện làm ăn, nhưng lại khiến cô thiếu chút nữa bị người ta ăn hết sạch!

Nhớ tới chuyện trải qua lần đó, sắc mặt cô lập tức tái nhợt, lòng bàn tay lạnh như băng, nếu là như vậy, không phải cô nên trực tiếp rời đi sao?

“Lạnh lắm à?” Âu Dương Lãnh phát hiện lòng bàn tay cô gầy nhỏ bên cạnh đống mồ hôi, cả người run rẩy, cho rằng cô lạnh quan tâm hỏi, không biết là hành động của mình khiến cô hiểu nhầm.

“Không phải vậy, tôi chỉ là có chút không thoải mái.” Vu Thiện nói dối, tay bị Âu Dương Lãnh nắm đã bị mồ hôi thấm ướt hết, khiến Âu Dương Lãnh dừng bước, không phải lúc còn ở nhà cô vẫn tốt sao?

“Có cần đi bác sĩ không?” Âu Dương Lãnh hỏi, khoanh khắc thấy sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng tràn tới một nỗi đau, mặt cô tái quá, người không thoải mái sao? “Như vậy đi, cố chịu đựng, chúng ta có mặt rồi rồi đi luôn.”

“Uh, xin lỗi.” Vu Thiện cố kiềm chế xúc động, quan hệ của hai người mới thay đổi được một chút cô không muốn phá hỏng, vì cô sợ không biết Âu Dương Lãnh sẽ làm ra hành động nào gây bất lợi cho mình.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi tới cửa câu lạc bộ, lập tức có nhân viên trẻ tuổi ra đón tiếp, vì Âu Dương Lãnh là khách quen ở đây, nhân viên quen thuộc dẫn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện đi vào bên trong: “Tổng giám đốc Âu Dương, xin mời bên này, bạn của anh cũng đã đến đông đủ.”

“Ừ, dẫn đường đi.” Âu Dương Lãnh khẽ gật đầu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện, mang theo cô bảy queo tám vòng đi tới trước một gian phòng bao. Vu Thiện hoàn toàn không kịp quan sát câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng của thành phố S có hình dạng ra sao, đã bị đưa tới cửa phòng bao.

“Xin mời tổng giám đốc Âu Dương.” Nhân viên trẻ tuổi cung kính dẫn họ đến phòng bao, mở cửa mời bọn họ đi vào, trong nháy mắt bước vào cửa nhân viên len lén liếc nhìn Vu Thiện, đối với chuyện tổng giám đốc Âu Dương mang phụ nữ đến cậu ta tương đối tò mò, vì tổng giám đốc Âu Dương dẫn phụ nữ tới, gần như chả lần nào giống nhau.

Người phụ nữ này không giống với phụ nữ lẩn lộn trong chốn phong trần, mà giống như thiên kim tiểu thư không ra khỏi cửa, so về khí chất thì xinh đẹp hào phóng hơn những người phụ nữ trước đây tổng giám đốc Âu Dương mang tới rất nhiều.

Mở cửa ra, người bên trong thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện rồi rít để ly rượu trong tay xuống, từng người chào hỏi anh: “Lãnh, sao trễ như vậy!”

“Đúng vậy, nên phạt rượu.”

“Phạt rượu quá đơn giản, hay là phạt toàn bộ chi phí tối này đi.” Một người đàn ông mặt mũi sáng láng đẹp trai vây bên người Âu Dương Lãnh, vỗ nhẹ bả vai anh, cười đùa nói, một người trong số đó chính là Lăng Lâm mà buổi chiều Vu Thiện mới gặp.

“Không phải các cậu chỉ sớm hơn mình một chút sao, còn về phần trừng phạt hả?” Âu Dương Lãnh mới không thêm để ý tới lời của những người này, mang theo Vu Thiện xuyên qua đám đàn ông vào bên trong quầy bar.

Có lẽ Vu Thiện im lặng không để người ta phát hiện ra, cảm giác nơi này cô như người thừa, vì trừ cô ra ở đây không có bất kỳ người phụ nữ nào, cô muốn lặng lẽ rút tay nhỏ bé trong tay Âu Dương Lãnh về, không muốn quấy rầy bọn họ nói chuyện.

Chờ sau khi bọn họ đi vào nhân viên mới đóng cửa lại, Âu Dương Lãnh buông tay cô ra khiến cô hơi mất mát, sau đó Vu Thiện yên lặng đứng trong góc, nhìn Âu Dương Lãnh và những người đàn ông kia nói chuyện phiếm.

Những người đàn ông ở đây chờ Âu Dương Lãnh tới đều là anh em lớn lên cùng Âu Dương Lãnh, đầu tiên là Lăng Lâm, người nổi nghiệp công ty Lăng thị, sở trường là thiết kế áo cưới. Tiếp theo chính là Nguyên Minh, thái tử công ty Nguyên thị, quản lý công ty điện tử. Người thứ ba là Mộc Khai, thiếu gia công ty Mộc thị, quản lý công ty tài chính. Thứ tư là Trang Nhạc, thiếu gia công ty Trang thị, quản lý công ty xây dựng. Mỗi một người đều có hậu thuẫn mạnh mẽ phía sau, lớn lên đều có sự lựa chọn tốt nhất. Phụ nữ bị bọn họ mê hoặc không phải số ít, nhưng không chiếm được trái tim đàn ông, cuối cùng còn bị tổn thương vô cùng thâm trọng.

Những người này đều ra nước ngoài học sau đó trở về, bình thường thích tụ tập chơi đùa cùng nhau, không có việc gì thì sẽ cùng đi ra ngoài săn mồi. Nếu như không phải thời gian vừa qua chuyện của Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ồn ào cả thành phố đều biết, bọn họ đã sớm lên kế hoạch đi chỗ khác săn mồi rồi, vì phụ nữ trong thành phố S này chỗ nào cũng bị bọn họ đùa bỡn cả rồi.

“Lãnh, cậu nhanh tay nhanh chân đấy, muốn kết hôn sớm như thế?” Người đàn ông tên Trang Nhạc ngồi bên tay trái Âu Dương Lãnh hỏi, vẻ mặt cười xấu xa, ở trong lòng anh ta, người thích chơi kích thích như bọn họ mà nói, kết hôn không thể nghi ngờ là cho phụ nữ cái quyền quản lý mình.

“Được rồi, Lãnh, TV đưa tin, mình còn tưởng rằng cậu nói đùa.” Mộc Khai nói tiếp, trong lòng tràn đầy nghi ngờ với hành động của Âu Dương Lãnh, tiểu này này thật sự cam tâm tình nguyện bị phụ nữ quản lý?

“Các cậu đừng nói như vậy, người phụ nữ của Lãnh là cực phẩm.” Lăng Lâm, người duy nhất từng gặp Vu Thiện lên tiếng, trong đầu anh ta vẫn còn tồn tại bóng dáng Vu Thiện.

“Thật sao?” Nghe Lăng Lâm nói như vậy, Nguyên Minh bị khơi mào lòng hiếu kỳ, đứng thẳng người hỏi: “Lãnh, sao không dẫn tới cho bọn mình gặp?”

“Mới vừa rồi các cậu không nhìn thấy?” Lúc này Âu Dương Lãnh mới nhớ tới Vu Thiện, bên cạnh làm gì còn bóng dáng của Vu Thiện chứ.

“Lãnh, cậu nói gì?” Nguyên Minh hỏi, mới vừa rồi bọn họ thật sự không để ý tới người nào đứng bên cạnh Lãnh cả.

“Thật sự không thấy cô ấy?” Bọn họ nói chuyện phiếm lâu như vậy, Vu Thiện đi về? Anh còn chưa giới thiệu cho anh em biết mà.

“Đấy không phải là cô ấy chứ?” Trang Nhạc chợt quay đầu nhìn cô gái ngồi trong góc tối hời, đồng thời mấy người đàn ông cũng nhìn sang hướng đó. Âu Dương Lãnh nhìn theo ngón tay Trang Nhạc chỉ, thấy cả người Vu Thiện cuộn vào trong góc, giống như người tàng hình.

“Thiện Nhi, tới đây.” Âu Dương Lãnh đứng dậy vẫy tay về phía cô, mới vừa rồi còn tưởng cô đi đâu, thì ra cô một mình trốn trong góc, cũng tự trách mình không để ý tới cô. Còn Vu Thiện đột nhiên bị Âu Dương Lãnh gọi, cô lấy lại tinh thần, thấy Âu Dương Lãnh vẫy tay với mình, vội vàng đi tới.

Cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ cô nghe thấy rõ ràng, còn mình chính là đề tài trong miệng bọn họ, tựa như cô là một người đáng chê cười, khiến cô có cảm giác rất không được tự nhiên, ý của bọn họ là mình chiếm đoạt Âu Dương Lãnh sao?

38. Chương 38: Gây Chuyện Ở Câu Lạc Bộ

Edit: Ngọc Hân –

Thật là buồn cười, Âu Dương Lãnh là ai? Sẽ cam tâm tình nguyện bị mình trói buộc sao? Còn Vu Thiện cô, dù thế nào thì cũng sẽ không yêu thích một người đàn ông lưu luyến bụi hoa được, bọn họ thật đúng là coi trọng mình rồi. lqdon

“Đây là Thiện Nhi, Thiện Nhi, bọn họ là anh em lớn lên từ nhỏ cùng tôi, Lăng Lâm buổi chiều em đã gặp, đây là Trang Nhạc, đây là Nguyên Minh, đây là Mộc Khai.” Âu Dương Lãnh đợi Vu Thiện đi tới bên cạnh anh, thân mật ôm chặt eo cô, giới thiệu từng người một với cô.

“Chào các anh.” Vu Thiện mỉm cười, lễ phép chào hỏi với bọn họ, cử chỉ hào phóng đúng mực, khí chất ưu nhã, còn bình tĩnh khi nhìn thấy nhiều trai đẹp mà không loạn, mấy người đàn ông lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

“Chào cô, rất hân hạnh.” Nguyên Minh nâng nụ cười tà nhìn Vu Thiện đầu tiên, cô đẹp hơn nhiều so với mình tưởng tượng.

“Chào cô, hoan nghênh gia nhập vào hội chúng tôi.” Trang Nhạc không keo kiệt cho cô nụ cười mê hoặc, đáng tiếc Vu Thiện hoàn toàn không để ý tới anh ta, trong lòng cô phàn là những người đàn ông chơi chung cùng Âu Dương Lãnh đều không phải là người tốt.

“Thiện Nhi đúng không? Tên và người rất xứng, tôi là Mộc Khai.” Mộc Khai đứng tương đối gần bên cạnh, mập mờ đưa tay tính quàng vai Vu Thiện, cố ý dựa sát gần.

“Tôi là Lăng Lâm, buổi chiều chúng ta đã gặp.” Lăng Lâm chào hỏi cuối cùng, Vu Thiện không để lại dấu vết tránh Mộc Khai dựa vào gần, cô ghé sát người về phía Âu Dương Lãnh. Cô không thích để đàn ông xa

lạ đứng sát, chỉ muốn cách xa bọn họ. Hành động này khiến Âu Dương Lãnh càng vui vẻ thêm, có phải Vu Thiện đã tiếp nhận mình rồi không?

“Xin chào các vị tổng giám đốc, mấy cô gái xinh đẹp nhất của câu lạc bộ Mê Hoặc tới đây!” Lúc này, một người phụ nữ trang điểm đậm dần theo mấy cô gái tiến vào như đã quen rồi, tư thế xếp thành một hàng khiến sắc mặt Vu Thiện càng khó coi hơn. Vốn cho rằng Âu Dương Lãnh cũng sẽ lợi dụng mình giống ba, nhưng lại phát hiện không giống nhau, lúc này cô mới thả lỏng tâm tình, thì ra hoàn toàn là do mình nghĩ thôi!

“Sao muộn như vậy?” Khi Nguyên Minh thấy nhiều cô gái như vậy thì cười xấu xa, tròng mắt hẹp dài đảo quanh trên người mấy cô gái, vẻ đẹp không chê được, nhưng chỉ là anh ta chợt không thấy có hứng thú.

“Thật xin lỗi, vì thời gian sớm như vậy, mấy cô gái còn chưa trang điểm xong, để các vị tổng giám đốc đợi lâu.” Người phụ nữ làm má mị chỗ này là chị Mỹ, mặc dù tuổi cao nhưng vẫn còn bộ dạng thướt tha của ngày còn trẻ, cô ta cười với mấy người đàn ông, những người đàn ông này cũng không đắc tội nổi.

“Lãnh, cậu thấy thế nào?” Mộc Khai hỏi Âu Dương Lãnh ngồi bên cạnh, trong mấy người thì Âu Dương Lãnh đứng đầu, hơn nữa hôm nay là buổi tụ tập từ giã cuộc sống độc thân của Âu Dương Lãnh, Mộc Khai nhìn người phụ nữ trong ngực Âu Dương Lãnh, trong lòng hiểu rõ.

“Tùy các cậu, mình không có ý kiến.” Âu Dương Lãnh liếc mắt nhìn Vu Thiện trầm tĩnh, sắc mặt cô coi như bình thường, nhưng thân thể có chút cứng nhắc, có thể do không thích thoải mái.

“Để mấy người lại đi.” Nói chuyện là Lăng lâm, chỉ có Lãnh có phụ nữ bên cạnh, điều này rất quá đáng.

“Vâng, Quân Nhi, Tỉnh Ninh, Tuyết Hồng, Ninh Nguyệt, các em ở lại đây nhé, phục vụ cho tốt đấy.” Chị Mỹ nghe lời của Lăng Lâm, lập tức chỉ vào mấy cô gái xinh đẹp nhất ngồi giữa đám đàn ông, còn mình lắc mông mang theo mấy cô gái còn lại rời đi.

Còn mấy cô gái ở lại, tướng mạo và tác phong đều là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng giữa hai hàng lông mày quyền rũ lăng lơ đến tận xương, thấy quần áo hở hang của những người phụ nữ này, khiến Vu Thiện rất ghét, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài.

“Lăng tổng, lâu như vậy không tới tìm em sao?” Người phụ nữ tên Quân Nhi ngồi bên cạnh Lăng Lâm hỏi, giọng nói kiều mỵ khiến người ta nổi cả da gà.

“Đây không phải đã đến với em rồi sao!” Lăng Lâm ôm eo cô ta nói, hai người tình cảm không coi ai ra gì.

“Mộc tổng, gần đây quên Tỉnh Ninh rồi.” Cô gái ngồi bên cạnh Mộc Khai cũng không cam chịu thua kém, nằm trong ngực anh ta làm nũng. Mộc Khai không nói hai lời liền hôn lên môi Tỉnh Ninh, dùng miệng chặn lời cô ta lại.

“Nguyên tổng, Tuyết Hồng mời anh một chén.” Nói xong cầm chén của Nguyên Minh đặt trên bàn, kề miệng vào mép anh ta vừa uống, rồi uống.

“Được, không bằng uống hết chai này đi.” Nguyên Minh lạnh mắt nhìn người phụ nữ muốn nịnh hót mình, ánh mắt của anh ta vẫn chú ý trên người Vu Thiện lại bị người khác quấy rầy, đương nhiên anh ta mất hứng, người phụ nữ của Lãnh rất can đảm.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, biết mình trong lúc vô tình đắc tội với Nguyên Minh, trong lòng lo lắng sắc mặt tái nhợt, vì mấy người đàn ông trước mặt này có thân phận cao quý, đắc tội với bọn họ thì sau này khó sống ở thành phố S được.

Trái lại bên phía Trang Nhạc, hôm nay mục đích của anh ta ngoại trừ ra ngoài chơi bởi, anh ta còn vì chuyện rời thành phố S đi làm việc ở chỗ khác mà phiền não, muốn hỏi Âu Dương Lãnh một ít việc, đang hăng say nói chuyện với Âu Dương Lãnh. Còn Vu Thiện và cô gái tên Ninh Nguyệt ngồi bên cạnh, cũng không nói gì.

Giờ phút này trong phòng ai cũng có chuyện của mình, không ai quấy rầy ai, chợt cửa bị đẩy mạnh ra, kèm theo là một trận la hét và tiếng mắng chửi, còn có tiếng của thân thể người bị kéo đi: “Buồn cười, ông đây tới sớm hơn bọn họ, tại sao phụ nữ xinh đẹp đều phải nhường cho bọn họ! Tại sao vậy?”

Một người đàn ông uống say đứng trước cửa phòng bao của bọn họ âm ỉ, thân thể vẫn đang cố tránh người phía sau lôi kéo, muốn tiến vào trong phòng bao, quản lý câu lạc bộ vừa cười vừa lôi kéo người đàn ông đi ra ngoài: “Thật xin lỗi các vị tổng giám đốc, ông ta uống say, tôi đây lập tức dẫn ông ta đi, các vị cứ tiếp tục.”

Phía sau quản lý còn có mấy tên đàn ông nghi là say rượu, cũng mượn rượu làm loạn, khi nhìn thấy mấy người phụ nữ xinh đẹp đều ở trong phòng này, la hét âm ỉ muốn đi vào cũng bị bảo vệ câu lạc bộ ngăn lại, nhưng tình hình hỗn loạn bên ngoài bị đám Âu Dương Lãnh thu hết vào mắt.

Những người này là cố ý gây chuyện? “Để bọn họ vào đi.” Nguyên Minh vỗ tay, ý bảo quản lý mở cửa ra, trong ngực anh ta còn chất chồng oán giận, chưa tìm được cách phát tiết, bọn họ đã tới rồi, có phải để anh ta được giãn gân giãn cốt?

Sau khi quản lý nghe Nguyên Minh nói thế phát tay để bảo vệ buông tay, bảo vệ nhận lệnh lập tức thả mấy người muốn gây chuyện ra, bảo vệ không hiểu tại sao quản lý muốn họ mở cửa. Bọn họ ai chả biết đám người Âu Dương Lãnh không thể đắc tội, còn người bọn họ lôi kéo cũng không thể đắc tội. Những người này vẫn ý là có quan hệ với xã hội đen, suốt ngày gây chuyện, nếu như hai bên đánh nhau, thua thiệt vẫn là câu lạc bộ.

Những người đó sau khi được buông ra, chạy thẳng tới trước mặt đám người Âu Dương Lãnh, người đàn ông dẫn đầu chính là người vừa bị lôi kéo ở cửa, hắn ta là Đường chủ của Hắc Long Bang, hôm nay tới câu lạc bộ Mê Hoặc tìm vui. Vì chị Mỹ dẫn tới mấy người phụ nữ không đẹp, ý vào cả người toàn mùi rượu, còn cả thân phận địa vị của mình, cho rằng mấy người đàn ông trước mặt này ngoại trừ có tiền, thì chỉ là Nhị thế tử (Con cái nhà giàu) mà thôi, cho nên hắn ta mới dám tới gây chuyện.

Hết chương 38

39. Chương 39: Đánh Nhau Ở Câu Lạc Bộ

Edit: Ngọc Hân

“Hừ, không phải là ý có tiền, dám giành phụ nữ với ông, không muốn sống hả!” Người đàn ông dẫn đầu lão đảo nhìn đám người Âu Dương Lãnh nói, ngón tay chỉ vào Âu Dương Lãnh, hắn ta thấy người đàn ông đứng trước mặt mình cả người toát ra dáng dấp vương giả, giống như tuyệt đối không sợ hắn ta.

“Đúng vậy, đồ không biết sống chết, đại ca, chúng ta đánh bọn họ đi!” Mấy tên đàn em sau lưng cũng la hét, đuôi mắt vẫn nhắm vào mấy cô gái bị dọa sợ, mấy cô thật xinh đẹp.

Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiện ra phía sau lưng, tư thế bảo vệ đứng trước người Vu Thiện, lạnh lùng nhìn những người đàn ông trước mặt: “Các người muốn cùng tiến lên?” Giọng nói rất điên cuồng ngạo mạn.

“Lãnh, cậu muốn đích thân ra tay?” Lăng Lâm kinh ngạc hỏi, anh ta không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại muốn động thủ.

“Dĩ nhiên không thể thiếu mình.” Nguyên Minh nói, một đêm này anh ta muốn vận động, ngoại trừ trên giường, đánh nhau cũng là vận động hạng nhất.

“Quên đi, mình không muốn đánh.” Trang Nhạc liếc mắt nhìn hiện trường, không có hứng thú thu hồi tầm mắt, tối nay anh ta không muốn đánh nhau.

“Cũng quá không có tình nghĩa, nhưng mình thích xem...” Bộ dạng Mộc Khai bất cần đời khiến người ta nhìn rất muốn đá anh ta, nhưng bây giờ không ai để ý đến anh ta.

Vu Thiện được Âu Dương Lãnh che chở phía sau, cô lặng lẽ nhìn ra ngoài, thấy mấy người đàn ông cao lớn bộ dạng lưu manh vây quanh Âu Dương Lãnh, tư thế giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau, bọn họ đánh nhau ở đây? Không phải chứ?

“Các người chán sống rồi, thế mà coi thường chúng tôi, các anh em, lên.” Tên đàn ông bị bọn họ xem nhẹ, cảm giác oai phong của mình mất hết, khiến hắn không còn chút mặt mũi nào trước mặt các anh em, nhưng người đàn ông trước mắt cả người có tác phong mạnh mẽ, thật đúng là khiến mình hoảng sợ.

Khi hắn ta ra lệnh một tiếng, mấy người đàn ông sau lưng quả thực vọt tới trước mặt Âu Dương Lãnh và Nguyên Minh, giơ quả đấm lao thẳng vào Âu Dương Lãnh và Nguyên Minh. Âu Dương Lãnh nhìn cú đấm loạn xạ không bài bản trước mặt, chỉ mang theo Vu Thiệu lùi về sau từng bước, tránh sự công kích. Còn Nguyên Minh hoàn toàn không nường tay, từng cú đấm đầm thẳng vào trên người tên đàn ông kia, mấy người phụ nữ bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ đến sớm vùi mặt trốn vào trong góc phòng, hoảng hốt lo sợ kêu thét.

“Ồi trời, đau quá.” Gã đàn ông cầm đầu cũng tham gia đánh, chỉ là hắn ta không may mắn, bị quả đấm của Nguyên Minh đấm trúng gương mặt, đau đến hắn ta kêu oa oa, sống mũi bị gãy ngang, đang gào thét ầm ĩ.

Thật ra thì hiện trường chỉ có một mình Nguyên Minh đánh, thấy bộ dạng anh ta đánh thành thạo, không chút nào thêm để ý những gã đàn ông kia vào trong mắt, đánh cho những gã đó không còn chút sức lực đánh trả.

Âu Dương Lãnh mang theo Vu Thiệu thoát khỏi sự công kích của gã kia, sau đó đứng tại chỗ xem Nguyên Minh đánh lộn. Đứng thấy bộ dạng ngày thường của Nguyên Minh như công tử bột, lúc đánh nhau không chút lưu tình. Vu Thiệu nhìn thấy hiện trường đã bị bao trùm không khí ngột ngạt, bất giác nhíu mày, còn Âu Dương Lãnh cũng chú ý tới chi tiết nhỏ này, lập tức che chở cho Vu Thiệu, không để cô bị ảnh hưởng.

Mấy gã đàn ông kia sao có thể là đối thủ của Nguyên Minh, chỉ một lát năm sáu gã đàn ông đều ngã xuống đất không dậy nổi, nằm trên đất không ngừng kêu đau rên rỉ. Nhưng Nguyên Minh ngay cả ống tay áo cũng không dính bẩn, hơi thở bình ổn, chỉ là tóc tai có chút lộn xộn, lại càng khiến anh ta tăng thêm sức hấp dẫn điên cuồng.

“Minh, lâu không gặp, thân thủ tốt lắm.” Trang Nhạc và Mộc Khai ở bên cạnh thối sáo xem cuộc vui, nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt tuấn tú cười vui vẻ. Đám người bọn họ từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, những tên lưu manh này sao có thể là đối thủ của bọn họ được, chỉ một mình Nguyên Minh là đã có thể đối phó.

“Hừ, một đám phế vật vô dụng, thật đúng là làm bẩn tay tôi!” Nguyên Minh khinh thường vỗ vỗ quần áo không bị nhàu mảy, vẻ mặt khinh miệt, khiến Vu Thiệu nhìn rất khó chịu, nhưng cô cũng không thể hiện gì.

“Minh, còn chưa đủ à?” Nói chuyện là Trang Nhạc, mắt xéch mé người của anh ta nhìn mấy gã đàn ông nằm trên đất rên rỉ, chán ghét nheo mắt lại: “Không cần khách khí, cần tìm những người này để cho cậu hạ hỏa?”

“Đủ rồi, quản lý, đưa bọn chúng ra ngoài, đừng làm bẩn mắt bọn tôi.” Lăng Lâm kịp thời xuất hiện, anh ta liếc nhìn Âu Dương Lãnh vẫn không tỏ ý gì, từ trước tới giờ về mặt Âu Dương Lãnh lúc nào cũng không chút thay đổi, giống như tình cảnh trước mắt không liên quan đến chuyện của anh. Vu Thiệu nhận ra lúc Lăng Lâm gọi Âu Dương Lãnh, thân thể anh mất tự nhiên khẽ động một cái.

“Vâng, thật xin lỗi.” Quản lý và bảo vệ đứng ở cửa nhìn lập tức tiến lên, lôi những gã đàn ông vẫn còn đang kêu đau đi ra ngoài, mấy gã đàn ông khác cũng không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn bị kéo ra ngoài. Còn quản lý nhìn thấy hai bên trở lại bình thường, trong lòng thầm cao hứng, cách làm của mình đúng quá, ít nhất ông ta không đắc tội với người của hai bên. Còn bảo vệ càng thêm bội phục quản lý, quản lý đúng là khéo léo, như vậy là có thể tránh khỏi việc bị đứng trên đầu gió ngọn sóng.

“Thật mất hứng.” Mộc Khai vẫn bộ dạng bất cần đời như cũ, tròng mắt quét một vòng hiện trường đã bị đảo lộn, nhìn thấy mấy người phụ nữ vẫn núp trong góc, trong lòng khinh bỉ, thật vô dụng, lần nữa liếc mắt nhìn Vu Thiệu bên cạnh Âu Dương Lãnh, sắc mặt cô vẫn như thường, không bị hù dọa.

Quả nhiên cô rất dũng cảm, nhìn thấy Minh đánh nhau, mấy gã đàn ông kia cũng bị đánh cho mặt hoàn toàn biến dạng, hình ảnh máu tanh như vậy, mà cô chỉ đứng phía sau Lãnh, bộ dạng chẳng bị hù dọa chút nào, thật không biết có phải nên khen cô có tinh thần can đảm không nữa!

Hết chương 39

40. Chương 40: Hôn Lễ

Edit: Ngọc Hân

Hôm nay là ngày tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương và cô Vu kết hôn, xôn xao khắp thành phố, rất nhiều phóng viên truyền thông sắp xếp chuẩn bị muốn phỏng vấn. Còn Vu Thiện nghỉ ngơi trong phòng trang điểm cô dâu, cô có vẻ hơi mệt mỏi nằm trên ghế, mặc cho chuyên viên trang điểm tô vẽ thứ gì đó lên mặt cô, trong lòng vô cùng phiền muộn, qua hôm nay, mình chính là một thành viên của nhà Âu Dương, không nói ra được có cảm giác gì. Lê@Quý#Đôn

Âu Dương Lãnh đứng bên ngoài nói chuyện phiếm với mấy anh em. Không chút nào để ý đến thím Lan ở bên cạnh gấp gáp đến độ xoay vòng vòng. Mặc dù hôm nay là ngày quan trọng nhất của anh, nhưng tâm tình anh chẳng có chút nào căng thẳng, giống như hôm nay mình không phải là nhân vật chính.

“Cậu chủ à, hôn lễ sắp bắt đầu, cậu đi thay quần áo đi.” Thím Lan lại giục anh lần nữa, khách khứa đã đến nhiều như vậy, còn cụ ông cũng đã tới, sao cậu chủ vẫn còn bình tĩnh như vậy.

“Thím Lan, bà gấp cái gì? Không phải Lãnh đã ở đây sao?” Nguyên Minh nhìn thím Lan nói giỡn, lại bị thím Lan trừng mắt khinh thường, nước mắt giàn dụa ngã vật xuống đất.

“Chính là các cậu dạy hư cậu chủ, lúc nào rồi mà còn cố đùa giỡn.” Thím Lan không nhìn mấy chàng trai kia nữa, trực tiếp lôi Âu Dương Lãnh đi.

“Thím Lan, bà khẩn trương gì chứ, chờ lúc sắp bắt đầu, tôi tự nhiên đi mà.” Dĩ nhiên Âu Dương Lãnh biết ý của thím Lan, nhưng anh tự có chừng mực.

“Cậu chủ, cô Vu là một cô gái rất tốt, chớ phụ lòng cô ấy.” Thím Lan tình ý sâu xa nói, hi vọng cậu chủ hiểu rõ ý của mình.

“Hôn lễ bắt đầu, tôi đi.” Âu Dương Lãnh không nghe lời thím Lan, đi thẳng tới hội trường hôn lễ, còn mấy anh em thấy anh có bộ dạng này của anh cũng rồi rít đi theo, bọn họ không có hứng thú chơi đùa tiếp.

Thím Lan nhìn bóng dáng cậu chủ, biết cậu chủ lại nhớ tới người đã bỏ lại cậu chủ mà đi, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng hi vọng cậu chủ hiểu, nếu hai người ở cùng nhau yêu nhau, tương lai mới có hạnh phúc.

Tiến hành hôn lễ, dưới sự hướng dẫn của hoa đồng, Vu Thiện đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh, cô có chút lo lắng vì người mẹ yêu nhất của cô không ở bên cạnh, khiến cô có cảm giác mình giống như cây lục bình (Cây bèo).

Có mặt ở hôn lễ, ngoại trừ đảng nhà trai khá đông người thì bên nhà gái chỉ có một vài người mà thôi, có vẻ vắng lạnh, nhất là mẹ kế bên nhà gái, bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt, vẻ mặt khinh thường khiến tất cả khách khứa có cái nhìn không mấy lạc quan về cuộc hôn nhân này.

Còn Vu Thiện sao lại không biết chứ, người đàn ông kia nhất định là không muốn xuất hiện, cảm thấy mình mất mặt xấu hổ. Còn hai người thừa kế của Vu thị càng không thèm tới, nếu như không phải sợ bị người khác chê người, sợ rằng ngay cả Đình Hoa cũng không muốn xuất hiện!

Hôn lễ nhanh chóng kết thúc, không cho phóng viên truyền thông cơ hội phỏng vấn, Âu Dương Lãnh mang theo vợ mới cưới lên xe rời khỏi hiện trường hôn lễ, để Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn, Hắc Mộc ở lại giải quyết hậu quả.

Vu Thiện khó chịu bất an ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, cảm giác giống như Âu Dương Lãnh dè dặt né tránh việc gì đó, tất cả chuyện tối hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô. Tối qua Âu Dương Lãnh mang mình về nhà, sau đó ném mình ở lại nhà họ Âu dương rồi biến mất, nếu như không phải hôm nay là ngày kết hôn, chắc anh ta cũng sẽ không xuất hiện.

“Xuống xe.” Giọng lạnh lùng của Âu Dương Lãnh vang lên bên tai Vu Thiện, khiến cô nhú chặt mày, sau đó cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, đến nhà Âu Dương rồi?

Đợi sau khi cô xuống xe, Âu Dương Lãnh không xuống mà nói với Vu Thiện mặc áo cưới đứng bên ngoài xe: “Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng có chạy lung tung.” Sau đó xe nhanh chóng vọt đi trước mặt cô, để lại mình Vu Thiện đứng tại chỗ.

Vu Thiện sững sờ nhìn xe đi xa, trong lòng không nói ra được có tư vị gì, đây chính là chồng của cô sao? Vừa kết hôn đã bỏ lại mình, Vu Thiện không biết lúc này lòng mình đã đặt trên người Âu Dương Lãnh, cô cô đơn nhắc chân vấy đi vào đại sảnh nhà Âu Dương.

Vì thím Lan còn ở chỗ cưới, trong nhà không có một ai, bây giờ trời còn chưa tối, một mình Vu Thiện giống như linh hồn đi tới phòng của mình, thật là buồn cười, nói là kết hôn mà ngay cả phòng cưới cũng không có!

Cởi váy rườm rà xuống, xả nước đầy bồn trong phòng, cô tính tắm tấp thư giãn cơ thể, dù sao hôm nay bận rộn cả một ngày. Khắp thành phố mọi người đều nhìn cô chê cười, nhưng hôm nay Đinh Hoa thật yên lặng, cô vốn tưởng rằng Đinh Hoa sẽ gây chuyện ồn ào.

Từ từ đắm chìm trong dòng nước trong suốt, nhắm mắt lại vùi lấp sự buồn phiền trong mắt, qua hôm nay cô không còn là cô nữa, nhưng cô sợ Âu Dương Lãnh, không biết sau này anh ta sẽ như thế nào với mình.

“Reng reng.” Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô sợ hết hồn, mở mắt ra nghe tiếng di động vang lên từ bên ngoài, là ai gọi điện cho mình? Điện thoại này đã lâu không vang lên rồi.

Quên những việc này đi, điện thoại vang lên lâu như vậy nhất định là có chuyện tìm mình, Vu Thiện nhanh chóng khoác áo tắm rồi đi ra. Khoảnh khắc bước ra lại thấy Âu Dương Lãnh vốn đã đi ra ngoài, trong lòng cô lộp bộp, đứng ở cửa nhìn Âu Dương Lãnh không nhúc nhích, mặc cho điện thoại vang.

Âu Dương Lãnh về nhà thì đi tới phòng Vu Thiện, nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, biết cô ở trong đó, anh ngồi trên giường chờ cô đi ra ngoài, lại nghe tiếng chuông điện đột nhiên vang lên, thấy cô vội vàng đi ra, trong lòng nhất thời không thoải mái, là ai gọi điện cho cô?

“Còn không nghe điện thoại?” Âu Dương Lãnh tốt bụng nhắc nhở cô, thất mình xuất hiện kinh ngạc như vậy sao? Hay là cô không muốn nhìn thấy mình? Thoáng chốc khóe môi anh cười lạnh.

Vu Thiện thấy anh nhếch mép cười, khóe mắt giật giật, vội vàng đi tới chỗ để điện thoại cầm điện thoại lên xem, là Lam Ngọc gọi tới, anh ta gọi tới làm gì? Do dự một lát, cô vẫn nghe máy: “A lô, tìm em có chuyện gì không?”

Hết chương 40

41. Chương 41: Không Có Sức Phản Kháng

Edit: Ngọc Hân –

Đầu bên kia điện thoại, khi Lam Ngọc nghe Vu Thiện bắt máy, nóng lòng hỏi: “Thiện Nhi, em không sao chứ? Âu Dương Lãnh bắt nạt em hả?” Biết hôm nay là ngày cô kết hôn, vốn muốn tới tham dự hôn lễ nhưng bị ba cản lại. Thì ra là Âu Dương Lãnh tàn nhẫn bảo mình không thể xuất hiện trước mặt cô, Lam Ngọc không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là điện thoại cho Vu Thiện, muốn xác định bây giờ cô có ổn hay không. Lê%Quý*Đôn

“Em không sao, anh đừng lo lắng.” Vu Thiện cố gắng bình tĩnh nói, khóe mắt liếc thấy Âu Dương Lãnh đang nhìn mình chăm chú, sợ bị Âu Dương Lãnh biết là Lam Ngọc gọi điện thoại cho cô, chuyện ngày đó đến bây giờ cô còn nhớ.

“Thiện Nhi, em thật không sao chứ? Âu Dương Lãnh không phải người tốt lành gì, em phải cẩn thận.”

“Vâng, em sẽ cẩn thận.” Vu Thiện nở nụ cười, cảm giác được người khác quan tâm khiến cô vô ý nở nụ cười, còn Âu Dương Lãnh lại cảm thấy nụ cười này cực kỳ chướng mắt.

“Em còn có thể đi học không?” Lam Ngọc thử hỏi, cho dù cô lập gia đình, anh ta cũng sẽ không buông bỏ.

“Vẫn đi.” Còn chưa nói hết điện thoại đã bị người khác đoạt lấy, cô quay đầu nhìn lại, bóng dáng Âu Dương Lãnh cho cô cảm giác bị áp bức đã đứng sau lưng cô.

“Đừng để cho tôi biết cậu gọi điện thoại cho cô ấy một lần nữa, hậu quả cậu sẽ không tưởng tượng nổi đâu.” Giọng âm u của Âu Dương Lãnh vang lên, Vu Thiện sững sờ nhìn anh, anh dựa vào gì mà uy hiếp học trưởng Lam Ngọc!

“Anh...” Lam Ngọc không ngờ Âu Dương Lãnh đang ở bên cạnh Vu Thiện, nhất thời nổi giận, nhưng anh ta không nói ra được câu gì khác.

“Nói cho người đứng đầu nhà cậu, nếu muốn lấy được đơn đặt hàng của tập đoàn Âu Dương, bảo ông ta dạy dỗ cậu cho tốt vào.” Âu Dương Lãnh nói xong cúp điện thoại, quay đầu nhìn Vu Thiện có vẻ hơi nổi giận: “Sao? Tức giận?”

“Anh... Dựa vào đâu mà anh uy hiếp học trưởng Lam?” Vu Thiện nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, mới vừa rồi cô nghe thấy lời đe dọa trắng trợn của Âu Dương Lãnh, anh ta dựa vào gì chứ?

“Dám cả gan tranh giành người phụ nữ của tôi, chút dạy dỗ này được xem là gì? Em đau lòng?” Âu Dương Lãnh nhìn vẻ mặt cô hơi tức giận, cô giận đẹp thật, anh còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy cô, chính là bị vẻ giận dữ của cô thu hút.

“Anh... Vô liêm sỉ!” Vu Thiện nổi nóng, nhưng không cách nào phản kháng lại lời anh nói, đúng vậy, hôm nay là ngày cưới của bọn họ.

“Tại sao? Em sẽ không quên chứ? Em đã là vợ của tôi!” Âu Dương Lãnh ghé sát vào cô, cả người gần như dính vào trên người cô.

“Anh tránh ra, không muốn.” Vu Thiện bị ép ngã xuống giường, sắc mặt trắng bệch, ký ức đêm đó chợt hiện về trong đầu cô, cô khuất nhục cả một đêm, làm sao cô quên được! Còn Âu Dương Lãnh bây giờ đang làm gì vậy.

“Tránh ra? Em quên thân phận của em rồi?” Âu Dương Lãnh tiếp tục áp sát, chứng kiến bộ dạng hoảng sợ của cô, trong lòng đột nhiên không thoải mái, đây là cô đang ghét bỏ mình?

“Anh...” Vu Thiện không phát hiện anh thay đổi, dáng vẻ của anh bây giờ rất giống với tình huống đêm đó, cô không muốn, không muốn bị anh chiếm đoạt một lần nữa đâu!

“Không có phép em nghĩ tới những người đàn ông khác, tôi sẽ nhỏ tận gốc từng người từng người một xuất hiện trước mặt em!” Cả người Âu Dương Lãnh nằm trên người cô, bàn tay di chuyển loạn xạ trên người cô, miệng nói lời uy hiếp, nhưng hành động lại cực kỳ dịu dàng.

“Anh... Tránh ra! Buông tha cho tôi!” Vu Thiện cứng người chống cự hành động của anh, hai tay chống lên lồng ngực anh, ngăn cản anh dựa sát gần, cô không muốn bị anh chạm vào, ký ức đêm đó quá kinh khủng.

“Hôm nay là đêm tân hôn, em nhất định phải phòng thủ?” Âu Dương Lãnh nâng khuôn mặt tuần tú lên hỏi, nhìn mắt cô đang nhuốm vẻ sợ hãi, nếu là vợ anh, sẽ phải chuẩn bị đón nhận.

“Tôi... Anh... Tối nay có thể không muốn được không?” Vu Thiện nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi hỏi, hi vọng Âu Dương Lãnh đừng ép buộc cô, đáng tiếc trong mắt Âu Dương Lãnh lại cho rằng cô vì người đàn ông khác mà không muốn giao mình cho anh.

“Bị tôi chạm qua còn ảo tưởng sẽ có đàn ông khác cần em?” Âu Dương Lãnh dễ dàng hiểu rõ ý tứ trong mắt cô, đã gia nhập vào dòng họ nhà Âu Dương, còn vọng tưởng người đàn ông khác?

“Tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy?” Vu Thiện không chịu nổi anh lặp đi lặp lại xúc phạm cô nhiều lần như vậy, gào khóc đánh vào ngực Âu Dương Lãnh, tại sao anh lại còn nói cô như vậy.

“Đừng khóc.” Âu Dương Lãnh thấy cô chảy nước mắt, nhất thời tâm hoảng ý loạn, vì anh nghe thấy Lam Ngọc quan tâm cô, đổ kỹ trong lòng thiêu đốt khiến anh không để ý tới muốn dập tắt cơn giận của mình, lại quên mất cảm thụ của cô.

“Ô, ô, tại sao có thể như vậy!” Mặc dù Vu Thiện rất không muốn khóc lóc trước mặt anh, nhưng nước mắt giống như tự nhiên, không ngừng rơi xuống hốc mắt, muốn ngừng mà không ngừng được.

“Đừng khóc, ngoan.” Âu Dương Lãnh tiếp tục an ủi cô, bàn tay không ngừng vuốt ve sau lưng cô, để cô thỏa sức khóc trong ngực mình, trong khoảng thời gian này đã uất ức cô rồi.

Khi anh an ủi, Vu Thiện chẳng những không ngừng khóc, ngược lại khóc càng thương tâm hơn. Âu Dương Lãnh không còn cách nào đành hôn nhẹ lên môi cô, ý muốn cô ngừng khóc, anh không biết thì ra cô lại khóc thành như vậy, trần trọc hôn lên đôi môi hoa hồng đỏ mọng của cô, bên tai nghe tiếng khóc cô dần dần ngừng lại, chân mày thoáng thả lỏng, nở nụ cười nhàn nhạt.

Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh đột nhiên dịu dàng hôn ngừng khóc, nhận ra anh đang hôn mình, sau đó cứng người yên lặng chịu đựng nụ hôn chứa sự thương hại. Còn Âu Dương Lãnh, lúc cô ngừng khóc muốn ngừng hôn mà không được, tiếp tục hôn lên môi cô, dục vọng trong người thức tỉnh, khát vọng mãnh liệt muốn cô đang sục sôi trong lòng.

“Ồ ô, không muốn!” Mặc dù Vu Thiện cố gắng giãy dụa, nhưng vẫn cho Âu Dương Lãnh cởi quần áo, cả người hiện ra trước mặt Âu Dương Lãnh. Anh không khỏi khen ngợi, sờ từng chỗ trên người cô, không để ý cô ngăn cản, lần nữa muốn cô, cho đến khi đạt được sáng khoái mới dừng lại.

Âu Dương Lãnh ôm cả người Vu Thiện vào sát ngực mình, thương tiếc nhìn cô vì không chịu nổi mình, trên mặt còn để lại dấu vết màu hồng mê người, làm trái tim anh có cảm giác thỏa mãn.

Hết chương 41

42. Chương 42: Viện Điều Dưỡng

Edit: Ngọc Hân –

Khi Vu Thiện tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng Âu Dương Lãnh, gối bên đã lạnh lẽo chứng tỏ Âu Dương Lãnh rời đi được một lúc. Vu Thiện thấy may mắn vì giờ phút này Âu Dương Lãnh không ở đây, cô không muốn nhìn thấy anh, tất cả những chuyện tối hôm qua hiện lên trong đầu, tối qua mình thể mà cảm giác được đau đớn?

Làm sao vậy nhỉ? Không phải trước đây Âu Dương Lãnh cũng trừng phạt mình rồi ư? Nhưng đau đớn trên người cô hiện giờ không giống là giả, chuyện gì xảy ra? Nhất là thấy dấu vết màu hồng trên ga giường, có giặt mình, dấu vết màu đỏ thẫm chứng tỏ đêm qua mới là lần đầu tiên của mình!

Từ nhỏ cô đã bài xích đàn ông tới gần, bất kể là ai, chỉ cần là đàn ông thì cô cố gắng tránh ra xa, cho nên cô chưa bao giờ biết chuyện giữa nam và nữ, còn Âu Dương Lãnh là người đàn ông đầu tiên của cô, vậy còn anh ta, mình chắc chắn không phải là người đầu tiên của anh ta!

“Mợ chủ, mợ đã tỉnh chưa?” Giọng thím Lan vang lên từ ngoài cửa, cậu chủ đã dặn nhất định không thể để mợ chủ đói bụng, vì mợ chủ đã ngủ đến tận xế chiều.

“Thím Lan, cháu xong liền đây.” Vu Thiện vội bật dậy, khi nhìn thấy mấy dấu vết trên người cũng không nhìn được thở dốc vì kinh ngạc, đây chính là cô sao? Cả người tràn đầy dấu vết nói cho cô biết tối qua điên cuồng đến mức nào!

Cô tới phòng tắm, lúc Vu Thiện nhìn thấy mình trong gương, hic, đây là cô sao? Sắc mặt ửng đỏ, mặc dù tóc tai rối bời nhưng đôi môi đỏ bừng như đoá hoa, như vậy không khó nhìn ra chuyện tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt điên cuồng, nhất là cần cổ có mấy dấu hôn màu đỏ. Rõ ràng như vậy cũng khiến cô nhớ lại tại sao lúc đầu mình kháng cự đến thuận theo Âu Dương Lãnh, cô thật sự không thể tin được, người đó lại chính là cô!

Vu Thiện dời mắt sang chỗ khác, không dám nhìn mình trong gương, dùng nước lạnh tạt lên khuôn mặt ửng đỏ không ngừng nghỉ, liên tục cảnh báo mình không thể để cho Âu Dương Lãnh được như ý lần nữa! Vu Thiện nhanh chóng sửa sang lại mình, sau đó trở lại phòng thay quần áo, tìm đồ mà Âu Dương Lãnh đã chuẩn bị cho cô, những bộ quần áo này coi như kín kẽ, không giống những bộ quần áo hợp mode hiện nay

là hở rất nhiều chỗ. Vu Thiện tìm thấy một bộ có thể che lấp những dấu vết trên người, nhưng dấu vết hôn nơi cổ thì không cách nào che hết được, vậy phải làm sao bây giờ? lequydoon

Àh, có thể dùng khăn quàng cổ che lại, Vu Thiện cao hứng lấy khăn lụa từ trong tủ quần áo ra, dùng chiếc khăn hợp với bộ quần áo quần lên cổ, lúc xong mới yên tâm đi xuống lầu dưới.

Lầu dưới chỉ có mình thím Lan, nhìn thấy cô xuống vội vàng tiến lên: “Mợ chủ, cậu chủ dặn sau khi cô ăn cơm xong chờ cậu ấy về dẫn mợ đi một nơi.” Thím Lan cười híp mắt truyền đạt lại lời Âu Dương Lãnh cho Vu Thiện nghe.

“Dạ, thím Lan biết đi chỗ nào không?” Vu Thiện cau mày hỏi, Âu Dương Lãnh muốn dẫn mình đi đâu?

“Mợ chủ, thím Lan không biết.” Thím Lan kéo Vu Thiện tới ghế bên bàn ngồi xuống, cẩn thận gấp thức ăn giúp Vu Thiện.

“Vâng, thím Lan, thím cứ gọi cháu là Thiện Nhi đi.” Vu Thiện rất ghét hai chữ mợ chủ này, sẽ khiến cô nhớ tới mẹ.

“Không được đâu, đây là cậu chủ dặn.” Thím Lan khó xử nói, bà không biết tại sao mợ chủ không thích gọi như vậy, nhưng mệnh lệnh của cậu chủ bà không thể nào không nghe theo.

“Quên đi, tùy thím vậy.” Vu Thiện cũng không cưỡng ép, vì cô biết chỉ là do thím Lan nghe lời Âu Dương Lãnh mà thôi.

“Vậy mợ chủ từ từ ăn, thím Lan còn chuyện phải làm.” Thím Lan cung kính nói, mặc dù Vu Thiện không hề tự cao tự đại, nhưng nề nếp nhà Âu Dương rất nghiêm khắc, ông bà chủ và người giúp việc phân chia rất rõ ràng, cho dù cậu chủ rất kính trọng bà.

“Thím Lan làm việc của bà đi.” Vu Thiện cũng biết trách nhiệm của thím Lan, Âu Dương Lãnh là cậu chủ của bà, dĩ nhiên nên nghe lời Âu Dương Lãnh, hơn nữa thím Lan vẫn đối xử rất tốt với mình.

“Thím Lan lui xuống đây.” Thím Lan nói, cậu chủ dặn dò phải làm tổ yến dinh dưỡng cho mợ chủ, bây giờ bà phải đi xem lửa thế nào.

Sau khi thím Lan rời đi một mình Vu Thiện ăn cơm, vốn bụng rất đói nhưng chột không muốn ăn uống gì. Cô để đĩa xuống cẩn thận quan sát nhà họ Âu Dương, cô ở đây cho tới giờ cũng chưa có thời gian cẩn thận quan sát gian phòng này, hiện giờ có thời gian có thể từ từ nhìn ngắm.

Nơi này giống như nhà tù vậy, mỗi lần đi vào đều khiến cô có cảm giác hít thở không thông, giờ đây cô cũng đã gia nhập vào rồi, muốn đi ra ngoài e rằng rất khó!

“Thức ăn ăn ngon không?” Bất chợt có giọng nói vui vẻ truyền từ ngoài cửa vào, Vu Thiện quay đầu nhìn lại, là Âu Dương Lãnh về, anh mặc một thân âu phục màu xám tro, bao trọn cơ thể ngang tàng, dưới vỏ bọc lịch sự ẩn giấu một con ác ma khát máu đủ để hủy diệt cô! Giờ phú nữ trông mất Âu Dương Lãnh nhuốm vẻ khác lạ, môi mỏng hơi hé mở, gương mặt tuấn tú thể hiện sự cuồng dã.

“Tại sao không nói gì?” Âu Dương Lãnh bước tới gần cô, bộ dạng ăn mặc của cô như này càng thêm hấp dẫn, nhất là chiếc khăn lụa nơi cổ kia, càng khiến cô không kiềm chút bụi trần.

Con người Vu Thiện co rút, thân thể run rẩy, khoảnh khắc nhìn thấy Âu Dương Lãnh đôi môi không nhin được mấp máy, thấy Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, ký ức đáng sợ đêm qua ăn mòn thần kinh cô, lời anh uy hiếp Lam Ngọc vẫn quanh quẩn trong tai cô như cũ.

“Anh... Đã về?” Vu Thiện khó khăn nuốt nước miếng, cô tự nói với mình đừng sợ Âu Dương Lãnh, nhưng rõ ràng không có hiệu quả, cô cũng không biết sợ Âu Dương Lãnh cái gì, chỉ biết là cô bài xích anh đến gần.

“Sao ăn ít như vậy?” Khi Âu Dương Lãnh nhìn thấy thức ăn cô ăn còn thừa lại trên bàn, hỏi, thím Lan chuẩn bị đồ ăn cho cô nhiều như vậy, cô chỉ ăn một chút? Hay là thức ăn không hợp khẩu vị với cô?

“Tôi không đói.” Cô cúi đầu nhìn mặt đất, trước kia cô cũng chỉ ăn ít, bây giờ không có gì khác.

“Ngoan, ăn thêm nữa đi, sau đó dẫn em đi gặp mẹ em.” Âu Dương Lãnh dịu dàng nói, cưng chiều cầm đĩa cô vừa đặt xuống lên để vào trong tay cô.

“Cái gì? Có thể gặp mẹ?” Vu Thiện vui mừng hỏi, cặp mắt phát ra tia sáng, kể từ khi mình bị ba đưa lên giường Âu Dương Lãnh tới này, còn chưa từng gặp mẹ.

“Ừ, ăn nhanh đi, nếu không thì không được gặp mẹ em đâu.” Âu Dương Lãnh nhìn vẻ mặt hưng phấn của Vu Thiện trong lòng hơi không vui, cô ở bên cạnh mình chưa từng có biểu hiện vui sướng tột cùng như thế!

“Ừ, tôi ăn.” Vu Thiện vội nhận đĩa Âu Dương Lãnh đưa cho mình, nhanh chóng bón cơm vào trong miệng, chỉ cần vừa nghĩ tới có thể gặp mẹ cho dù không đói bụng cô cũng muốn ăn.

Nhìn thấy bộ dạng cô ăn như hổ đói, Âu Dương Lãnh hơi nheo mắt lại, rõ ràng cô không ăn được, tại sao không phản kháng? Chẳng lẽ vì chỉ để gặp mẹ cô?

“Tôi xong rồi!” Vu Thiện vội vớt thức ăn trên bàn gần như không còn gì mới để đưa xuống, cố đè nén dạ dày bắt đầu biểu tình như dãi sông lấp biển, cố gắng cười tươi trước mặt Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh không nói gì, vẻ cố nén trên mặt cô sao anh không nhìn thấy được chứ, nhưng anh không thể hiện ra, dịu dàng mang cô đi tới cửa xe, dưới sự mong ngóng của cô, xe chạy về hướng khu viện điều dưỡng.

43. Chương 43: Mỹ Nhân U Buồn

Edit: Ngọc Hân –

Viện điều dưỡng này nằm trên núi, chỗ ở có phần yên tĩnh, cách xa thành phố ồn ào, là một nơi có không gian nghỉ rất tốt để bệnh nhân dưỡng bệnh, lúc Vu Thiện tới đã thấy Vu Thành đứng ở cửa.

Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh xuống xe, khi đứng ở cửa xe nhìn thấy Vu Thành thì quay đầu lại nhìn Âu Dương Lãnh, không hiểu vì sao Vu Thành ở đây.

“Thiện Nhi, sao không đi qua?” Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, kiên quyết kéo Vu Thiện tiến lên.

“Tại sao ông ta ở chỗ này?” Vu Thiện nhìn Vu Thành lần nữa, trong mắt ngoại trừ hận vẫn là hận, ngay cả lễ cười của mình không ta cũng không tham gia, sao hôm nay đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này?

“Xin chào ba vợ, Thiện Nhi chào ba đi.” Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện đi tới bên cạnh Vu Thành, lúc này chỉ một mình Vu Thành, có phần không dám đối diện với Vu Thiện, đối với ý định thù hận trong mắt cô, không thể hiện gì ra.

“Ba.” Vu Thiện nghiêng chặt răng gọi, trước mặt Âu Dương Lãnh không nên biểu hiện không có phép tắc gì.

“Ha ha, Thiện Nhi, dạo này khỏe không?” Vu Thành lúng túng cười, mặc dù mình có lỗi với nó, nhưng nó là con gái mình, Vu thị gặp nạn, nó có trách nhiệm bảo vệ Vu thị.

“Ba vợ, Thiện Nhi rất khỏe, đi thôi, đi gặp mẹ vợ.” Âu Dương Lãnh trực tiếp dẫn Vu Thiện đi lướt qua người Vu Thành, Vu Thành còn vọng tưởng muốn lợi dụng mẹ Vu Thiện để đạt được tâm nguyện của ông ta sao?

“À, được.” Vu Thành trả lời, nếu như không phải Âu Dương Lãnh khống chế Vu thị, hôm nay ông ta cũng sẽ không chột vật như vậy, từ trước tới giờ Vu thị không qua lại gì với tập đoàn Âu Dương, nước giếng không phạm nước sông, sao chọc phải chứ?

Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh cứng rắn mang đi, mặc dù cô rất muốn nhìn thấy mẹ, nhưng không hề muốn thấy Vu Thành, người kia đẩy mình vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, trong lòng cô cực kỳ hận Vu Thành.

Viện trưởng rất nhã nhặn, tự mình đón tiếp đoàn người Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh nói rõ mục đích đến đây, viện trưởng vội mang Âu Dương Lãnh đi tìm Ninh Chân, tâm tình Vu Thiện kích động đi theo Âu Dương Lãnh, lâu không gặp, không biết mẹ sống tốt không.

Từ nhỏ mẹ đã mang cô ra bên ngoài kiếm sống, khi đó cơ thể mẹ rất khỏe, nhưng không biết bắt đầu từ khi tinh thần mẹ xuất hiện sự khủng hoảng, cuối cùng lúc cô mười lăm tuổi thì mẹ ngã bệnh!

Mỗi ngày cô ngoại trừ khi lên lớp thì phải ra ngoài kiếm tiền, còn phải chăm sóc mẹ ốm, thật may là sát bên cạnh nhà có thím Trương rất tốt bụng, thường chăm sóc giúp đỡ mẹ con cô, cô mới không mệt quá, nghĩ tới đây Vu Thiện càng thêm hận Vu Thành, người đó để mẹ chịu khổ đau, còn nhớ mãi không quên đàn ông thật là đáng hận!

Ở trong dinh viện, xa xa đã thấy một người phụ nữ mặc quần áo trắng tinh, bà ngồi một mình trên ghế dưới mái hiên mặt hướng ra ngoài, không biết đang nghĩ suy nghĩ gì, vì bà đưa lưng về phía bọn họ. Vu Thiện không nhìn ra vẻ mặt bà, nhưng cô có thể khẳng định người phụ nữ này chính là mẹ Ninh Chân.

Nhìn bề ngoài, giờ phút này trên gương mặt Ninh Chân có vẻ bình tĩnh, nhưng phần lớn thời gian tinh thần đều hoảng hốt, thỉnh thoảng nhớ tới Vu Thiện. Tới đây một tháng không biết Thiện Nhi có khỏe không? Bà tin Âu Dương Lãnh sẽ đối xử tốt với Thiện Nhi, trong ánh mắt người đàn ông đó có sự kiên định.

Giờ phút này Vu Thiện nhìn bóng lưng của mẹ, mẹ là một người phụ nữ rất đẹp, nếu như không phải xui xẻo gả cho Vu Thành, như vậy sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành! Còn bây giờ bà đã là mỹ nhân u buồn rồi!

Viện trưởng và Âu Dương Lãnh, Vu Thành cùng vào bàn bạc tình trạng bệnh tật của Ninh Chân, cô đi tới bên cạnh mẹ: “Mẹ!” Giọng nói run rẩy.

Cơ thể Ninh Chân run lên, một lúc lâu cũng không quay đầu lại, là giọng của Thiện Nhi sao? Tại sao nó ở đây? Ninh Chân kích động từ từ xoay người, thấy Vu Thiện trước mắt, lúc này mới tin quả thật Thiện Nhi xuất hiện trước mặt bà!

“Thiện Nhi? Thật sự là con?” Ninh Chân không dám tin hỏi, sao có thể chứ? Sao Vu Thành lại để nó tới chỗ này? Bà còn nhớ ngày đó con gái rời bà đi, sau khi tới nhà họ Vu thì chưa quay về nhà, còn mình cũng bị Vu Thành đưa tới chỗ này.

“Mẹ, Thiện Nhi rất nhớ mẹ!” Vu Thiện cũng không nhận được nữa, nhào vào trong ngực mẹ, cái ôm này tới muộn quá, Vu Thiện uất ức chôn trong ngực Ninh Chân khóc thút thít.

“Bé ngoan! Đừng khóc!” Ninh Chân ôm thân thể nhỏ nhắn của Vu Thiện, sao nó gầy thế này, không phải Vu Thành đồng ý với mình là sẽ chăm sóc tốt cho nó sao?

“Mẹ, là ai mang mẹ vào trong này?” Mặc dù mẹ thường hay ngăn ngại nhưng phần lớn thời gian đều tỉnh táo, không cần ở viện điều dưỡng.

“Thiện Nhi nói cho mẹ, con khỏe không?” Khi Vu Thiện không còn khóc nữa, Ninh Chân buông cơ thể cô ra, cẩn thận quan sát, sau khi thấy mấy dấu vết trên người con gái, bà biết có thể là Âu Dương Lãnh đã hành động.

“Mẹ, con rất khỏe, mẹ xem này đây là quần áo mới nhất, có phải rất đẹp không?” Vu Thiện đứng dậy xoay xoay trước mặt bà, tỏ rõ bây giờ chính cô quả thực rất tốt.

“Ừ, rất đẹp, Thiện Nhi của mẹ là xinh đẹp nhất.” Ninh Chân nhìn Vu Thiện đứng trước mặt cười thỏa mãn, con gái vẫn giống như trước đây, thích khoe khoang trước mặt bà, vốn là độ tuổi không buồn không lo lại phải chịu đựng tất cả mọi chuyện mà bà mang đến cho cô.

“Mẹ, đi thôi, chúng ta về nhà.” Vu Thiện nhìn mẹ, kéo tay bà, mẹ không thể ở lại chỗ này, sẽ để Vu Thành một lần lại một lần uy hiếp cô, hơn nữa mẹ không có bệnh.

“Thiện Nhi, con làm cái gì vậy?” Sao Ninh Chân không hiểu tâm tư của con gái, nhưng bà không thể làm liên lụy tới con gái nữa, nhìn thân thể con gái chịu đựng bao nhiêu áp lực, đây là chuyện cuối cùng người làm mẹ như bà cần phải làm.

“Mẹ, chúng ta về nhà.” Vu Thiện cố ý kéo tay mẹ, cô kiên quyết nghĩ, không thể để mẹ ở lại chỗ này, ở đây mẹ nhất định phải chịu khổ.

“Buông bà ấy ra!” Chợt ở cửa truyền tới tiếng thét rét lạnh khiến mẹ con đang lôi kéo nhau dừng động tác lại, nhìn về mặt Âu Dương Lãnh tức giận đi tới, sau lưng có Vu Thành và viện trưởng đi theo.

Lúc Vu Thiện nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tức giận của Âu Dương Lãnh, cô dừng động tác, ngơ ngác nhìn Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, cả người anh phát ra hơi thở lạnh lùng khiến người cô run lên.

“Buông bà ấy ra.” Âu Dương Lãnh đi tới bên người Vu Thiện, nói một lần nữa, tròng mắt vô tình hay cố ý quét một vòng nhìn Ninh Chân, Ninh Chân cũng nhìn anh, một lúc lâu sau gạt đầu, Âu Dương Lãnh mới chuyển ánh mắt chuyên chú lên người Vu Thiện, còn Vu Thiện bị hơi thở lạnh lùng của Âu Dương Lãnh trấn an, nhưng không phát hiện ra.

Vu Thành đứng phía sau nhú mào, theo lý thuyết Âu Dương Lãnh sẽ phải mang Ninh Chân đi, như vậy cũng sẽ không để mình lấy Ninh Chân uy hiếp Vu Thiện, nhưng hiện tại cách làm của anh khiến ông ta không giải thích được.

Hết chương 43

44. Chương 44: Cô Muốn Mẹ

Edit: Ngọc Hân –

“Không buông!” Vu Thiện quật cường ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lãnh, thái độ rất kiên quyết, cô nhất định phải đưa mẹ đi.

“Tổng giám đốc Âu Dương đừng nóng giận, có thể phu nhân muốn nói rất nhiều chuyện với mẹ phu nhân mà thôi.” Viện trưởng cười nói, tổng giám đốc Âu Dương này là nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố A, ông ta không dám đắc tội.

“Tôi nói lại lần nữa, buông ra.” Âu Dương Lãnh âm u nhìn Vu Thiện, ánh mắt có ý không cho phép Vu Thiện ngang bướng, tình hình hiện tại hoàn toàn không thể mang Ninh Chân đi, đây cũng là ý của Ninh Chân.

“Không buông, tại sao anh không để tôi dẫn mẹ đi.” Vu Thiện tiếp tục quật cường nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, hỏi từng câu từng chữ, mẹ ở đây nhất định sẽ chịu khổ, tại sao Âu Dương Lãnh lại máu lạnh như thế.

“Bốp.” Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện hồ đồ mất khôn, giận đến gơ tay lên, trong khi anh không có ý thức gương mặt Vu Thiện bị đánh lệch một bên, khóe miệng chảy ra chút máu. Âu Dương Lãnh để tay xuống rút tay về, trong lòng bàn tay truyền tới hơi nóng, anh không nhận được nắm chặt bàn tay lại.

Giờ phút này không khí ngừng lại, không ai nói gì, chỉ có tiếng hít thở không đều nhau của mấy người đứng đó, Ninh Chân giống như không có cảm giác nhìn về phương xa, không chút cảm xúc khi con gái bị đánh ngay trước mặt, chỉ có ánh mắt của bà có tia sáng vụt qua.

Vu Thiện vẫn không quay đầu, ngực phập phồng không ngừng chứng tỏ cơn giận của cô không nhẹ. Làm thế nào cô cũng không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại đánh mình trước mặt nhiều người như vậy, khi cô nhìn thấy bộ dạng ngồi im của mẹ thì rất cuộc ý thức được mẹ không bình thường, mình bị đánh, sao mẹ không có động tĩnh gì?

Vu Thành nhú mào, Âu Dương Lãnh đây là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta không thích Vu Thiện? Nhưng sao có thể chứ? Không phải cậu ta muốn lợi dụng Vu Thiện để chiếm Vu thị chứ?

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Vu Thiện không kịp tức giận với Âu Dương Lãnh, khẩn trương hỏi Ninh Chân đứng phía sau, mẹ sao vậy?

“Buông bà ấy ra, đừng để tôi nói đến lần thứ ba!” Âu Dương Lãnh đưa tay kéo tay Vu Thiện, kéo cô về phía mình, gương mặt cô bị mình đánh hiện lên dấu vết màu đỏ, đủ thấy mình dùng lực tàn nhẫn cỡ nào.

“Buông tôi ra!” Vu Thiện nóng lòng muốn biết mẹ thế nào, cố gắng giãy dụa, trước kia mẹ không phải như thế này, mỗi lần mình bị người khác bắt nạt đều bảo vệ mình, nhưng lần này thì sao?

“Viện trưởng, còn không dẫn bà ấy đi?” Âu Dương Lãnh dùng tốc độ như tên bắn nhìn về phía viện trưởng giống khi đánh Vu Thiện, cơn giận trực tiếp khiến viện trưởng lấy lại tinh thần, vội kéo Ninh Chân đi, còn Vu Thành yên lặng nhìn tất cả mọi chuyện, sau đó bước theo sau.

Viện trưởng sắp xếp Ninh Chân ở trong một căn phòng yên tĩnh, dặn dò y tá chăm sóc tốt cho Ninh Chân, còn Vu Thành đuổi y tá đi ra ngoài, ông ta có lời muốn hỏi Ninh Chân: “Bà nhớ tôi không?”

“Ông là ai?” Ninh Chân ngẩng nhìn người đàn ông trước mặt, cong khóe miệng hỏi, ánh mắt bà chờ đợi như không có tiêu cự, người đàn ông này sao bà có thể quên được.

“Bà thật sự quên tôi?” Giờ phút này Vu Thành không nói được phiền não thế nào, ông ta vẫn còn nhớ mãi Ninh Chân, năm đó bà như một đóa hoa mai kiều diễm, khiến ông ta lúc ấy thân là người thừa kế Vu thị yêu thương không dứt, mặc kệ người trong nhà phản đối, cố chấp cưới bà. Nếu như không phải do bà không sinh được con trai, sao mình lại không muốn bà, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

“Ha ha, ông là ai, không biết rằng đi vào phòng phụ nữ là không lịch sự sao?” Ninh Chân đột nhiên cười ra tiếng, bộ dạng như trở về trước kia, vui vẻ như vậy.

“Không nhớ cũng tốt, như vậy mới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.” Ngẩng nhìn bà một hồi, ông ta lầm bầm: “Muốn lấy được Vu thị, chỉ bằng Âu Dương Lãnh ư?” Vu Thành nhìn Ninh Chân vẫn còn cười, đứng lên nói một câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe,” sau đó rời đi.

Ninh Chân nhìn bóng lưng ông ta khinh thường cong khóe miệng, Vu Thành, tôi muốn để cho ông biết bộ mặt thật của Đinh Hoa! Cũng để ông biết, Ninh Chân tôi không phải là người phụ nữ để mặc ông đùa bỡn, tủi nhục năm đó tôi và con gái nhận lấy, muốn ông cũng phải chịu đựng.

Bên này Vu Thiện bớt giận chút nào, tiếp tục giãy dụa, mắt thấy mẹ bị đưa đi, dưới sự nóng lòng đó cắn lên cánh tay Âu Dương Lãnh đang giữ chặt mình, lực mạnh đủ cắn đứt một miếng thịt trên cánh tay anh!

Á! Âu Dương Lãnh không ngờ cô ác như vậy, nhưng sức chịu đựng của anh rất mạnh mẽ, xem như là trả nợ vừa rồi đánh Vu Thiện một bạt tai, song nhìn bộ dạng như hổ con cắn mình của cô, không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh cười gì?” Đến khi Vu Thiện cảm nhận được trong miệng có mùi tanh của máu mới dừng cắn, cô ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lãnh không hiểu vì sao cười rất vui vẻ, anh ta bị mình cắn điên rồi sao?

“Cắn đủ rồi hả?” Âu Dương Lãnh thu lại nụ cười, nhìn khóe miệng Vu Thiện chảy ra chút máu, cảm giác dục vọng trong cơ thể lại kêu gào, bộ dạng điên cuồng và khát máu như thế này của cô khiến anh muốn chinh phục cô.

“Buông tôi ra, tôi muốn mẹ.” Vu Thiện tiếp tục giãy dụa trong ngực anh, nhưng không còn cách nào khác, Âu Dương Lãnh vẫn cứ mãi không buông tay, sức cô dần dần dùng hết rồi, mẹ đã không thấy đâu nữa, cô muốn đi tìm.

“Như vậy không ngoan, xem ra là tôi dung túng em.” Mắt Âu Dương Lãnh nhìn chằm chằm con mồi trong ngực, ánh mắt đó khiến Vu Thiện ý thức được có thể mình đã chọc giận Âu Dương Lãnh, nhưng cô không làm sai gì cả.

“Anh muốn làm gì?” Vu Thiện phòng bị hỏi, giờ phút này cô đang trong ngực anh ta không có đường lùi, cô mới chân thật cảm nhận được dục vọng của Âu Dương Lãnh, thứ gì đó đang chống lên ở bụng khiến gương mặt cô trắng bệch.

“Em cứ nói đi?” Âu Dương Lãnh gửi cô nụ cười bí hiểm, mạnh mẽ dẫn cô đi ra phía ngoài, hiện giờ trời sắp tối, Vu Thiện lại càng chìm trong u tối, ý tứ của Âu Dương Lãnh cô hiểu hết.

Viện trưởng tiễn bọn họ ra cửa, Vu Thiện cố nén xúc động muốn trốn chạy, theo Âu Dương Lãnh lên xe, xe chạy về hướng đường cũ. Vu Thành không biết đã đi từ lúc nào, Vu Thiện không có tâm tư để ý tới, giờ phút này Âu Dương Lãnh khiến cô sợ hãi hơn.

“Két.” Tiếng phanh xe đột ngột khác thường vang lên trên đường núi, đột nhiên xe phanh lại khiến Vu Thiện không kịp phản ứng đầu thiếu chút nữa đập vào kính chắn gió, cô hoảng hồn quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh, thấy gân xanh trên tay anh nổi lên khiến cô thở dốc vì ngạc nhiên!

“Cởi quần áo!” Rất lâu sau giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng vang lên, thiếu chút nữa Vu Thiện hoảng sợ nhảy dựng lên, anh ta đang nói gì?

“Đừng để tôi lặp lại lần nữa!” Giờ phút này vẻ mặt Âu Dương Lãnh âm u, không muốn đè nén lửa giận và dục vọng mãnh liệt, mà nơi này là địa điểm tốt nhất.

“Không muốn, anh không thể làm như vậy!” Vu Thiện không ngờ rằng Âu Dương Lãnh dám điên cuồng như vậy, nơi này là trên núi, âm u và đen thẫm thẫm, hơn nữa cô không phải là dạng phụ nữ phóng đảng, sao có thể cởi quần áo ở đây!

Hết chương 44

45. Chương 45: Dã Chiến

Edit: Ngọc Hân –

“Xuống xe!” Âu Dương Lãnh đột nhiên nói một câu khiến Vu Thiện không hiểu, nhưng cô vẫn đề phòng Âu Dương Lãnh như cũ, anh ta thay đổi chủ ý?

Vu Thiện nhanh chóng xuống xe, thật sự sợ Âu Dương Lãnh muốn mình cởi quần áo trong xe, nếu như ở bên ngoài mà có thể trốn tránh Âu Dương Lãnh thì cô tình nguyện ngủ gật ở ngoài, nhưng bên ngoài quá thực hơi lạnh.

Âu Dương Lãnh cũng xuống xe, tiêu sái bước đi theo chân Vu Thiện, đôi tròng mắt đen nhánh chăm chú nhìn Vu Thiện – người tưởng rằng mình đã thoát được một kiếp nạn, cô vẫn không muốn được anh yêu thương sao?

Vu Thiện bất an lùi về phía sau từng bước, nơi này là đường núi nên không có người đi qua, còn bộ dạng Âu Dương Lãnh lại có vẻ hận không ăn được cô, khiến trong lòng cô căng thẳng, anh ta muốn làm gì?

“Đi tới trước mui xe.” Âu Dương Lãnh chỉ ngón tay ra lệnh, cô đã ở bên cạnh mình mà vẫn còn muốn phản kháng sao?

Vu Thiện im lặng đi tới trước mui xe, không hiểu Âu Dương Lãnh muốn làm gì, không thể chọc giận anh ta nữa, đến lúc đó xui xẻo không phải là mình sao.

Âu Dương Lãnh cởi cà vạt của mình đi tới trước người Vu Thiện, đôi tròng mắt nhìn chăm chăm Vu Thiện đang không biết làm sao, dáng vẻ này của cô khiến anh muốn giằng vò.

“Giơ hai tay lên.” Âu Dương Lãnh tiếp tục ra lệnh khiến Vu Thiện kinh ngạc, giơ hai tay lên làm gì? Nhưng cô không có cơ hội hỏi vì Âu Dương Lãnh đã không muốn đợi, anh cầm hai tay cô giơ lên rồi trói lại, buộc vào cột trên mui xe.

“Anh làm gì vậy? Thả tôi ra!” Trước khi Vu Thiện biết anh định làm gì đã giãy dụa, đáng tiếc không sao địch lại nổi sức lực của Âu Dương Lãnh, nhanh chóng phơi bày tư thế khuất nhục trước mặt anh.

“Buông em ra? Em thật sự ngây thơ!” Âu Dương Lãnh mập mờ tà mị thổi hơi lên gò má cô, hương thụ Vu Thiện hoảng sợ run rẩy, anh rất thích biểu hiện hiện tại của Vu Thiện, như vậy mới có hứng thú.

“Anh không thể như thế.” Vu Thiện kinh sợ thấy Âu Dương Lãnh đang cởi quần áo của mình, nhất thời càng thêm hoảng loạn, không thể, không thể ở chỗ này.

Âu Dương Lãnh không để ý tới sự sợ hãi của cô, vùi đầu trên người cô hút lấy mùi thơm của cô, nhất thời khát vọng càng thêm mãnh liệt, chưa từng có một người phụ nữ nào khiến anh ngừng mà không được, nhưng anh thích.

“Van anh, vào trong xe.” Vu Thiện bắt đầu sợ hãi khóc nức nở, uốn éo người trốn tránh động tác vuốt ve của Âu Dương Lãnh, ở đây là bên ngoài mà, nhìn bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ thổi lát phát, may là ban đêm nếu không Vu Thiện thực sự muốn chết.

“Đợi lát nữa vào xe.” Sao Âu Dương Lãnh có thể bỏ qua giây phút ôm ôn hương nhụy ngọc này, anh đè thân thể Vu Thiện dưới người mình, cảm thụ cô run rẩy, cô càng như vậy anh càng không muốn buông tay.

Quần áo của cô đã bị cởi hết toàn bộ, lộ ra cơ thể hoàn mỹ, cô như vậy khiến anh hoàn toàn không thể dừng tay, nhưng anh an ủi cô: “Ngoan nào, lát nữa sẽ tốt thôi.” Đến nước này cô càng thêm run rẩy.

Âu Dương Lãnh làm cô một lần lại một, không chút ngừng nghỉ, cuối cùng khi cô dần dần kiệt sức khóc thút thít anh mới cởi trói cho cô, anh ôm Vu Thiện mềm nhũn vào trong xe đặt xuống ghế nằm tư thế thoải mái nhất, còn anh ôm lấy cô. Nhìn thấy hai gò má cô ửng đỏ, đôi môi bị anh hôn sưng đỏ mọng, cảm giác vô cùng thỏa mãn, thân thể cô hiện đầy dấu vết mình để lại khiến anh lại muốn.

Vu Thiện một chút sức lực cũng không có, chỉ đành để mặc Âu Dương Lãnh định đoạt, cô bất mãn tròn mắt nhìn Âu Dương Lãnh, chuyện vừa trải qua quá kinh khủng, dưới bầu trời đêm khiến cô thét chói tai, khiến cô trầm luân, để cô biết mình là người phụ nữ như thế nào!

Bộ dạng này của cô thật đáng yêu! Âu Dương Lãnh cảm giác mình lại muốn, anh hôn lên cổ cô, mới vừa rồi anh phát hiện trên cổ cô có dấu vết tối hôm qua mình để lại, tâm tình rất vui sướng khiến anh không nhận được lại tiếp tục để lại dấu hôn.

“Đừng như vậy!” Vu Thiện kháng nghị, đáng tiếc giọng cô như muỗi kêu hoàn toàn không thể nào khiến Âu Dương Lãnh dừng lại. Một lần nữa không khí trong xe nóng lên, Vu Thiện lại một lần nữa chịu đựng Âu Dương Lãnh đoạt lấy!

Vu Thiện tỉnh lại không khí trong xe đã bình thường rồi, chỉ có tiếng hít thở của chính mình, Vu Thiện không nhận được kêu đau thành tiếng. Thân thể quá mệt mỏi, còn Âu Dương Lãnh đứng ngoài xe nghe thấy tiếng kêu của Vu Thiện, quay đầu thì nhìn thấy bộ dạng bị giày vò của cô, dục hỏa trong cơ thể lại tăng lên.

“Trở về thôi.” Âu Dương Lãnh trở lại xe, đã không còn bộ dạng muốn ngừng mà không được hồi nãy, giờ là bộ dạng lịch sự tao nhã khiến Vu Thiện nghiêng rằng nghiêng lợi, lại nhìn thấy bộ dạng thâm cảm của mình trong lòng càng thêm hận Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh thấy dáng vẻ này của cô, tâm tình càng vui sướng, không để ý ánh mắt oán hận của cô, đưa tay sửa sang lại quần áo cho cô. Nhưng quần áo bị anh dùng lực xé rách không cách nào mặc được, không thể làm gì khác hơn là đắp áo khoác của mình lên trên đùi cô, che cái nơi khiến anh điên cuồng.

Vu Thiện không được tự nhiên tránh ánh mắt tràn đầy chiếm đoạt của Âu Dương Lãnh, đồng thời hận mình để cho anh ta được như ý lần nữa, Âu Dương Lãnh giúp cô cài dây an toàn xong, sau đó xe chậm rãi xuống núi.

Sáng sớm ngày hôm sau Âu Dương Lãnh đi làm, còn Vu Thiện mất hết sức lực nằm trên giường ngủ, không ngờ rằng tối hôm qua sau khi về nhà, Âu Dương Lãnh lại một lần nữa ăn sạch mình, khiến Vu Thiện ý thức được có thể là Âu Dương Lãnh cố ý.

Phát hiện chính mình chẳng có chút lực nào, làm sao bây giờ? Mình muốn đi ra ngoài, đã nhiều ngày cô không đi làm, cô nghĩ thông suốt rồi, nếu mẹ ở trong viện điều dưỡng nhất định sẽ được chăm sóc chu đáo, hơn nữa Âu Dương Lãnh chắc chắn không để mình tự chăm sóc cho mẹ.

Cô lẩn lộn một cái, mặc dù người vẫn còn mềm nhũn nhưng Vu Thiện vẫn vào phòng tắm rửa sạch sẽ, lau sạch hết dấu vết Âu Dương Lãnh để lại trên người mình. Sau đó đi ra ngoài, lấy một viên thuốc trong túi xách và uống, rồi cất kỹ không để lại dấu vết.

Vu Thiện mở cửa bước ra khỏi phòng, đây là phòng cô ở nhà Âu Dương, phòng rất rộng, rộng hơn chỗ trước kia cô ở rất nhiều, nhưng trong mắt cô chỉ là nhà tù mà thôi, còn phòng Âu Dương Lãnh ở phía đối diện,

đây là hôn nhân sao?

Cô vội đi tới cửa, hiện tại đã 9h sáng, không biết Thượng Quan Thanh có sa thải mình không, chắc là không, cô ấy nói để mình làm việc thì chắc không nuốt lời.

“Mợ chủ, mợ muốn đi đâu vậy?” Giọng thím Lan truyền lên từ phía sau, Vu Thiện dừng lại quay đầu nhìn thím Lan: “Thím Lan, cháu muốn đi ra ngoài, không về ăn cơm trưa.”

“Mợ chủ không thể! Cậu chủ nói để mợ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe!” Thím Lan vội nói, vẻ mặt cậu chủ nghiêm túc dặn, không thể để mợ chủ đi ra khỏi nhà Âu Dương một bước, nếu như đi ra ngoài thì bọn họ cầm cái đầu tới gặp anh.

“Nghỉ ngơi gì ạ? Cháu có chuyện phải đi ra ngoài.” Vu Thiện làm bộ muốn đi, đột nhiên từ mấy chỗ khác có mấy người giúp việc nhảy ra, không nói gì mà đồng thời quỳ xuống trước cô: “Xin mợ chủ trở về phòng nghỉ!”

Hết chương 45

46. Chương 46: Cá Chậu Chim Lồng

Edit: Ngọc Hân –

Một màn này dọa Vu Thiện hoảng sợ, cô kinh ngạc tiến lên muốn đỡ người giúp việc đang quỳ gối trước mặt đứng dậy: “Mấy người làm gì vậy? Mau đứng lên đi.” Chưa từng có nhiều người quỳ trước mặt như vậy, Vu Thiện không biết nên làm cho phải. lqydoon

“Mợ chủ không quay về, chúng tôi không thể.” Mấy người giúp việc trầm miệng một lời nói, bộ dạng rất cương quyết.

“Tại sao mấy người có thể như vậy?” Vu Thiện vội kéo người giúp việc quỳ trước mặt, người đó lại không nhúc nhích.

“Mợ chủ, buổi sáng cậu chủ nói rồi, không thể để mợ bước ra khỏi nhà Âu Dương một bước, mợ đừng làm khó chúng tôi nữa.” Thím Lan giải thích, lời cậu chủ nói bọn họ không thể không nghe theo.

“Tại sao?” Vu Thiện không hiểu, mình chỉ là đi ra ngoài một chuyến, cũng không phải là một đi không trở lại.

“Nguyên nhân thì mợ nên hỏi cậu chủ đi.” Thím Lan cũng không biết vì sao.

“Thật không thể đi ra ngoài ư, cháu nhanh chóng quay về mà.” Vu Thiện vẫn chưa hết hi vọng, cặp mắt van xin nhìn thím Lan.

“Mợ chủ vẫn nên lên lầu đi.” Thím Lan nhìn sang chỗ khác, từ chối đối diện tầm nhìn của Vu Thiện.

“Vậy cũng được, tôi đi trước.” Vu Thiện không còn cách nào khác đành thỏa hiệp, nhìn mấy người giúp việc quỳ đầy đất sao cô dám đi ra ngoài chứ, cô chán nản tiêu sái đi lên lầu, phát hiện mình bây giờ thật giống cá chậu chim lồng!

“Tất cả đứng dậy đi.” Thím Lan đỡ người giúp việc quỳ dưới đất đứng lên, nhìn bóng lưng cô đơn Vu Thiện rời đi, cho dù đồng cảm cũng không thể khiến cậu chủ lo lắng được, cậu chủ cũng là vì nghĩ cho mợ chủ mà thôi.

Vu Thiện bước từ từ lên lầu hai, trở về phòng mình, cả người giống như mất hết sức lực, nhìn gian phòng ngăn người. Phòng rất rộng, rất trống trải, đây chính là ngục giam của mình sao? Vu Thiện nhìn bốn phía tự hỏi mình như vậy.

Không, cô không nên yếu đuối như thế, Vu Thiện vội chạy tới trước chỗ mình để túi xách, lấy điện thoại di động của mình ra gọi tới một dãy số: “A lô, là cô Thượng Quan phải không?”

“Là tôi, sao vậy? Cô Vu?” Đầu bên kia điện thoại Thượng Quan Thanh hỏi, đã mấy ngày cô Vu không đi làm, mặc dù mình thấy tin tức cô ấy kết hôn trên TV, cũng biết cô xin nghỉ, nhưng bây giờ đang là tân hôn, sao cô ấy lại gọi cho mình?

“Cô Thượng Quan, cô có thể giúp tôi không?” Vu Thiện vội hỏi, hiện giờ chỉ có Thượng Quan Thanh mới có thể giúp được cô.

“Cô muốn tôi giúp cô như thế nào?” Thượng Quan Thanh tò mò hỏi, tại sao phải giúp cô ấy? Cô ấy gả cho tập đoàn Âu Dương, năng lực mạnh như anh Âu Dương có chuyện gì mà không làm được?

“Cô có thể tới nhà Âu Dương một chuyến không?” Vu Thiện hi vọng hỏi, trán đầy mồ hôi, chỉ sợ Thượng Quan Thanh từ chối.

“Có thể.” Thượng Quan Thanh không biết cô muốn gì, nhưng cũng không từ chối cô.

“Cảm ơn cô, tôi chờ cô ở nhà Âu Dương.” Vu Thiện cảm kích nói với Thượng Quan Thanh, vẻ mặt vui sướng hơn hờ.

“Ừ, tôi sẽ nhanh tới.” Thượng Quan Thanh cúp máy, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng đứng dậy chạy xe tới nhà Âu Dương, lúc đang đi giữa đường thì gọi một cú điện thoại.

Còn Vu Thiện vui mừng đi tới phòng khách, thím Lan khó hiểu nhìn cô, không phải vừa rồi mợ chủ không vui sao? “Mợ chủ muốn ăn cơm không?” Thím Lan đến gần Vu Thiện, vừa lúc hầm xong tổ yến.

“Không đói bụng, chờ lát nữa ạ.” Vu Thiện ngẩng đầu chờ đợi, sao cô ấy lâu như thế?

“Vậy thím Lan làm việc đây.” Thím Lan thấy cô nhìn ra cửa giống như sẽ có người xuất hiện, nghi ngờ núp trong góc nhìn, không phải mợ chủ vẫn muốn đi ra ngoài đấy chứ? n

“Mợ chủ, bên ngoài có người tìm mợ.” Một người giúp việc nữ vội vàng vàng đi tới phòng khách nói với Vu Thiện, còn thím Lan nghe thấy có khách tìm mợ chủ, vội đi ra ngoài: “Mợ chủ, thím Lan đi xem sao.” Nói xong chạy ra ngoài nhanh như làn khói, bà nhanh chân ra xem là ai tới.

Vu Thiện không gấp, ngồi trong phòng khách nhàn nhã chờ đợi, Thượng Quan Thanh tới mau quá, lần này thím Lan sẽ phải để cho mình đi ra ngoài.

“Thiện Nhi, cậu khỏe không?” Thượng Quan Thanh mặc một bộ đồ đồng phục làm việc nghiêm trang xuất hiện trong tầm mắt cô, một Thượng Quan Thanh nhanh nhẹn khôn khéo cứ như vậy xuất hiện trước mắt Vu Thiện.

“Thanh!” Vu Thiện vội nhào qua, mặc dù không biết tại sao Thượng Quan Thanh lại tỏ ra thân thiết với mình như vậy, nhưng vì để có thể rời khỏi nhà, cô cũng không truy xét, nói chuyện theo đề tài của cô ấy.

“Mợ chủ có khách, thím Lan đi pha trà.” Thím Lan mỉm cười lui ra, mặc dù không biết tại sao mợ chủ lại quen biết cô Thượng Quan, nhưng cũng tốt hơn là mợ chủ ở nhà một mình.

“Cô Vu, vì sao cô bảo tôi tới?” Bốn bề yên tĩnh, Thượng Quan Thanh hỏi, thấy sự xuất hiện của cô càng khiến Vu Thiện cao hứng.

“Cô Thượng Quan, cô có thể dẫn tôi đi ra ngoài không?” Đây chính là mục đích của Vu Thiện, nhờ Thượng Quan Thanh dẫn cô đi ra ngoài.

“Vậy có tốt không?” Thượng Quan Thanh do dự, vì cô không muốn xen vào chuyện nhà anh Âu Dương.

“Xin cô, buổi tối tôi sẽ về.” Vu Thiện thấy cô ấy do dự nóng lòng lôi kéo ống tay cô ấy, hiện tại cô cũng không biết tại sao lại muốn đi ra ngoài, có thể đơn giản chỉ là không muốn ở trong nhà Âu Dương.

“Được rồi, tôi thử xem.” Thượng Quan Thanh miễn cưỡng đồng ý, cô sợ nhất là yêu cầu như vậy của Vu Thiện, nhưng sao muốn như vậy mà anh Âu Dương còn chưa về?

“Mợ chủ, cô Thượng Quan, uống trà đi, đây là trà cậu chủ thích uống nhất.” Thím Lan nhìn thấy bọn cô ngồi một chỗ, hình như đang trò chuyện rất vui vẻ, chỉ cần mợ chủ vui là được rồi.

“Thím Lan, tôi có chuyện cần mợ chủ nhà bà giúp một tay, chúng ta đi thôi.” Thượng Quan Thanh nói thẳng, sau đó kéo tay Vu Thiện định đi ra ngoài.

“Cô Thượng Quan, không thể, cậu chủ đã thông báo mợ chủ không thể đi ra ngoài.” Thím Lan vội cản đường bọn cô, nếu như mợ chủ đi ra ngoài thì phải báo lại với cậu chủ như thế nào đây?

“Vì sao? Cậu chủ nhà bà muốn giam lỏng mợ chủ?” Thượng Quan Thanh kinh ngạc hỏi, anh Âu Dương độc chiếm mạnh mẽ quá, đi ra ngoài một bước cũng không thể.

“Chuyện này thím Lan không biết, cô Thượng Quan, cô vẫn nên buông mợ chủ ra đi.” Thím Lan nóng nảy, nếu như mợ chủ bị dẫn đi, cậu chủ có thể sẽ nổi giận.

“Thím Lan, cháu đảm bảo mau trở về.” Nếu như ngay cả Thượng Quan Thanh cũng không thể dẫn mình ra ngoài, thì ai có thể giúp mình đây?

“Muốn đi đâu?” Đang tranh chấp chột phía cửa truyền tới giọng nói có vẻ tức giận, ba người đồng thời nhìn ra cửa thì thấy Âu Dương Lân đang đè nén cơn giận đứng ở cửa, lúc này cặp mắt Âu Dương Lân lạnh lùng sáng rực khiến Vu Thiện không dám nhìn thẳng vào.

“Cậu chủ đã về.” Thím Lan vội đi tới bên cạnh Âu Dương Lân nhận cặp tài liệu trên tay anh, trong lòng cao hứng, cậu chủ về thật đúng lúc, như vậy có thể tránh việc mợ chủ đi ra ngoài.

Về mặt Thượng Quan Thanh không chút thay đổi, chỉ nhìn Âu Dương Lân, mấy năm không gặp anh Âu Dương trở nên cao lớn, cảm xúc đè nén, nhìn Vu Thiện bên cạnh, bộ dạng điềm đạm, rất xứng đôi với anh Âu Dương!

Hết chương 46

47. Chương 47: Hành Hạ Đến Triệt Để

“Tại sao không nói chuyện?” Âu Dương Lân lạnh lùng đi thẳng tới trước mặt Vu Thiện, anh nhìn Vu Thiện, tầm mắt lạnh lẽo khiến Vu Thiện nuốt nước miếng không ngừng, hoàn toàn không dám nhìn thẳng, đầu cúi thấp, cơ thể hơi run rẩy. Thượng Quan Thanh cảm nhận được Vu Thiện đang sợ, tầm mắt quét qua quét lại nhìn hai người. lè:Quý:Đôn

“Đi lên.” Hồi lâu sau chỉ có tiếng hít thở nặng nề của mọi người, Âu Dương Lân nhìn thấy bộ dạng của Vu Thiện, trong tim dâng lên cảm giác không bình thường, hơi nóng nảy nói.

“Không...” Mặc dù sợ Âu Dương Lân lạnh lùng nhưng Vu Thiện vẫn lấy hết can đảm ngăn đầu đối diện cùng Âu Dương Lân, anh ta không thể lại giam lỏng mình, cô muốn tranh thủ sự tự do cho mình.

“Tôi không muốn nói thêm một lần nữa!” Âu Dương Lân không ngờ Vu Thiện dám chống lại lời anh nói, giọng lạnh lùng ẩn chứa lửa giận. Người thông minh biết dừng lại đúng lúc, không để mình bị thương, nhưng rõ ràng Vu Thiện không muốn nghe lời Âu Dương Lân.

“Tôi muốn đi ra ngoài!” Mặc dù biết tốt nhất mình không nên chọc giận anh ta, nhưng lửa giận trong ngực khó có thể trở lại bình thường, hơn nữa cô không phải là dạng phụ nữ mềm yếu.

“Thiện Nhi, chồng cậu đã về, vậy sau này mình lại tới tìm cậu vậy.” Thượng Quan Thanh tức thời nói, thấy vẻ mặt âm u của Âu Dương Lân lúc này, Thượng Quan Thanh biết anh Âu Dương tức giận, nhưng anh Âu Dương không nói ra lai lịch của mình nên không tiện nói gì.

“Không, Thanh đừng đi.” Vu Thiện nghe Thượng Quan Thanh nói muốn đi vội vàng kéo tay Thượng Quan Thanh lại, nếu như cô ấy đi không có người ngoài ở đây, như vậy sau đó Âu Dương Lân nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

“Thím Lan, tiền khách!” Âu Dương Lãnh chứng kiến động tác của Vu Thiện, tròn mắt híp lại, hoảng sợ trong mắt Vu Thiện không phải anh không nhìn thấy, nhưng thấy cô xem Thượng Quan Thanh như phao cứu hộ thì tức giận, người cô cần phải cầu xin là mình!

“Cô Thượng Quan, xin mời bên này.” Thím Lan xuất hiện trước mặt Thượng Quan Thanh, lễ phép nói.

“Thiện Nhi, mình vẫn nên đi trước.” Thượng Quan Thanh thoát khỏi tay Vu Thiện, thương mà không giúp được gì lắc đầu với Vu Thiện, hi vọng cô ấy và Âu Dương Lãnh trò chuyện hòa thuận, sau đó theo thím Lan bước ra cửa không quay đầu lại.

“Không.... Tôi....” Vu Thiện đang muốn đuổi theo cô ấy, cô không muốn ở chung một chỗ với Âu Dương Lãnh, cô muốn cùng Thượng Quan Thanh rời đi, thì cánh tay bị Âu Dương Lãnh kéo lại, ép cô đối mặt với anh.

“Đi lên.”

“Không, anh buông tôi ra!” Vu Thiện liếc mắt thấy Âu Dương Thanh biến mất ở cửa, trong lòng càng thêm hoảng sợ, sau đó không ngừng giãy dụa. Khi thấy khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Lãnh tối xuống, trong bụng lộp bộp ngừng vùng vẫy.

“Xem ra lời nói của tôi không đủ sức nặng trong lòng em, em mới có thể xem thường lời tôi nói.” Âu Dương Lãnh nói từng câu từng chữ cho Vu Thiện nghe, vẻ mặt vô cùng âm u khiến Vu Thiện không nhịn được run lên, Âu Dương Lãnh không thèm nhìn sắc mặt của cô, cương quyết lôi kéo Vu Thiện đi lên lầu.

“Không...” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh không chút nào thương tiếc lôi đi, bước có mấy lần theo không kịp thiếu chút nữa ngã nhào, nhưng Âu Dương Lãnh tựa như không biết, tiếp tục kéo cô đi.

Đi tới phòng của Âu Dương Lãnh, anh đẩy cửa ra, một tay đẩy Vu Thiện ngã xuống đất, sắc mặt âm u ngồi xuống nhìn đáng vẻ kinh hoàng của cô, bộ dạng đau đớn đáng thương của cô khiến trong tim anh dâng lên lửa giận.

“Nói, đi ra ngoài làm gì?” Ngón tay giữ chặt cằm cô, cưỡng ép cô nhìn thẳng vào mình: “Có phải muốn đi tìm đàn ông hay không?” Nhớ tới tên Lam Ngọc đó, Âu Dương Lãnh cảm giác lồng ngực mình dâng lên lửa giận thiêu đốt.

“Không có... Không có.” Vu Thiện không biết đáng vẻ hoảng sợ của mình càng khiến đàn ông suy nghĩ lung tung, cô biết hôm nay hành động của mình đã chọc giận Âu Dương Lãnh. Con người không ngừng co rút, cảm hơi đau khiến nước mắt cô muốn chảy xuống, nhưng Vu Thiện vẫn cố nhịn.

“Hả? Có phải bất mãn hay không? Vậy ôn lại chuyện tối hôm qua được không?” Âu Dương Lãnh đột nhiên cười lớn, nhưng vui vẻ không nằm trong đáy mắt.

“Không. Không muốn!” Tất cả chuyện tối hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, loại cảm giác đó cô tuyệt đối không muốn ôn lại! Đáng tiếc Âu Dương Lãnh hoàn toàn không nghe lời cô cầu xin, một tay túm cô lôi lên giường, đè lên người cô, hình ảnh tối hôm qua cô vui sướng vẫn mãi quấy nhiễu đầu óc anh, quấy cả ngày khiến anh không làm được chuyện gì cả.

Hai người dây dưa trên giường, từ năm giờ chiều đến bốn giờ sáng ngày hôm sau mới dừng lại. Còn Vu Thiện bị anh hành hạ triệt để ngủ mê man, Âu Dương Lãnh cũng rất mệt mỏi, đưa tay kéo cô vào trong ngực để cô nằm im trong ngực mình!

48. Chương 48: Tự Sát?

Eidt: Ngọc Hân –

Lúc tỉnh lại bên người đã không còn ai, cô vươn lưng vắn eo, cảm giác cả người đau nhức không thôi, sắc mặt Vu Thiện rất khó nhìn, nhớ tới tối hôm qua Âu Dương Lãnh đối xử với mình trong lòng khổ sở không nói nên lời, trong đầu nhớ tới mẹ nên nhịn phần nhục nhã này xuống. lêqduydon

Cô thông thả, không để ý giữa hai chân không bình thường, từ từ vào phòng tắm, cô đổ nước đầy bồn, cởi quần áo ra, cả người chậm rãi trượt vào trong, vì cô ngồi vào bồn không ít nước bị tràn ra ngoài bồn.

Ào ào, thật thoải mái, nếu như vĩnh viễn như vậy thì tốt quá, cô trầm nghĩ trong lòng, cô nhắm mắt lại mặc cho nước tràn lên đỉnh đầu. Cô hít sâu một hơi sau đó cả người chìm vào trong nước, muốn mượn dòng nước khiến đầu óc mình tỉnh táo lại, cô biết rõ không thể tiếp tục bị Âu Dương Lãnh giam lỏng, cô cần học thiết kế, cần phải tự do, Thượng Quan Thanh đã không giúp được mình, ai có thể giúp cô?

“Em đang làm gì?” Khoảnh khắc cả người cô chìm vào trong nước thì bị người ta kéo lên, đầu tiên chính là câu nói như vậy, nhưng hình như cô nghe thấy giọng Âu Dương Lãnh, sao anh ta vào đây? Âu Dương Lãnh cảm giác lửa giận của mình có khuynh hướng tăng cao, trong ngực ôm ấp người phụ nữ vừa được anh kéo lên, cô muốn chết?

“Anh... Khụ khụ!” Cô mở mắt, Vu Thiện không ngờ Âu Dương Lãnh đột nhiên xuất hiện, trong lòng hoảng hốt, bị nước trên mặt chảy xuống ho sặc sụa khiến cả người Âu Dương Lãnh cũng rung động theo, anh ta làm gì vậy?

“Em làm sao thế?” Âu Dương Lãnh vuốt ve theo sống lưng trấn an cô, cô gái nhỏ trong ngực ho đến gương mặt đỏ au, nếu như không phải mình tới kịp thời thì sợ rằng cô đã chết, nghĩ đến điều này có thể xảy ra, trong lòng có chút hoảng loạn.

“Anh cút ngay!” Vu Thiện dần dần ngừng ho khan, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ, tại sao anh ta vào đây? Mình đang tắm cơ mà! Ầm, trên mặt đỏ bừng, cô nhớ tới cả người mình đều đang lỏa lồ, vội vàng đẩy người Âu Dương Lãnh ra.

“Em nói gì?” Âu Dương Lãnh bị thái độ của cô kích thích, nghĩ tới tâm tình mình lúc này hơi hoảng loạn trong lòng không khỏi ảo não, động tác trấn an trên tay chợt thay đổi. Cô muốn chết như thế, vậy thì sẽ cho cô biết chết có tư vị gì? Tay giống như có ý thức, một tay ấn Vu Thiện trên cạnh của bồn tắm, không để ý cô giãy dụa, cưỡng ép nhấn đầu cô vào trong bồn tắm còn đầy nước, không để cô ngoi lên.

“Anh...” Đương lúc còn thở, không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ ra tay với mình, Vu Thiện bị ấn đầu vào trong làn nước còn chưa hít thở nước đã tràn đầy vào trong lỗ mũi cô, nhất thời khó thở, tay cô cố gắng bám thành bồn tắm muốn thoát ra, nhưng quên mất Âu Dương Lãnh là đàn ông!

“Ừm...” Cô chỉ có thể phát ra âm thanh như vậy, ngay cả khi đã uống vài ngụm nước cũng không có cách nào thoát ra, trong lòng hoảng hốt, Âu Dương Lãnh muốn giết mình sao? Cô không muốn chết! Nhưng ai tới cứu cô?

“Không phải em muốn chết à? Tôi thành toàn cho em!” Giọng Âu Dương Lãnh tà mị như ở từ nơi phương xa truyền tới, lực trên cổ vẫn không giảm bớt, Vu Thiện cảm thấy lồng ngực đã không còn không khí, cô tuyệt vọng nghĩ: Đã biết có trốn cũng không thoát, mẹ, tạm biệt! Nghĩ xong đầu vô lực rũ xuống, tay cũng không giãy dụa nữa!

Âu Dương Lãnh phát hiện cô không còn vùng vẫy, một tay kéo Vu Thiện lên, “Bịch” một tiếng, Vu Thiện bị anh ném xuống đất, anh đứng dậy nhìn cô nhếch nhác: “Còn muốn chết nữa không?”

“Khụ...” Đột nhiên lấy được không khí, Vu Thiện hé miệng thở từng ngụm từng ngụm, liều mạng ho khan, thân thể suy nhược nằm trên đất, nước nhỏ giọt tí tách tí tách, đáng vẻ vô cùng chật vật. Cô nhớ tới mới vừa rồi đối diện với bóng tối, sợ hãi bao trùm cô, thì ra chết đáng sợ như vậy, nghĩ tới đau đớn Âu Dương Lãnh gây ra cho mình, trong lòng run rẩy.

“Còn muốn chết không?” Âu Dương Lãnh đứng bên cạnh cô, đưa tay vén tóc trên mặt cô ra hai bên để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cặp mắt cô lộ ra vẻ hoảng sợ không thoát khỏi tầm mắt của Âu Dương Lãnh, thấy sắc mặt cô không còn chút máu, biết cô đã sợ.

“Không...” Vu Thiện tiếp tục ho khan, cũng không cố tránh anh đụng chạm vào, trở mắt nhìn Âu Dương Lãnh gần trong gang tấc, tại sao anh ta lại đối xử với mình như vậy? Mình có lỗi gì?

49. Chương 49: Tượng Gỗ

Edit: Ngọc Hân –

“Mười phút, lập tức xuống lầu.” Âu Dương Lãnh nói xong đứng dậy đầu không ngoảnh lại rời đi, bộ dạng muốn chết vừa rồi của Vu Thiện đâm mắt anh đau nhói, nghĩ tới mẹ của cô, trong lòng buồn bực không nói ra lời.

Khi bóng dáng Âu Dương Lãnh biến mất khỏi phòng tắm Vu Thiện dần lấy lại nhịp thở, nhưng cô vẫn chưa thoát khỏi sự tuyệt vọng cùng cực mới vừa trải qua, cô ngơ ngác đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của người phụ nữ trong gương, đây là cô ư?

Thân thể vẫn còn nhỏ nước, cô trở lại bồn tắm lần nữa, nước vẫn còn nóng nhưng không làm cả người cô ấm lên được. Cô rũ mí mắt lặng lẽ kỳ cọ sạch cơ thể, khi nhìn thấy dấu vết dăm qua để lại trên người mình, đột nhiên giống như phát điên, lấy bàn chải ra không để ý mình sẽ bị thương, cứ thế chà liên tục, giống như trên người có thứ gì đó ghê tởm lắm, hung hăng chà xát, cho dù chảy máu cũng không ngừng tay!

Rất nhanh nước trong bồn tắm biến thành màu đỏ, cảm giác mình không còn sức để chà nữa Vu Thiện mới dừng tay, thấy da thịt trên người mình bị chà rách da chảy máu đột nhiên cô tỉnh táo lại, trong lòng hoảng hốt, mình đang làm gì vậy? Tại sao có thể làm mình bị thương!

Cô vội vàng đứng dậy xả hết nước trong bồn tắm, cô không hiểu tại sao lại tự ra tay với bản thân mình, bây giờ cô nghĩ lại thì cảm thấy sợ hãi, chờ nước chảy hết cô mới trở lại phòng, Âu Dương Lãnh không ở đây làm cô thở phào, cô rất sợ Âu Dương Lãnh vẫn còn trong phòng.

Tìm quần áo có thể che hết vết thương trên người, Vu Thiện đi tới trước gương thử đồ, nhìn sắc mặt tái nhợt của mình, nhớ tới lúc này Âu Dương Lãnh bảo mình mười phút nữa xuống lầu, mặc dù không biết ý tứ của Âu Dương Lãnh, nhưng cô biết nghe theo anh ta sẽ tốt hơn.

Cô tự trang điểm nhẹ cho mình, ít nhất để người ta thoáng nhìn qua thấy mình có chút tinh thần, sau đó từ từ đi xuống lầu thấy một màn chói mắt ngay trước cầu thang, Âu Dương Lãnh ngồi trên một người phụ nữ quỳ rũ, hai người dây dưa ở cùng một chỗ.

Thím Lan lúng túng đứng bên cạnh, cậu chủ như thế này là làm sao? Tại sao lại mang người phụ nữ này về? Người phụ nữ này trước kia đã tới đây tên là Mỹ Nhi, cô ta cố gắng trêu chọc Âu Dương Lãnh, vốn trước kia muốn tham gia tiệc rượu nhà họ Âu Dương, đã nghĩ xong kế hoạch dụ dỗ Âu Dương Lãnh. Nhưng vì Âu Dương Lãnh tuyên bố hôn sự, không có yến tiệc, cô ta giận mãi, khó có được hôm nay cô ta hẹn Châu Nhi tới đây, còn Âu Dương Lãnh không từ chối! Cô ta muốn nhìn con tiện nhân Vu Thiện kia, tiện thể xem Âu Dương Lãnh có để ý tới Vu Thiện hay không!

Châu Nhi ngồi trên ghế sofa bên kia, đổ lệ nhìn hai người dây dưa trước mặt, hận không được người phụ nữ kia là mình, Mỹ Nhi này to gan thật, lại dám dụ dỗ Lãnh? Đuôi mắt nhìn thấy Vu Thiện ở cầu thang, lập tức nở nụ cười ác ý.

“Đây không phải là cô Vu ư? Sao không xuống đây?” Giọng nói có chút hả hê, nhìn thoáng qua hai người dây dưa ở cùng một chỗ kia, Châu Nhi ác độc cong khóe miệng, để tôi xem kết quả của các người nào.

Âu Dương Lãnh ngó người vội vàng đẩy Mỹ Nhi ra, nhất thời lại cảm thấy không ổn nên kéo Mỹ Nhi trở lại, trông mắt âm thầm để ý tới phản ứng của Vu Thiện. Còn Mỹ Nhi bị đẩy ra vốn tâm tình chán nản, trong nháy mắt được Âu Dương Lãnh kéo lại khiến mặt mày hớn hở, còn Châu Nhi thì mặt đen thui, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

“Mợ chủ, mợ đói không? Thím Lan đi chuẩn bị bữa tối.” Thím Lan vội tìm việc rời đi, trước khi đi gửi cho Vu Thiện một ánh mắt, muốn cô cẩn thận một chút. Vu Thiện không để ý đến bà, chậm rãi đi xuống, nhàn

nhặt quét tầm nhìn qua mấy người có tâm tư khác nhau, đi tới bên kia ghế sofa ngồi xuống. Từ lúc này tới giờ không nhìn Âu Dương Lãnh một lần nào, về mặt hồ hững, ở trước mặt những người này cô phải bảo vệ mình cho tốt, không thể để người khác nhìn ra bản thân mình sống không tốt chút nào!

Sắc mặt cô rất tái, không phải mình ra tay hơi tàn nhẫn đấy chứ? Nhưng thấy vẻ mặt như vậy của cô, Âu Dương Lãnh nhất thời cứng nhắc dời tầm nhìn sang chỗ khác, hiện giờ cô bày ra bộ dạng như thế này cho ai xem?

Mặt Âu Dương Lãnh tối xuống, bị thái độ lạnh như băng của Vu Thiệu kích thích, vốn cho rằng cô thấy mình ôm người phụ nữ thì cô sẽ phẫn nộ tiến lên kéo người phụ nữ trong ngực anh ra, nhưng sự thật ngoài dự đoán của anh, cô thể mà giống như tượng gỗ, hồ hững với mình?

Hết chương 49

50. Chương 50: Tượng Gỗ (2)

Edit: Ngọc Hân –

“Tối đây chào hỏi khách đi.” Âu Dương Lãnh mở miệng lại khiến Vu Thiệu không thể tin ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, muốn mình chào hỏi người phụ nữ của anh ta? lequydoon

“Người tới là khách, hay là cô Vu không hoan nghênh chúng tôi?” Mỹ Nhi lạnh lùng khiêu khích, thấy Âu Dương Lãnh thô lỗ lạnh lùng với Vu Thiệu, trong lòng đắc ý cười lạnh.

“Hay là cô Vu không xem việc nhà Âu Dương là việc của mình?” Châu Nhi cũng cười lạnh hòa theo, cả hai vui vẻ liếc nhau một cái, ác độc muốn phá hư quan hệ giữa Vu Thiệu và Âu Dương Lãnh.

“Chào mọi người.” Vu Thiệu đứng lên đi tới trước mặt bọn họ, ngoan ngoãn chào hỏi, trên mặt chẳng có biểu cảm gì.

“Như vậy là không tình nguyện rồi, còn không châm trà đi?” Thiệu Nhi từ trong ngực Âu Dương Lãnh ngồi thẳng người, cô ta chính là muốn phá vỡ khuôn mặt xấu xí này của Vu Thiệu.

“Mời uống trà.” Vu Thiệu cứng người nhưng vẫn thuận theo cúi người, rót đầy hai chén nước trên khay trà, thím Lan không ở đây, cô đành tự tay đưa trà cho Mỹ Nhi.

Mỹ Nhi đưa tay nhỏ bé ra muốn nhận lấy ly trà trên tay Vu Thiệu, lúc chạm vào cái ly tay lại lật trở lại, toàn bộ nước trà đều đổ lên mu bàn tay của Vu Thiệu: “Ồi, đau chết tôi!” Nói xong đưa tay mình đặt lên ngực, giọng nói đau thương, nhưng vẻ mặt rất độc ác.

Vì Vu Thiệu đưa lưng về phía Âu Dương Lãnh nên Âu Dương Lãnh không biết Mỹ Nhi cố ý, chỉ có Châu Nhi và Vu Thiệu thấy rõ, toàn bộ nước trà cũng đổ hết lên tay Vu Thiệu, mặc dù nước trà không nóng nhưng vẫn làm da mịn thịt mềm của Vu Thiệu ửng đỏ.

Vu Thiệu kinh ngạc nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Mỹ Nhi, rõ ràng là cô ta đổ nước trà lên tay mình mà, sao lại biến thành mình đổ lên tay cô ta? Đang lúc muốn giải thích thân thể bị người ta đẩy từ phía sau lên trước, lực đẩy mạnh khiến cô ngã xuống đất, chỗ cổ tay truyền đến cơn đau, cô cau mày nghĩ chỗ cổ tay ngã trầy da rồi.

“Em không sao chứ?” Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiệu ra đi tới bên cạnh Mỹ Nhi, quan tâm hỏi, thấy cô ta không sao mới bớt nóng, nói với Vu Thiệu vẫn còn nằm trên mặt đất: “Lẽ phép của cô đâu? Rót trà mà cũng không tình nguyện như vậy?” Anh vốn cho rằng trải qua chuyện ở bồn tắm cô sẽ học cách ngoan ngoãn, không ngờ tới lại trả thù theo cách như thế này.

“Loại phụ nữ này thật là không biết xấu hổ, nghĩ rằng leo được lên giường Lãnh thì phát lên làm phượng hoàng à?” Châu Nhi ở bên cạnh nói, tầm mắt đổ kỵ nhìn chằm chằm tay Âu Dương Lãnh giữ Mỹ Nhi, hận không được thay thế Mỹ Nhi.

“Xin lỗi.” Vu Thiện cúi đầu nói lời xin lỗi, chỗ cổ tay đau lâm râm, nhưng cô vẫn che giấu, để tay ra phía sau, cô không cần sự thương hại.

“Đi lên.” Âu Dương Lãnh tưởng Vu Thiện sẽ không nói xin lỗi, nhưng thấy cô ngoan ngoãn nói lời đó, mày nhăn lại, cô làm gì vậy? Trước kia vì Mỹ Nhi đánh cô một cái thì ánh mắt tràn đầy hận thù, hôm nay yên tĩnh như vậy?

“Dạ.” Vu Thiện nghe lời thuận theo bước lên lầu hai, giày cao gót lách cách giẫm xuống đất, biểu tình bình tĩnh không sóng gió, lòng dâng lên nụ cười lạnh. Âu Dương Lãnh quả thật đây là điều anh muốn, tôi sẽ tận lực phối hợp.

Nhìn cô biến mất trước mắt, tâm tình Âu Dương Lãnh chợt phiền não không lí do, mới vừa nghe Mỹ Nhi kêu lên trong lòng lo lắng trước tiên là Vu Thiện, nhưng Mỹ Nhi bị thương, khoảnh khắc đó trong lòng anh tức giận, tại sao cô có thể không độ lượng như thế? Vào cửa là khách mà!

“Lãnh, sao lại bỏ qua cho cô ta như vậy chứ? Tay Mỹ Nhi đau quá!” Mỹ Nhi yếu ớt nói, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu, vành mắt ửng đỏ, giống như bị ury khuất.

“Đúng vậy, phụ nữ như vậy hoàn toàn không xứng làm thiếu phu nhân nhà Âu Dương.” Châu Nhi cũng lên tiếng phụ họa, mặc dù rất muốn kéo Mỹ Nhi ra mình thay thế vào đó, nhưng cô ta nhận được, hiện giờ phải đối phó chính là Vu Thiện!

Vu Thiện đi chậm chậm, là không muốn để người khác cho rằng cô trốn tránh, tai nghe hết mấy lời nói xấu của hai người phụ nữ kia trước mặt Âu Dương Lãnh, trong lòng hừ lạnh, các người có bản lĩnh thì bảo Âu Dương Lãnh ly hôn với tôi đi, điều này rất hợp với ý tôi!

“Đi thôi, đi ra ngoài chơi.” Âu Dương Lãnh buông tay Mỹ Nhi, đứng dậy rời đi, nghĩ đến bộ dạng của Vu Thiện nhất thời trong lòng cảm thấy trống rỗng, tại sao trên người Vu Thiện lại nhìn thấy bóng dáng của mẹ?

“Được, Lãnh, đi chơi chỗ nào ạ?” Châu Nhi đứng lên trước đi theo Âu Dương Lãnh ra ngoài, thân mật kéo tay Âu Dương Lãnh, thái độ thân mật, Mỹ Nhi lấy lại tinh thần thì thấy hành động của Châu Nhi, trong lòng chán nản, vị trí kia là của mình, tại sao Châu Nhi lại cướp mất?

Hết chương 50

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-phu-nhan-chay-roi>